crime scene 39

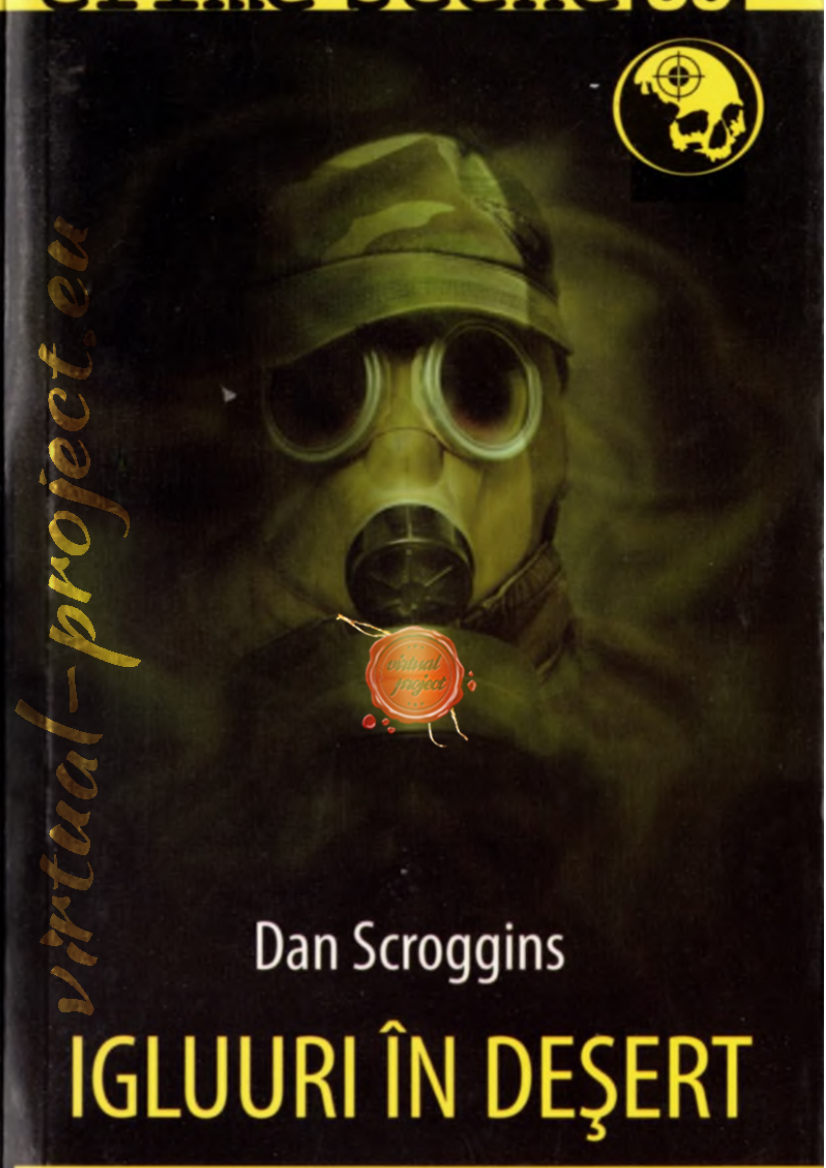

virtual-project.eu

Dan Scroggins

IGLUURI ÎN DEŞERT

Nu te juca cu gripa! Poate fi fatală!

Dan Scroggins
IGLUURI ÎN DEŞERT
39

Nu te juca cu gripa! Poate fi fatală!

Dan Scroggins
Igloos in the Desert

DAN SCROGGINS – 2008
CRIME SCENE PUBLISHING 2011 pentru prezenta ediție

CRIME SCENE PUBLISHING – imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC

Editor – coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP o Bibliotecii Naționale o României
SCROGGINS, DAN
Igluuri în deșert / Don Scroggins;
traducerea Alexandru Macovescu – București: Crime Scene Publishing, 2011
ISBN 978-606-8139-85-2

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Comanda nr. 6 /aprilie 2011
Bun de tipar: aprilie 2011
Tipar FED PRINT
Tipărit în România

Dan Scroggins

Igluuri în deșert

Traducere din limba engleză
de Alexandru Macovescu

virtual-project.eu

crime scene

~ 39 ~

TRITONIC

Dan Scroggins a petrecut peste treizeci de ani proiectând, construind sau operand stații de tratare a apei sau a reziduurilor lichide. El este autorul mai multor articole tehnice despre tratarea apelor industriale și este posesorul unui patent pentru procedeul de tratare biologică.

Dan iubește schiul, rafting-ul și scufundările împreună cu familia și prietenii. Se bucură nespus de procesul… creativ de scriere!

El locuiește în Alabama, cu soția lui Carolyn, trei copii de vârste diferite și doi câini proști.

Dedic această carte părinților mei

Capitolul 1

Era aproape 12:00 când, într-o noapte de iarnă târzie, Curt Decker a ieșit din parcarea hotelului la volanul Cadillacului său. O luă la sud pe Autostrada 1, spre Aeroportul Internațional din Portland. După trei ore, Decker conducea din nou pe Autostrada 1, dar de această dată se ducea la nord, la volanul unui Ford Taurus. Cauciucurile mașinii furate fâsâiau pe șoseaua învăluită în ceață. Ninsese recent în New England și câmpurile erau acoperite cu un strat de cinci centimetri de zăpadă proaspătă, care se topise de pe străzi și trotuare, lăsând în urmă negrul strălucitor al asfaltului în care se reflectau luminile.

Decker o luă la stânga pe strada Bank, ajunse în partea veche a cartierului Bath și-și parcă mașina într-un loc de lângă cimitirul de mașini. Era un loc dărăpănat, unde se vindeau automobile la suprapreț unor oameni cu probleme financiare, dar era vizavi de Smith & Yardney, o companie frigotehnică. Decker stinse farurile, se întinse peste cele două scaune, deși avea 1,90 m, încercă să se obișnuiască cu frigul de dinaintea dimineții și cu nevoia imperioasă de somn. Decker voia să bea o cafea, dar nici nu se punea problema. Odată ce începea urmărirea, nu s-ar mai putea opri.

Decker stătea nemișcat în mașină, gândindu-se la frigul de afară, la cât de somn îi era și la cafea. Devenise dependent de cafeaua americană, cu două linguri de frișcă și patru pliculețe de zahăr, dar astăzi trebuia să se lipsească. Dacă devenea prea somnoros, putea să ia niște pastile care să-l țină treaz, dar nu acum. Nu-i plăcea gustul metalic pe care acele pastile i-l lăsau în gură și nici migrenele care îl chinuiau când efectul medicamentului trecea. Nu lua acele medicamente, decât dacă misiunea sau chiar viața lui depindea de asta.

Decker se uită calm în întuneric până când un Ford Mustang albastru-închis din 1998 trase în fața sediului Smith & Yardney. Mașina și numărul de înmatriculare se potriveau

descrierii. Decker se uită la James Paul Foote cum ieșea din Mustang și intra într-una dintre camionetele. Foote porni motorul, ieși din vehicul și dispăru în spatele clădirii. După câteva minute, luminile din clădire s-au aprins atunci când Foote a intrat în biroul din față, a luat niște hârtii și s-a întors la magazin. Luminile s-au stins, iar Foote a ieșit din clădire cu două cutii pe care le puse în camionetă, înainte de a se așeza la volan.

Jimmy Foote o luă pe strada Bank, apoi pe Congress și după aceea pe intrarea în Autostrada 1. Decker îi lăsă lui Foote un avans de două cvartale până să se ia după el. Cum nu prea era trafic la cinci dimineața și Decker știa exact unde se duce Foote, putea să-l urmărească de la o oarecare distanță.

Șantierul naval din Bath care oferea noaptea o priveliște deosebită, mai ales acum, cu cele două fregate supraînălțate, era scăldat într-o lucire gălbuie. Chiar în spatele navelor luminate mai erau două în curs de echipare care erau trase la chei, în apele întunecate ale râului Kennebec. Oceanul Atlantic era la 16 km în amonte.

Camioneta utilitară S & Y și Fordul furat rulau în tandem, traversând râul Kennebec pe Autostrada 1. Decker se gândea la posibilele puncte de interceptare, dar Foote era cu gândul la micul-dejun. Autostrada 1 se îngusta și șerpuia prin cartierele muncitorești din Bath, iar Foote încetini și opri lângă o gogoșărie. Parcă în fața ușii de la intrare și se duse înăuntru. Decker se uită cu atenție în parcarea goală de lângă Blockbuster, parcă acolo, luă doi saci de plastic și se îndreptă spre camioneta parcată.

Când Decker ajunse în spatele camionetei, observă că gogoșăria era destul de aglomerată pentru acea oră matinală. Nu știa sigur dacă acest lucru implica un risc mai mare sau nu. Își dădu seama că toți cei din magazin, mai puțin chelnerița, erau cu spatele la el. Decker se uită pe stradă cu atenție să vadă dacă nu sunt și alți clienți, apucă mânerul portierei neîncuiate din spate și trase ușor. Odată înăuntru, se duse repede pe locul din față, se uită pe fereastră și-l văzu pe Foote la casă, cu patru oameni în față.

Decker se puse la volan și cu mâna cu mănușă opri motorul, trase frâna de mână și trase înapoi de schimbătorul de viteze. Se aplecă sub panoul de bord și scoase siguranța pentru claxon și luminile din interior. Decker se uită peste bord și-l văzu pe Foote luându-și restul. Ghemuit în spatele scaunului șoferului, Decker puse o funie de nailon între suporții de metal ai tetierei și spatele scaunului. Mai luă dintr-o pungă de nailon un piron de lemn de 30 de cm și îl prinse de capătul liber al funiei. Ținând pironul de lemn cu ambele mâini, se ghemui în spatele scaunului și așteptă.

Foote ieși din magazin cu o pungă mică de hârtie și cu o cană mare de cafea. Se opri o clipă, se uită la camionetă și se întrebă de ce se oprise motorul. Foote nu prea a stat mult pe gânduri, dar se gândea cum să nu verse cafeaua când deschidea ușa. Își puse micul dejun pe bord și se urcă în camionetă.

Când a vrut să învârtă cheia în contact, Decker i-a strâns funia în jurul gâtului și a tras puternic în spate cu mâna dreaptă. Decker apucă apoi pironul cu ambele mâini, se sprijini cu genunchiul în scaun ca să aibă echilibru și strânse cu toată puterea. Foote opunea rezistență, smucindu-se ca orice victimă cuprinsă de panică.

Decker mai văzuse așa ceva. Știa ce multă putere avea un om pe moarte, dar și că, până la urmă, avea să cedeze. Foote își agită brațele ca să-și apuce agresorul sau o armă, sau să apese pe claxon; ar fi făcut orice ca să se elibereze de funia care-l sugruma. Văzu roșu înaintea ochilor, apoi negru. Se simțea amețit, îi era greață și parcă împietrise. Jimmy Foote se lăsă în voia morții, în timp ce întunericul îl învăluia.

În timpul scurtei confruntări, Decker se uită cu atenție la oamenii din cafenea. Nimeni nu s-a întors să se uite la el. Decker stătea pe vine în spatele scaunului șoferului, ținea de funie cu putere și se uita la clienții din local. Așteptă un minut până să dea drumul la funie și târî cadavrul lui Foote în spatele camionetei. Acolo trecu pironul prin lațul slăbit și răsuci până când funia se strânse din nou în jurul gâtului lui Foote. Înveli pironul în bandă adezivă ca să fie sigur că Foote

n-avea să se mai trezească.

Decker luă doi saci verzi de gunoi, unul ca să acopere partea superioară a corpului, iar cu celălalt partea inferioară. Puse cadavrul lui Foote învelit în saci de gunoi pe podeaua camionetei și îl ascunse printre cutii, role de bandă adezivă și unelte. Decker se gândi că nimeni nu avea să-l vadă din întâmplare pe Foote când avea să deschidă ușile camionetei în port.

Peste puțin timp, Decker conducea înspre nord pe Autostrada 1. Totul durase câteva minute. Când se uită în oglinda retrovizoare la drumul pustiu din spatele lui, se relaxă și atunci simți miros de cafea proaspăt făcută.

Decker luă cafeaua mortului, scoase capacul, mirosi și luă o gură. „E foarte bună", șopti el pentru sine. Avea suficientă frișcă și zahăr. Îi plăcea să bea cafea în diminețile reci. Apoi se uită în pungă să vadă ce cumpărase Foote pentru micul-dejun.

Peste 20 de minute, Decker și-a tras camioneta S & Y în parcarea de pe cheiul Sander și s-a uitat prin zonă după *Abbey G.* și alți posibili martori. Docul și portul erau pline de pescari care își începuseră munca din zori și nu-i acordau nicio atenție. Dornic să rămână în anonimat, și-a îndesat șapca pe cap și și-a tras în sus gulerul salopetei. Și-a înșfăcat uneltele și a luat-o spre doc cu căruciorul pe două roți și cu un tub stricat de freon și cu altul nou și lucios. În acea dimineață înnorată, s-a amestecat în mulțimea din Salt Harbour, Maine.

Scott Lusby i-a făcut semn cu mâna lui Decker și s-a urcat în barcă pentru a parcurge scurta distanța până la doc. Peste puțin timp, bărcuța s-a ciocnit de doc cu forța unei frunze căzătoare, dovadă de necontestat a talentului său de navigator. Lusby a sărit pe doc și s-a prezentat: „`Neața! Sunt Scott Lusby, dar tu nu ești Jimmy Foote!". Decker înghiți în sec, apoi îi zise în grabă: „Neața, căpitane! Sunt Hans Langmueller de la Smith & Yardney. Jimmy e bolnav, așa că am venit să-ți repar frigiderul".

Capitolul 2

David Smithfield, un tânăr tehnician afro-american care stătea la computerul său și se uita în tăcere la uriașul panou electronic ce se întindea pe întregul perete din nordul camerei de control. În pupitrul său CRT, unul dintre cele 20 aranjate pe două rânduri, erau trei ecrane. Cel principal era chiar în fața lui, iar cele două secundare erau dispuse oblic. Ecranele, biroul, fișetul și masa de lucru erau aranjate într-o capsulă de oțel albastru-închis. Albul și albastrul erau culorile dominante din încăpere. Tavanul era albastru, dar podeaua cu gresie albă. Pereții erau albi, tehnicienii purtau halate albe și cei mai mulți dintre ei erau albi, cu excepția lui David și a lui Kim Deloitte. Spectrul limitat al culorilor îi ajuta să-și concentreze atenția asupra propriului ecran sau a uriașului panou.

Înglobând restul culorilor din spectru, uriașul panou de afișaj expunea întregul incinerator de arme chimice, pe un fond negru ca smoala. Panoul era o capodoperă și te așteptai să vezi semnătura din colțul de jos din dreapta, care să ateste că îi aparținea artistului, marele și puternicul Dr. Stephen Adler. Totuși, nu era nevoie de semnătură, pentru că toți cei care treceau pragul acelei săli știau că era opera lui Adler. Dacă nu o spuneau cu voce tare, Dr. Adler le atrăgea atenția asupra omisiunii. Toți tehnicienii și supraveghetorii care se uitau la panou știau imediat faza oricărui proces sau vedeau componentele mecanice importante. Panoul de afișaj le oferea o viziune de ansamblu asupra întregii unități, cu excepția pazei. Paza era asigurată în întregime de soldații aflați în cazemate rezistente la explozii, la foc și la gaze toxice. Dacă cineva uita de ce se afla acolo, prezența soldaților i-ar fi reamintit-o. Dar nimeni nu uita, pentru că erau prea multe semne prevestitoare de rău.

Încă de când începuse să lucreze la Depozitul de Arme Chimice Deseret, David abuzase de răbdarea lui Adler ca să afle cât se putea de multe despre proces. În pauze și la ora

prânzului, își scotea geanta verde-măslinie cu masca de gaze și seringi cu atropină și cutreiera diferitele sectoare ale unității de distrugere. Nu respecta avertizările și se plimba prin zone interzise angajaților de felul lui. Desigur că, după câteva minute, era oprit de personalul militar sau angajat în producție și i se cerea să plece, însă doar după ce i se înregistra numele și numărul de pe insignă. Îl înștiința întotdeauna pe Adler, care, în cel mai bun caz, îi ținea lui David o predică despre necesitatea de a respecta regulile și îi aduce aminte că, în unele zone, soldații aveau ordin să „împuște mortal" pe oricine intra acolo.

Stephen Adler și David Smithfield se urau reciproc. Adler îl considera pe David un rebel care aducea necazuri. În ochii lui David, Adler era un birocrat neînsemnat care suferea de complexul lui Napoleon.

Era aproape amiază și lui David i se făcuse foame, așa că se uită prin jur până văzu trecând un supraveghetor. Îi arătă ceasul și mimă mestecatul. Supraveghetorul dădu din cap și zise: „Kim, nu poți să-i dai drumul lui David?"

Kim se îndreptă agale spre pupitrul lui David, îi puse mâna pe umăr și îl întrebă:

— Ai ceva să-mi spui?

— Ei bine, răspunse David, mă refac după o relație nefericită, dar nu m-ar deranja să fim doar prieteni.

Kim Deloitte era o afro-americană zveltă și atrăgătoare, cu 20 de ani mai mare ca David. Era înaltă de 1,60 metri și juca tenis de șase ori pe săptămână. Era într-o formă mai bună decât majoritatea celor de două ori mai tineri ca ea. David se uită țintă la ea. Pielea de un cafeniu deschis părea fără cusur. Era tulburătoare, iar David nu-și putea lua privirea de la ochii ei negri. Se gândea mult la Kim și, după ce viața lui socială devenise un dezastru, se gândea și mai mult la ea, dar cu totul altfel.

Și Kim se gândea mult la David, dar într-un mod diferit. Se gândea la el ca la fratele ei mai mic. Kim era înzestrată cu un deosebit simț al umorului și îi plăcea că David era băiat deștept. Era grozav să-l aibă alături. David atrăgea mereu

furia lui Adler, și așa ceilalți scăpau nemuștruluiți.

— Bine, drăguțu', rosti ea, imitând accentul sudist, cu cât îți plătești tu prietenii?

— Cu jumătate din ce dă Adler alor săi. Pentru că sunt doar pe jumătate la fel de ticălos ca el.

— O, drăguțu', nu ești nici pe jumătate, dar eu o să-ți fiu prietenă pe gratis, sau poate-mi dai un Snickers sau o Cola dietetică.

— E-n regulă, conchise David, ridicându-se de la pupitru. Oho, e prima noastră întâlnire. N-o să mai pot dormi noaptea.

— Dacă ne-am întâlni cu adevărat, chiar că n-ai să poți dormi noaptea, dar asta-i altă poveste.

Kim îi zâmbi lui David cu subînțeles.

— Te mai întreb odată: ai să-mi spui ceva?

— Nu, totul e-n regulă. Toți parametri sunt în limite normale. Așa-i viața pe muchia de cuțit a plictiselii. Ne vedem în juma' de oră.

— Ne vedem după fix 30 de minute. Și nu uita să-mi iei un Snickers.

David se uită lung în ochii ei și simți că o întâlnire cu ea ar fi ceva de neuitat, cu adevărat de neuitat. Schiță un surâs, ieși de la pupitru, încă tulburat de zâmbetul ei cu subînțeles și dădu nas în nas cu Dr. Adler. Stătea în mijlocul culoarului ca un Superman în miniatură, mai exact ca un Clark Kent în miniatură, cu ochelarii săi de citit atârnându-i pe nas. David era pregătit de confruntare și avea deja în minte o serie de replici cu care spera să aibă succes.

— Domnule Adler, începu David.

— Dr. Adler, îl corectă acesta, uitându-se urât la el pe deasupra ochelarilor.

— Îmi cer scuze. Dr. Adler, mă gândesc că, dacă tot plec din oraș ca să inspectez incineratorul, pot să vă predau raportul de joi abia luni, când mă întorc?

Adler se uită țintă la David în timp ce-și scotea ochelarii și îi lăsă să atârne de șnurul negru de la gât. Adler vorbi rar, pe faimosul lui ton arogant:

— Corectează-mă dacă greșesc, dar cred că joia pică într-o

joi săptămâna asta, indiferent dacă ești aici sau la Tulsa. Deci, rapoartele pentru joi trebuie predate joi.

— Asta o să-mi dea de furcă. Vedeți, am o după-amiază încărcată și nu o să pot scoate datele din calculator până nu-mi vine schimbul, și plecăm miercuri dimineață la prima oră. Așa că nu o să am timp să fac rapoartele, îi spuse David cu un aer sfidător.

— Te înțeleg, David, mormăi Adler. Dar te pot ajuta. Vino la mine după ce-ți termini tura și îți voi da o parolă temporară pentru calculatorul lui Ballinger ca să poți accesa datele de care ai nevoie. Vezi ce simplu e? Tu-ți faci timp, iar eu îți ofer mijloacele. Apropo, sper că nu te aștepți să-ți plătim ore suplimentare pentru atâta lucru. Totuși, îți plătim o vacanță la Tulsa.

Adler zâmbi și râse de propria lui glumă. Se întoarse și plecă.

David continuă să pară mâhnit, dar zâmbea în sinea lui. „Această favoare" îi permitea accesul la calculatorul unui supraveghetor care oferea mai multe date, tendințe și etape, legate una de alta, și puteai să-ți faci o idee despre întregul proces. Calculatorul lui David, ca și cele ale colegilor săi, avea acces numai la datele în timp real, pe care le stoca doar 24 de ore. Prin urmare, tehnicienii puteau vedea doar o parte din sistem. Calculatorul supraveghetorului avea să-i dea lui David o imagine de ansamblu asupra întregii unități, precum și informații din ultimul an.

David era așa de entuziasmat de această oportunitate, încât uită că-i e foame. Își trase geaca pe el, luă de pe masă geanta de pânză verde, o prinse în talie și-și legă coarda de siguranță de pulpă. Această ultimă fază îl făcea întotdeauna să se simtă ca un pistolar din Vestul Sălbatic. Acum, dotat cu masca de gaze, trecu din camera de control în cea de presurizare și apoi în zona de prelucrare.

David voia să inspecteze descărcarea carbonului sărăcit activat din grupul Bravo de epuratoare de gaze cu apă, așa că o luă la stânga de camera de presurizare și coborî trei rânduri de scări de oțel spre încăperea întunecată în care erau

instalate evaporatoarele de apă sărată. Cele șase evaporatoare imense, de 200 de milioane de Btu, proiectate să vaporizeze toată apa răcită, generată de epuratoarele de gaze, scoteau un zgomot puternic, ca al plămânilor lui Dumnezeu. David simți în piept valul de presiune creat de aceste mașinării monstruoase.

David ieși din clădirea evaporatoarelor în lumina puternică a soarelui de primăvară din deșertul din centrul statului Utah. Cerul era senin și albastru, amintindu-i de o zi de octombrie de acasă din Pennsylvania. Aerul era proaspăt și uscat și nu era frig, pentru că soarele dogorea. De fapt, chiar îl orbise în clipa în care ieșise din clădire. Lumina era așa de puternică și pentru că reflecta zăpada de pe munții din depărtare. Tufișurile și hățișul dintre unitate și munți parcă le încadrau, ca un paspartu, un tablou în culori aprinse, dar niciun tablou nu se putea compara cu măreția munților. David se opri o clipă să admire priveliștea.

David a trecut pe lângă imensul aparat cu ardere întârziată, pe lângă rezervorul plin cu apă sărată și filtrele de aer cu particule de mare eficiență (HEPA), pe lângă epuratorul de gaze Alfa și, în sfârșit, pe lângă epuratorul Bravo. Aici se formase un mic minute de containere de 120 cm x 120 cm x 120 cm, făcute din carton compact și căptușite cu plastic. Fiecare container Gaylord, numit astfel după fabricant, conținea aproximativ 4500 kg de carbon granular activat și sărăcit sau D-gac în limbaj militar. O echipă de oameni îmbrăcați în costume galbene Haz-Mat de Nivelul B luaseră din epuratorul Bravo și încapsulaseră peste 60.000 kg de D-gac. Cele 120 de containere Gaylord urmau să fie îngrămădite unul peste celălalt în trei camioane trase de tractoare.

După ce fiecare container era sigilat și decontaminat, era dus din zona periculoasă la o stație de triaj. Aici i se punea o etichetă portocaliu cu galben pentru deșeuri toxice, cu un număr de opt cifre și un cod de bare. Pe fiecare etichetă era scrisă proveniența – Armata Statelor Unite, transportatorul – North American Carbon și locul de depozitare – Cyclops Combustion.

David îi privea pe tehnicienii de la North American Combustion cum lucrau la triaj. Purtau salopete albe Tyvek, ochelari de protecție și pălării rigide. Aveau măști de gaze prinse la talie, dar nu li se cerea să le poarte, deoarece D-gac-ul fusese deja sigilat în containere Gaylord.

Când s-a apropiat de mormanul uriaș de cutii, David s-a asigurat că nu se uită nimeni la el. Și-a tras în jos fermoarul gecii și și-a strecurat cu dreapta camera digitală printr-o crăpătură din căptușeală. I-a îndreptat obiectivul minuscul spre baza V-ului format de fermoarul parțial deschis al gecii.

David și-a vârât mâna dreaptă în buzunar, a scos capacul unui marker verde și s-a dus mai aproape de recipiente. De parcă ar fi examinat etichetele de deșeuri toxice, s-a lăsat pe vine și a făcut un semn mic și verde în fiecare colț. David s-a dat cu un pas înapoi și a făcut 40 de poze recipientelor, stând cu ochii pe angajații de la North American Carbon.

După ce și-a terminat treaba, David s-a întors iute prin clădirea evaporatorului în camera de odihnă. Ajuns acolo, și-a înfulecat sandvișul, a luat două cola dietetice și un baton Snickers de la automat. S-a întors în camera de control și și-a petrecut trei ore și jumătate la pupitru, urmărind cifrele care variau cu un procent în sus sau în jos. Se făcuse după-amiaza târziu când a bătut David la ușa biroului Doctorului Adler și a fost poftit înăuntru.

— Scuzați-mă… ah… Dr. Adler, se aventură el cu o voce plină de falsă umilință, am venit să-mi dați parola pentru calculatorul lui Matt.

— Desigur, îi răspunse Adler pe un ton superior. Mai e aici domnul Ballinger?

— Nu. Matt a plecat acum vreo zece minute.

— Foarte bine, cuvântul magic de azi este… apoi Adler s-a oprit și s-a uitat la ecranul calculatorului său, a introdus o serie de numere. Da, Sea Lion[1].

— Mulțumesc, îi zise David și își trase fermoarul de la geacă.

— Unde te duci? îl întrebă Adler.

— Mâine zbor la Tulsa și dacă n-ajung la bancă, n-o să am

destui bani. Am în portmoneu cam șapte dolari și nu vreau să dorm în mașina închiriată, recunoscu sfios David.

— Foarte bine, și când te întorci?

— Cam într-o oră. Te mai găsesc aici?

— Nu, răspunse Adler, am și alte lucruri de făcut.

David dădu din cap afirmativ.

— Ne vedem duminică.

★★★

După două ore David s-a așezat la pupitrul lui Ballinger și s-a uitat prin camera de control. Toți tehnicienii din schimbul doi își vedeau de treburilor lor; niciunul nu l-a observat când a tastat parola. „Operațiunea leul de mare”, șopti David și trase concluzia că Adler era grozav de arogant. Concluzia aceasta era grăitoare, pentru că David cunoștea o groază de oameni aroganți, începând cu propriul său tată, Dr. David Smithfield.

Parola i-a fost acceptată, iar calculatorul a emis un semnal sonor corespunzător atunci când apăru pe ecran imaginea unității. Calculatorul lui Ballinger avea un format asemănător, dar cu mai multe icon-uri, o mulțime.

Se făcuse aproape miezul nopții când David a scos discheta din calculatorul lui Ballinger și a pus-o, împreună cu 50 de pagini printate, într-o geantă neagră de plastic. Găsise informația dorită. A închis calculatorul, și-a luat geanta, geaca și masca de gaze și s-a îndreptat spre ieșire. Aproape că ieșise din camera de control când și-a amintit că nu trimisese raportul de joi. Scoase o cartelă din buzunarul gecii și o introduse în fanta pentru corespondență de pe ușa biroului lui Adler. David zâmbi la gândul acestei șarade. Nu-i luă mai mult de 20 de minute să scrie raportul.

David se uită la ceas și socoti iute că mai avea doar trei ore de dormit până se va trezi și se va pregăti pentru zborul de dis-de-dimineață. Va avea la dispoziție două zile întregi în Tulsa ca să se odihnească și să revizuiască noile date obținute. Le va analiza fără să-l deranjeze Adler, Ballinger sau altcineva.

Nici Kim n-o să-i distragă atenția. Se va gândi la ea, dar n-o să-l distragă. De-abia aștepta să plece la Tulsa.

★★★

Adler și-a petrecut aproape toată ziua următoare făcând treburi de rutină, iar primul schimb se termină fără probleme. Ca de obicei, a participat la predarea turei și presimțea că nici seara nu se vor ivi probleme. S-a întors în biroul său, s-a mai uitat pe programul de lucru și s-a gândit ce bine mergea totul fără David Smithfield.

Adler închise ușa biroului și tocmai pleca, când dădu nas în nas cu Marv Harris, supraveghetorul principal al turei a doua.

— Noapte bună. Sper că nu aveți probleme.

— Sigur că nu. N-am în plan niciun mare SNAFU{2} până în weekend, spuse încet Marv și zâmbi. Apropo, ce i-ai dat de lucru copilului-minune noaptea trecută?

Lui Adler îi displăcea că oamenii îl considerau pe impertinentul tehnician negru un copil-minune, așa că repetă disprețuitor:

— Copilului-minune?

— Păi, știi, lui David Smithfield.

— David va fi plecat săptămâna asta. Face auditul lui Cyclops Incinerator, așa că i-am cerut să stea mai târziu ca să-și termine raportul de joi, afirmă Adler, iritat de atâta pălăvrăgeală.

— Raportul de joi, mormăi Marv, i-a luat șase ore?

Adler se împietri la față.

— Cât ai zis?

— Cam șase ore. Da, așa e. S-a întors aici înainte de ora șase și a stat până aproape de miezul nopții. N-a vorbit cu nimeni. Nici nu cred că s-a dus la toaletă. Cred că lucra la raport. Nu părea să navigheze pe internet.

Adler voia să pună capăt de îndată acestei conversații.

— Bine, interveni el, o să-l întreb ce a făcut când se întoarce. Mulțumesc, Marv.

Marv dădu din umeri și se duse în camera de odihnă, iar Adler se opri în fața biroului său. Se uită în jur, deschise din nou ușa, intră în birou și o închise după el.

Adler știa bine că David nu putea să navigheze pe net, deoarece sistemul nu-i permitea. Așa îl concepuse. În scopuri de securitate, sistemul putea doar să strângă și să proceseze datele din unitate. Nu avea conexiune cu lumea din afară. Era imposibil ca vreun hacker sau virus să intre în sistem. Sistemul fusese conceput să comunice date prin canalele potrivite, dar nu putea comunica nimic în afară și nu accepta comenzi decât de la el. În ciuda acestor măsuri de siguranță, Adler era îngrijorat. Și avea de ce, pentru că un tip destul de inteligent și care aducea numai necazuri își petrecuse șase ore nesupravegheat cutreierând prin sistem, de la pupitrul unui supraveghetor. Adler era convins că lui David nu-i luase șase ore să facă raportul de joi. Treaba asta dura cel mult 45 de minute.

Adler trebuia să afle ce învârtise David atâta timp; se conectă la sistem, tastă câteva comenzi și intră în calculatorul lui Ballinger. Pe ecranul lui Adler apărură documentele deschise de David și timpul pe care acesta îl petrecuse studiind fiecare document. Adler simți un junghi în stomac și îi apărură broboane de sudoare pe frunte în timp ce vedea ce progrese făcuse David. Când citi ultima comandă a lui David – printează – simți un nod în stomac.

Capitolul 3

Ian Paterson puse vinciul și coborî năvoadele în timp ce căpitanul Scott Lusby împinse spre înainte regulatorul ca să atenueze rezistența crescândă la înaintare. Scott spera să umple cala cât mai era lumină, să ia viteză înainte de apus și să se întoarcă în zori. Zâmbi, trecu pe pilot automat și se duse jos să-și ia încă o cană de cafea.

Lusby dădu peste Ian Paterson la baza scării. Ian o ținea în brațe pe Neptune, pisica vasului.

— Care-i treaba. Ian?

— Nu știu. Lui Neptune îi este tare rău. A început să vomite și să-și facă nevoile peste tot, mormăi Ian răgușit.

— Văd ce-i cu Neptune, da' tu ce ai? întrebă Lusby, uitându-se la fața palidă și la ochii injectați ai lui Ian. Plângea, îi curgeau balele și transpira de parcă ar fi alergat la maraton.

— Nu știu, mă simt ca dracu'.

Ian bolborosi și căzu cu un geamăt. Se ghemui pe jos și începu să vomite violent. Vărsă de zece ori la rând, iar fața albă ca varul i se învineți, în timp ce i se umflau toate venele de pe cap. Nu se mai putea ține și își murdări pantalonii. Ian se uită îngrozit la Scott, îl prinse de braț și încercă să spună ceva. Icnea și o spumă roșiatică îi ieșea din gură, iar privirea imploratoare îi deveni goală și fixă. Scott se ridică și se dădu înapoi îngrozit. Pe Scott îl paralizează gândul la cadavrul lui Ian zăcând în propriile excremente.

Lusby dădu din cap și se duse să-și caute echipajul. În cambuză, îi găsi pe Frank Preston și Billy Reynold plutind în urină. Frica puse stăpânire pe el în timp ce se ducea pe punte la radio. Fiind orbit de propriile lacrimi, se împiedică pe scara spre timonerie. Apoi, un junghi puternic în burtă îl făcu să se îndoaie de durere și să urle de spaimă, pe când i se goleau mațele. Văzu negru în fața ochilor și auzi o bufnitură, atunci când se lovi cu capul de punte. Clipi din ochi și simți o briză răcoroasă.

Vasul *Abbey G.* cu năvoadele pline, a rămas fără combustibil peste o zi și, când i s-au oprit motoarele, i s-au oprit și generatoarele. Ca urmare, pompele de santină, luminile, ventilatoarele și toate celelalte aparate electro-mecanice lăsate în urmă de echipajul decedat au consumat repede energia din baterii. *Abbey G.* nu mai avea propulsie și era în voia celor mai mici valuri.

Apele crudului Atlantic pătrundeau mereu în galon, până când *Abbey* nu se mai putu ridica suficient ca să evacueze apa adusă de valul precedent. Punțile îi erau măturate de valuri reci care se revărsau pe vas, îi inundau deschizăturile, tambuchiurile și acopereau scara spre cambuză. În timp ce vasul se lupta cu moartea, oceanul legăna cadavrul lui Ian și îi înmormânta pe tovarășii săi aflați pe *Abbey G.*

În cele din urmă, dispăru în apă și prova lui *Abbey G.* și nu se mai putu ridica. Vasul nu se mai putea lupta cu oceanul. Aerul, comprimat de greutatea apei, se zbătea să scape prin toate deschizăturile și, amestecându-se cu apa ce inunda vasul, forma un gheizer care a fost pentru o clipă ultimul reper de suprafață al vasului *Abbey G.* Învăluit în ceață și înconjurat de apele înspumate, catargul lui *Abbey G.,* cu micul steag american din vârf dispăru sub apă, lăsând în urma lui doar cerul plumburiu și oceanul întunecat.

Pe când *Abbey G.* își începea scufundarea în adâncul Atlanticului, presiunea hidrostatică tot mai mare a dus la desprinderea geamandurii de salvare EPIRB, deși era fixată în suportul de lângă coș. Geamandura a țâșnit la suprafață, apoi a căzut în valuri pleoscăind un pic, dar era astfel concepută încât să producă un enorm pleoscăit electronic. Odată ajunsă la suprafață, cu lumina stroboscopică activată, EPIRB a transmis imediat poziția și mesajul preînregistrat pe frecvența de urgență, monitorizată de paza de coastă americană. Geamandura a mai emis și un semnal electronic.

Pulsației acustice i-a luat mai puțin de un minut să ajungă la carena de oțel a USS Nebraska, SSBN739, aflată la cam 300 de metri sub nivelul apei întunecate a Atlanticului, iar ofițerul de rangul întâi, Jamie „Muddy” Waters, a auzit și a înregistrat

sunetele arhicunoscute, în timp ce *Abbey G.* era înghițită de ape pentru vecie. După ce mugetul vârtejului s-a potolit, Jamie a auzit ultimul mesaj de pe nava scufundată.

— Căpitane, am ceva important să vă spun, formulă solemn Jamie.

— Ce mai e și acum? îl întrebă căpitanul John Sturtevant.

— Am auzit cum se scufundă o navă. Am înregistrat… și… am ascultat, insistă, Jamie, împingând al doilea set de căști spre căpitan. E semnalul acustic al unei balize SOS.

Sturtevant îl ascultă, dădu din cap și ordonă:

— Domnul Gregory să ne ducă să interceptăm mesajul auzit de domnul Waters. În mare viteză!

Peste 22 de minute, Nabraska tăia valurile Atlanticului ca înotătoarea dorsală a unui rechin, dar unul de câteva miliarde de dolari. Marinarii de pe puntea inferioară, urmați îndeaproape de căpitanul Sturtevant și Gregory, s-au cățărat pe scară. De la postul de observație de sus, au observat corpul umflat al lui Ian Paterson, plutind cu fața în jos, iar în jurul lui zeci de pescărușI morți.

— Ce naiba s-a întâmplat acolo? întrebă Sturtevant, fără să aștepte vreun răspuns.

La început, Locotenent Gregory nu putu decât să scoată un suspin, dar, după ce trase aer în piept, răspunse:

— Domnule, oamenii de pe punte… cred că… ceva l-a omorât pe tipul ăla și toate păsările. Cred c-ar trebui, da, să fim cu grijă.

— Nu miroase deloc a bine. Dă înapoi cu încă 200 de metri, domnule Gregory, cheamă-i iar pe marinarii de pe punte și zi-le să-și pună costumele de protecție împotriva radiațiilor.

— Sigur, domnule. La ce vă gândiți?

— O să recuperăm cadavrul și câteva păsări. O să le ducem înapoi la King's Bay, să vadă ei de ce au murit. Dar nu trebuie să punem în primejdie viața echipajului. N-am de gând să aduc Ebola sau altă molimă pe vasul ăsta și să ne îmbolnăvim familiile. Fă-le instructajul pentru atac nuclear, biologic și chimic.

★★★

Decker stătea într-un separeu din colț, de la Maine Diner, chiar sub un desen cu Hesper și Luther Little, două vechi goelete care eșuaseră lângă Wiscassett în anii ’50. Era un desen în creion, făcut de un pictor destul de cunoscut de prin partea locului. Privea desenul și se gândea la epava lui *Abbey G.*, fiind aproape sigur că nu va putea fi imortalizată nici pe apă, nici pe uscat.

Terminându-și clătitele, se uită lung la articolul din ziar, intitulat „Paza de coastă confirmă scufundarea lui *Abbey G.*” Decker citea cum depistase paza de coastă semnalul de la baliza SOS și cum căutase prin toată zona. Citea și că paza de coastă trăsese concluzia că, pe baza resturilor găsite, *Abbey G.* se scufundase cu tot echipajul. Potrivit pazei de coastă, „Cauza exactă a scufundării este încă în curs de investigare.” Decker întinse ceașca de cafea pentru a-i fi reumplută și zâmbi. Era în sfârșit liber.

A doua zi, undeva la vest de Scranton, Decker a tras într-o parcare de camioane de pe I-80 să mai bea o cafea și să se cazeze la un motel. A cumpărat o cartelă telefonică preplătită și a format cifrele de pe spatele ei, apoi cele 11 cifre ale numărului de telefon. Cineva a răspuns după ce a sunat de două ori, așa că a aruncat cartela la gunoi.

— Vulturul. Curt la telefon.

— Curt, ce bine că ai sunat! Sper că totul e-n regulă.

— Da. Totul e-n regulă și pot s-o dovedesc.

— Bine. Din păcate, am descoperit ceva nasol și trebuie să discutăm.

Capitolul 4

Atunci când detectivul Bill McNamara se uită la lichidul maro prelins pe fundul chiuvetei, își dădu seama că bacteriile s-au înmulțit cât timp lipsise. A mormăit:

— Mă întreb ce boală transmit astea oamenilor?

— Sau chiuvetei, interveni căpitanul Henry Melon. Bill, nu crezi că trebuia să-ți speli ceașca de cafea înainte să pleci în vacanță?

— Ba da. Știu că era plină acum două săptămâni. Trebuia s-o fi golit atunci. Acum mă simt ca un criminal în serie, continuă Bill, umplând ceașca cu apă fierbinte. Ascultă cum țipă micuții ăia de frică.

— Sper că v-ați distrat bine pe râul Colorado.

— Am fost mereu vigilenți în absența ta și acum am obosit, avem dreptul la odihnă, îi răspunse Henry în timp ce-i strângea mâna. Bill, continuă Henry pe un ton mai rece, după ce-ți faci rondul de dimineață, vino la mine la birou să-mi povestești de excursie. În plus, am nevoie de ajutorul tău într-o chestiune delicată.

— De ce n-am vorbi acum? O să dureze câteva ore până mă pun toți la curent, îi sugeră Bill, în timp ce își umplea ceașca curată cu cafea neagră și fierbinte și își punea zahăr și frișcă pe gustul lui.

Dădu din cap și cei doi, cu ceștile în mână, trecură prin arest și intrară în biroul căpitanului. Avea un birou spațios și frumos, însă era ticsit de documente, așa că părea mai degrabă al unui birocrat decât al unui detectiv. Henry Melon nici nu mai lucra ca operativ de șase ani, de când fusese făcut căpitan. Pe biroul său erau acum mormane de dosare ale personalului, rapoarte de cheltuieli, formulare de rechiziție, fișe de serviciu, proiecte de buget și toată harababura ce derivă din postul de administrator.

— De când ai ajuns contabil, Henry? îl întrebă Bill, luând un teanc de hârtii de pe scaunul pentru musafiri și așezându-

se.

— De când mi-a luat Dumnezeu mințile pe jumătate.

— Dacă-ți ia și jumătate de inimă și suflet, ai putea ajunge avocat pledant.

— Și dacă mi-ar lua cu totul mințile, inima și sufletul, aș putea ajunge primar în Salt Lake City. Henry oftă, așezându-se încet și greoi în fotoliul său de piele. Apropo de primar, trebuie să discutăm despre ce s-a întâmplat. Dar spune-mi mai întâi ce-ai făcut în excursie.

— Așa cum știi, Jen și-a terminat ultimul an mai devreme. Așa că, pentru prima dată în viață, am fost amândoi liberi și am făcut o excursie de neuitat. Ne-am simțit grozav, cel mai bine de când a plecat Dorothy. Râul este frumos, iar canionul spectaculos. Frumusețea lor te năucește și uiți totul, viața ta de zi cu zi ți se pare la mii de kilometri distanță. Ne-am distrat pe cinste dar, pe urmă, când m-am gândit că peste câteva luni o să plece și ea, parcă mi-a dat cineva cu ceva în cap. Știi, o să plece la școală în Chicago…

Bill se opri din vorbit, Henry se uita pe fereastră și niciunul nu zise nimic timp de un minut. Bill rupse în sfârșit tăcerea stânjenitoare:

— Care-i treaba cu primarul?

Henry își drese glasul și începu:

— Îți aduci aminte de crima săvârșită în zona renovată a depozitelor, cam cu două zile înainte să pleci tu în concediu?

— Da, un traficant de droguri care ajunsese rău. Le-am dat cazul lui Cunningham și Lipinski. Când i-am sunat să-i întreb cum merge treaba, mi-au spus că s-a rezolvat. De ce mă întrebi?

Henry continuă:

— Ei bine, cazul nu s-a rezolvat cu adevărat, a ajuns într-un punct mort, ca majoritatea. Oricum, primarul vrea să-l redeschidem, adică tu, și să facem cercetări amănunțite. Să nu ne scape nimic și să tragem concluziile necesare.

Bill se lăsă pe spate, dădu din umeri și întrebă:

— De ce se implică primarul în uciderea unui traficant de droguri?

— O să-ți explic totul mai târziu, acum vreau să-ți faci rondul, să-ți vezi oamenii și să le spui ce tare ești tu că ai mers cu pluta prin Marele Canion.

— O să le spun ce tare trebuie să fii ca să-ți faci plimbarea zilnică cărând un sac de plastic după tine două săptămâni. Asta formează caracterul, dar, în cazul meu, dezvoltă mușchii.

— Despre ce naiba vorbești?

— Râul Colorado este o zonă protejată, așa că orice duci acolo, trebuie să și iei de acolo, inclusiv ambalaje de dulciuri, doze de suc și… ei bine mâncarea digerată, înțelegi la ce mă refer…

— Mi-e de ajuns. Vorbește cu băieții și pune-te la curent, dar nu te implica personal în cazurile lor. Valdez a făcut treabă bună cât ai fost plecat și poate să continue ce a început. Vreau să te concentrezi asupra acestui caz. Ai aici dosarul, studiază-l, dar numai după ce afli ultimele bârfe.

— Și pe urmă?

— Mâine dimineață la prima oră vreau să ne uităm pe el împreună. Apoi, la 11, o să ți-l prezint pe noul tău partener.

— Un nou partener! exclamă Billy. Cine e?

Henry se uită fix la Bill pentru o clipă, apoi continuă netulburat:

— Tatăl traficantului de droguri.

— Henry, îți bați joc de mine?

Ridică mâna, parcă vrând să-l oprească:

— Bill… pe mâine.

Bill se ridică, luă dosarul și îl flutură în fața căpitanului:

— Henry, ce te-a apucat? Nu avem voie să implicăm un civil, mai ales dacă e rudă cu victima.

Henry îi făcu semn să se oprească și îi spuse:

— Bill, nu depinde de mine. O să-ți dau mâine toate informațiile de care dispun…

Scutură din cap, pentru că știa că situația nu depindea de el sau de Henry. Și mai știa că, în cazuri ca acesta, lucrurile ieșeau rar bine. Bill îi zâmbi lui Henry din vârful buzelor și ieși din birou. Până acum, prima lui zi de lucru nu decurgea conform planului.

Bill și-a făcut rondul pe la subalternii săi și s-a pus la curent cu cazurile importante, în timp ce le tot spunea despre excursia lui pe râul învolburat. În final, s-a declarat satisfăcut de informațiile primite și era încredințat că aproape toți polițiștii din Utah deveniseră experți în topografia bazinului din aval de râul Colorado, așa că s-a retras la el în birou.

Bill McNamara avea birou de locotenent, de detectiv șef; era marea lui achiziție, un loc în care se putea retrage să se odihnească și să-și adune gândurile. Rafturile din birou erau pline cu dosarele cazurilor importante rezolvate în cei 20 de ani de serviciu la Departamentul Central de Poliție din Salt Lake City. Pe comodă erau o mulțime de poze de familie, mai ales ale copiilor lui, Jenny și Billy Jr. Avea chiar și câteva poze cu mama lor, fosta lui soție, Dorothy. Pe birou se afla rodul muncii lui, adică o grămadă de dosare.

Spre deosebire de căpitanul-contabil, Bill mai făcea încă muncă de polițist. Îi plăcea să fie detectiv, așa că se implica în toate cazurile. Avea în subordine zece detectivi împărțiți în cinci echipe de câte doi, pe care îi coordona. Nu credea că au prea mult de lucru; se aflau, până la urmă, în Salt Lake City, nu în Los Angeles sau la New York. Fusese plecat cu puțin peste două săptămâni în cel mai lung concediu pe care și-l luase vreodată – și era nerăbdător să-și reia munca în investigații. Nu voia să poarte de grijă tatălui unui traficant de droguri asasinat. „Cine naiba-i tipul ăsta și cu ce-l are la mână pe primar?”.

Bill decise să nu se simtă frustrat din cauza acestei misiuni, întrucât se va termina repede, și pe urmă căpitanul și primarul o să-i rămână îndatorați. Simți că a și rezolvat problema, cel puțin în minte, așa că se rezemă de spătarul scaunului și deschise dosarul. Pe când îl răsfoia, îi apărea în fața ochilor scena crimei de acum trei săptămâni. Detectivul Bill McNamara închise dosarul, trăgând concluzia că toate piesele de puzzle păreau să se potrivească. Evenimentele din dosar se înlănțuiau logic și corespundeau imaginii pe care și-o făcuse de la început, însă tot îl necăjea ceva.

Știa că faptele de la dosar erau clare, însă trebuia să aibă

de-a face cu un tată îndurerat. Hotărî să-l ia ușor și să-i menajeze durerea. Bill spera ca tatăl să observe adevărul de la bun început și să ajungă treptat la concluzia că băiatul lui fusese implicat într-o treabă urâtă. Credea sincer că dovezile erau atât de convingătoare, că tatăl o să-și schimbe părerea despre fiul său. Bill oftă și deschise din nou dosarul.

★★★

A doua zi dimineață, Henry îl opri pe Bill la automatul de cafea.

— Ei bine, ce zici? îl întrebă Henry, îndreptându-se cu el spre birou.

— Nu știu ce să zic. La început, totul mi s-a părut clar ca lumina zilei. Tipul e găsit într-un apartament răvășit, cu o ascunzătoare pentru cocaină, 5000 de dolari în numerar și cu două gloanțe în cap, relată Bill, trecându-și mâna prin părul grizonat. Dar, când am recitit dosarul aseară, am sesizat o mulțime de neconcordanțe. Era un angajat serios. Nu părea să aibă nevoie de bani. Și nicio persoană interogată nu-l bănuia de afaceri cu droguri.

— Nu pare deloc să fie tipul obișnuit de traficant de droguri, concluzionă Henry.

— Nu, sigur că nu, aprobă Bill, dar cazul ăsta e tare păcătos. A ajuns într-un punct mort și nu avem martori, suspecți sau piste. Nu poți să ajungi la nicio concluzie și înțeleg de ce Valdez le-a ordonat lui Cunningham și Lipinski să-l claseze.

Henry dădu din cap aprobator.

— Și eu aș fi tentat s-o fac, dar ce-ar zice taică-su?

— Cine știe? oftă Bill. Ascultă, facem toate astea la ordinul primarului, așa-i?

— Păi, nu-i chiar așa. Ordinul vine de la primar, dar și lui i-a cerut altcineva.

Henry făcu o pauză ca să deschidă ușa de la biroul lui și îi arătă lui Bill un scaun. Se așeză, iar Henry continuă după ce închise ușa:

— Cererea sau ordinul vine, de fapt, de la biroul guvernatorului.

— Bill, îți spun sincer că nu știu. Guvernatorul l-a sunat pe primar, primarul pe șeful nostru și el pe mine, iar eu am apelat la tine.

— Știu și eu, lanțul slăbiciunilor. Oare trebuie și eu să sun pe altcineva?

— Nu, tu ești ultima verigă. Șeful mi-a spus să încredințez cazul celui mai bun om al meu.

— Mulțumesc pentru apreciere, dar m-ai condamnat să-mi pierd câteva zile făcând pe ghidul, îi replică Bill și se așează.

Căpitanul își drese glasul, se aplecă spre el și-i șopti:

— Mă tem că vei pierde mai mult de câteva zile, fă-te liber cel puțin o săptămână.

Bill se trânti din nou pe scaun și se frecă la față cu ambele mâini.

— Henry, nu-mi ascunzi nimic?

— Nu, Bill, trebuie să-i demonstrezi tatălui că am făcut tot ce ne-a stat în putință. Trebuie să-i dovedești că băiatul lui a fost traficant de droguri. Apoi trebuie să-l convingi că, atunci când lucrurile au luat-o razna, unul din ceilalți traficanți i-a omorât fiul. Trebuie să-l faci să priceapă că, în asemenea cazuri, nu suntem prea încrezători că se va face dreptate.

— Înțeleg, zise Bill, dar aș vrea să știu ce-i cu tipul ăsta, care-i situația lui și cum de are atâta trecere pe lângă guvernator?

— Poți să-l întrebi chiar tu. Va veni aici în cam două ore.

— Minunat, am timp să mai beau o cafea și să-mi fac plimbarea de dimineață.

— Fii fericit că acum n-ai nevoie de sac de plastic.

Bill părăsi biroul lui Henry și era cât pe ce să intre în al lui, când îl abordară Cunningham și Lipinski. Cunningham vorbi primul:

— Scuză-ne, Bill, poți să ne acorzi o clipă mie și lui Gene?

Bill se gândi că erau prea politicoși, dar, în ciuda acestui gând, fu de acord să stea de vorbă cu ei. După ce intră la Bill în birou, Cunningham continuă:

— De ce naiba preiei tu cazul ăsta? Noi nu ne-am făcut bine treaba?

— Ce? Nu-mi urați bun-venit, nu mă salutați, nu mă întrebați de concediu? le spuse Bill pe un ton sever. Lipinski îl întrerupse:

— Căpitanul și-a băgat nasul. Nu ne place, nu-i un secret pentru nimeni. Acu' te-a pus pe tine să verifici ce-am făcut, să vezi dacă n-am dat-o în bară.

— Las-o moartă, i-o întoarse Bill. Sunt șeful vostru. E treaba mea să vă verific. Și, dacă aflu că ați dat-o-n bară, o să vă dau afară, fără să-l mai întreb pe căpitan sau pe împuțiții ăia de la Resurse Umane. Cunningham și Lipinski se uitară unul la altul și apoi la Bill. Uite ce e, băieți, vă cunosc de aproape zece ani. Știu că sunteți polițiști de ispravă, și o știe și căpitanul.

— Atunci de ce te amesteci în cazul nostru? De obicei nu te bagi, remarcă Lipinski.

Acum era rândul lui Bill să se uite fix la cei doi detectivi.

— Eu, să nu mă bag? Ce naiba v-a făcut Valdez, băieți? scuturâ Bill din cap și continuă: uite ce e, tatăl traficantului de droguri vine la noi azi-dimineață. Căpitanul mi-a cerut mie, pentru că am mai mult timp, să-l pun la curent cu cazul. S-a gândit că voi aveți acum atâtea cazuri de rezolvat. Eu, în schimb, n-am nimic de făcut. Așa că lăsați-mă-n pace, vă fac un serviciu și sunt abia în a doua zi după concediu!

— Cine-i tipul ăsta? întrebă Cunningham.

— Probabil că e mai sfânt decât tine și crede că fiul său nu poate face nimic rău. Crede probabil că, atunci când polițiștii albi găsesc un pușți negru împușcat în cap, presupun că-i traficant de droguri. Asta-i un stereotip rasial sau o prejudecată, sau alt termen incorect politic. Că avea la el o groază de bani, o armă ilegală și o tonă de cocaină, toate sunt probe indirecte. Ne-am grăbit să tragem concluzii. Așadar, bătrânul vine aici să spele reputația fiului său și să ne dovedească incompetența. Treaba mea e să-i arăt probele și să-l conving că băiatul lui a fost un ticălos. Henry zice că trebușoara asta o să-mi ia o săptămână sau două, așa că fiți

drăguți și întoarceți-vă la lucru și nu mă mai călcați pe nervi!

Cunningham se apropie de el și îi șopti:

— Bill, căpitanul doar se preface că-i e milă de tine și de babac. Știi bine că o face din cauza lui Billy.

Simți cum îi crește tensiunea.

— Henry Melon mi-e prieten bun și nu-l cred în stare să mă manevreze cu mila lui…

Lipinski dădu din umeri.

— Poate că nu-i vorba de Henry, ci de unul mai sus-pus. Toți sunt politicieni.

Îi trimise la plimbare pe detectivi și îi urmări cu privirea cum pleacă din biroul lui. Tocmai închidea ușa, când îl auzi pe Henry strigându-l. Se uită în jur și-l văzu pe căpitanul Melon împreună cu un străin impecabil îmbrăcat.

— Bill, ți-l prezint pe Dr. David Smithfield.

Capitolul 5

Dr. Smithfield purta o cămașă neagră de mătase, pantaloni gri-deschis tot din mătase și pantofi scumpi. Avea barba tunsă scurt și cu multe fire albe. Purta ochelari cu lentile invizibile, ale căror rame de aur erau fixate doar pe urechi și pe șaua nasului, nu și în jurul lentilelor. Bill avu impresia că omul arăta ca cei din revista GQ, mai ales că avea la mână și un Rolex de aur.

Înfățișarea noului venit contrasta grozav cu cea a lui Bill și cu cea a lui Henry. Era înalt cam de 1,70 m și solid, dar nu gras. Pe de altă parte, Henry avea cam 1,90 m, cântărea peste 135 de kilograme și arăta de parcă și-ar fi luat hainele de pe jos, nu de pe umerașele de la Mel's Big & Tall Shop. Bill avea 1,85 m și se mândrea că mai era în formă și la 44 de ani. De când divorțase de Dorothy, făcuse mult sport și arăta bine în pantalonii kaki și tricoul de bumbac apretat.

Cei trei rămaseră în picioare, uitându-se unul la altul, până când Henry luă din nou cuvântul:

— Așa cum vă spuneam, Dr. Smithfield, Bill e unul din șefi. Are în subordine zece detectivi, din care doi s-au ocupat de cazul fiului dumneavoastră, pe care l-a studiat recent și el.

— L-ai studiat recent? De ce nu te-ai ocupat de el de la bun început? îl întrebă Dr. Smithfield pe Bill.

— Vedeți, a fost în concediu, îi luă apărarea Henry, iar Bill făcu o grimasă.

— În concediu? Cât timp ai fost plecat?

— Păi… două săptămâni.

— Detectiv McNamara, aveți multe crime în Salt Lake City?

— Nu, nici 20 pe an, e puțin în comparație cu alte orașe mari. Bill regretă imediat ce spusese.

Dr. Smithfield veni lângă Bill și continuă:

— Și zici că nu sunt multe? Atunci de ce ai plecat în concediu, când trebuia să te ocupi de una din puținele crime

de aici?

Bill se înroși la față când își zise în sinea lui: „Cum de îndrăznește tipul ăsta să-mi pună la îndoială profesionalismul? Cum de are tupeul să-mi poarte pică pentru prima vacanță petrecută cu fata mea? Cum îndrăznește să mă scoată pe mine vinovat?” Bill oftă, trase aer în piept și se liniști.

— Am mers la locul crimei și am studiat cazul cu detectivii Cunningham și Lipinski. Mi-am făcut un plan de investigații și i-am lăsat pe ei să-l pună în aplicare, pentru că au competența necesară. Cât am fost în concediu, am discutat cu ei de mai multe ori și am fost mulțumit de progresele înregistrate.

— Atunci de ce a mai trebuit să revezi cazul? îl întrebă Dr. Smithfield.

Bill se adună și îi răspunse fără grabă:

— Ca să pun totul cap la cap și să puteam analiza pe rând toate aspectele, în ordinea în care au apărut. În cazul ăsta, sunt unele chestiuni pe care poate nu le știți, așa că dați-mi ocazia să vă lămuresc asupra lor, ca să înțelegeți cum am ajuns la aceste concluzii. În plus…

— Ajunge! îi tăie vorba Dr. Smithfield, făcând cu mâinile gestul corespunzător. N-am de gând să-mi pierd vremea cu hârțogăria voastră atâta timp cât susțineți că băiatul meu a fost traficant de droguri. Pe naiba! Nu a fost!

Bill încercă în tăcere și și-l închipui pe Dr. Smithfield în postura de tată îndurerat. Era aproape imposibil, dar tot încerca. Apoi își continuă ideea.

— În plus… la dosar sunt și câteva fotografii pe care poate doriți să le vedeți, dar vă avertizez să mă lăsați mai întâi să vă explic.

Bill se uită în ochii negri ai doctorului Smithfield, dar nu văzu în ei nicio urmă de aprobare.

Henry se simțea prins la mijloc. Tăcerea care se instalase l-a îndemnat să intervină:

— Ce-ar fi să mergem în sala de conferințe, să vă arate Bill întregul dosar? După aceea, vă vom răspunde pe rând la toate întrebările.

— Nu, refuză Dr. Smithfield. Nu vreau să-mi pierd toată după-amiaza studiind dosare. Vreau să merg la David acasă.

Henry se uită la Bill și ridică din sprâncene. Bill dădu din umeri în semn de aprobare, iar Henry dădu din cap.

— E-n regulă! Dau un telefon și trimit acolo un ofițer. Când vreți să mergeți?

— Chiar acum, ce naiba! îi ceru Dr. Smithfield pe un ton imperativ.

Bill se gândea cât de puțin se potrivea limbajul Dr. Smithfield cu îmbrăcămintea sa elegantă și felul lui competent de a fi, dar era încântat că n-o să-și piardă după-amiaza răsfoind dosare. Prefera să meargă la locul crimei și să vadă ce găsea acolo. Era oarecum mulțumit să-l vadă pe Henry pus în încurcătură. După toate aparențele, doctorul le rezerva câteva surprize. Bill și-ar fi dorit să fie de față și primarul, tare s-ar fi bucurat să-l vadă și pe el pus în încurcătură.

— Totu-n regulă, doctore, zise Bill. Conduc eu. Hai să mergem.

Dr. Smithfield se uită la Bill, dădu din cap și ieși cu el din birou. Apoi lui Bill îi veni ceva în minte și îl rugă pe doctor să-l aștepte o clipă.

— Henry, începu Bill. N-ai fost sincer cu mine. Nu pot să cred că nimeni de la biroul primarului sau guvernatorului nu ți-a zis cine e tipul ăsta. Nu e cum m-am așteptat. E un doctor bogat. Mă așteptam… N-are importanță… Bill încerca să găsească cuvântul potrivit, dar nu reușea. Ei bine, știi doar, nu mă așteptam să fie așa.

— Și pe mine m-a șocat, Bill, mai ales că a venit cu o oră și jumătate mai devreme. Nu știu mai multe despre el decât tine, continuă Henry, dar cred că am făcut bine că te-am ales pe tine să te ocupi de el. Tu n-ai prejudecăți și nici nu te ambalezi. N-o să-ți pierzi cumpătul în fața lui. Nimeni nu trebuie să și-l piardă, orice ar zice sau face el. Ne-am înțeles?

— E o treabă împuțită, zise Bill în șoaptă, când ieșea din birou.

Pe hol, Dr. Smithfield îl întrebă:

— L-ai atins la coarda sensibilă, nu-i așa?

— Sigur că da, îi răspunse Bill, zâmbind.

Capitolul 6

Bill își trase Jeepul în fața depozitului renovat și-l parcă în spatele mașinii de poliție. Se întoarse spre Dr. Smithfield, își drese glasul și-l întrebă:

— Ați mai fost la el acasă de când… a fost împușcat?

Dr. Smithfield se uită lung la Bill și-l corectă:

— La *David,* nu la *el* acasă, și a fost o crimă. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, n-am mai trecut pe acolo de când a fost omorât David.

Bill oftă și continuă:

— Doctore Smithfield, trebuie să vă avertizez că n-o să fie plăcut. Deloc.

— Apreciez grija pe care mi-o porți, dar trebuie să mergem înainte.

După această scurtă discuție, urcară împreună cele două etaje până la apartamentul lui David, unde îi aștepta un ofițer în uniformă. Acesta descuie ușa și scoase banda galbenă, după care Bill și Dr. Smithfield intrară înăuntru.

Apartamentul era modest, avea o bucătărioară despărțită de living printr-un bar cu două taburete înalte. Livingul era destul de mic, dar cele două ferestre imense din nord și est creau impresia de spațiu. Ca și în bucătărie, podeaua era din lemn de esență tare, iar pereții de cărămidă. Tavanele erau vopsite în alb, aflându-se cu peste jumătate de metru mai jos de grinzile care susțineau etajul superior. În acest spațiu gol, constructorii care renovaseră clădirea ascunseseră țevăria și instalația electrică modernă care nu existase în acest depozit din secolul XIX.

Lângă living era baia, un dormitor de dimensiuni reduse și chiar un mic birou. Întregul apartament era mobilat cu gust. În living era un birou de modă veche, o canapea de piele, iar la un capăt al ei o veche măsuță pentru fumat. Podeaua din lemn de esență tare era complet acoperită cu un covor de lână cu motive tribale africane în galben pal, portocaliu aprins,

ruginiu și negru. Pe pereți atârna o colecție de schițe, gravuri numerotate și postere înrămate. Apartamentul fusese cu siguranță bine întreținut înainte să fie răscolit de intrusul care îi luase viața proprietarului.

Bill se uită în jur și se întrebă de ce nu acordase mai multă atenție felului în care era aranjat apartamentul. Își amintea că se concentrase asupra cadavrului. „Cadavrul”, șopti Bill, alergând spre birou, dar era prea târziu. Dr. Smithfield se uita deja fix la podea.

— Aici a murit David? întrebă el cu gravitate în glas.

— Îmi pare rău, am vrut să vă avertizez, zise Bill.

Sângele fusese spălat, dar mai rămăsese o pată roșie în textura lemnului. Sângele se adunase și se scursese prin crăpăturile minuscule din lemnul de stejar. Deoarece David murise singur, sângele se răspândise în voie. Dr. Smithfield se uita lung la podea, cu capul în jos și aplecat din spate. Bill nu știa ce să facă sau să spună și nu putea suferi să fie pus în asemenea situații. Bill stătea acolo ca de lemn.

Dr. Smithfield se îndreptă de spate, se frecă la ochi și întrerupse tăcerea:

— Detectiv McNamara, zise el, dregându-și glasul. Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat aici și ce ai descoperit.

Bill hotărî să-i spună totul fără menajamente, așa că își începu relatarea:

— Marți seara, pe la 6, am primit un telefon de la o colegă de serviciu a lui David, Kim Deloitte. David nu venise la serviciu nici luni, nici marți și nu dăduse telefon că e bolnav. Doamna Deloitte îl sunase de mai multe ori, dar fără rezultat. În drum spre casă, a trecut pe la el să vadă ce se întâmplase. A bătut la ușă și, neauzind niciun zgomot, a apăsat pe clanță. Ușa s-a deschis, a intrat și a văzut că apartamentul fusese răvășit. S-a întors pe hol și a sunat la 911 de pe mobil. I-a spus dispecerului care era situația, iar acesta a trimis un ofițer la fața locului. I-am mai spus și să stea pe hol, iar ea a fost de acord. Totuși, după câteva minute, făcându-și griji pentru David, a intrat din nou în apartament. Când au ajuns acolo băieții noștri, au găsit-o pe canapea, plângând în hohote. I-au

dat un calmant și au dus-o la spital. Doamna Deloitte s-a întors la lucru de abia săptămâna trecută.

— Aș vrea să vorbesc cu ea. Se poate? întrebă Dr. Smithfield.

— Pot aranja, dădu Bill din cap.

— Continuă, te rog.

— Oamenii noștri au făcut o percheziție sumară, au securizat locul crimei și ne-au sunat. Am ajuns acolo pe la 7 seara, cu întreaga echipă de criminaliști. Medicul legist a sosit pe la 7:15 și am luat de acolo corpul fiului dumneavoastră imediat după 9.

Bill îi aruncă o privire lui Dr. Smithfield. Avea o expresie solemnă pe față și era cât pe ce să izbucnească în plâns. Dar se stăpâni, strânse din buze și trase aer în piept.

— Vreți să vă spun mai departe? îl întrebă Bill.

Dădu din cap și Bill reluă:

— Am făcut o percheziție minuțioasă și am găsit prima armă, care s-a dovedit a fi arma crimei. N-avea amprente pe ea. De fapt, în tot apartamentul n-am găsit alte amprente în afară de-ale lui David și ale doamnei Deloitte.

— Pe ce nume era înregistrată arma? întrebă Dr. Smithfield.

— Arma era un pistol semiautomat Llama, de 9 mm. Fusese înregistrat ca aparținând poliției din Los Angeles.

— LAPD? întrebă Dr. Smithfield.

Bill încuviință.

— Era un pistol scump, fabricat în Spania. Într-un magazin de arme mai acătării, ar costa 1500 de dolari. Fusese confiscat cu mulți ani în urmă, în cursul unei capturi de droguri, iar după proces, în documentele LAPD scria că fusese distrus.

— Distrus? De cine?

— O dată sau de două ori pe an, majoritatea departamentelor de poliție distrug armele confiscate. Le aruncă în cuptoare pentru topirea metalelor și din ele se fac mașini sau grinzi de rezistență, sau..

— Alte arme, termină propoziția Dr. Smithfield.

— Da, așa e. Dar în cazul ăsta, lipsește o etapă. Pistolul

confiscat a fost furat înainte să fie dat la topit. Din păcate, genul ăsta de furturi au loc din când în când, pentru că armele astea au mare valoare în lumea crimei, întrucât nu pot fi urmărite.

Dr. Smithfield oftă, își puse mâinile în sân, se uită în sus și apoi la Bill:

— Acum ceva timp ai zis că ai găsit prima armă. A mai fost și alta?

— Da, am găsit-o aici, îi explică Bill, întorcându-se în living.

Îi părea bine că ieșeau din birou, dar nici ce-o să audă aici nu avea să fie plăcut pentru Dr. Smithfield. Bill făcu câțiva pași, trase covorul de lână și îi arătă o mică trapă tăiată în lemnul podelei. Bill deschise ușița ce dădea într-o despărțitură făcută între grinzile de sub podea și tavanul tencuit al apartamentului de dedesubt.

— N-am găsit-o noi, ci câinele, zise Bill, în timp ce Dr. Smithfield se uita la el nedumerit. Știți, am luat cu noi și un câine antrenat să depisteze droguri. Adulmeca peste tot prin bucătărie, apoi a început să zgârie cu ghearele chiar aici, în mijlocul covorului. Când am deschis trapa, am găsit cocaină, bani și o altă armă.

— O armă! David nu a avut niciodată armă. Urăște… ura armele.

— Arma aia, exclamă Bill, era un pistol semiautomat Browning Buckmark de calibrul 22. Și ăsta fusese înregistrat ca aparținând LAPD și distrus în același lot.

Bill se opri, trase aer în piept și-și continuă neplăcuta sarcină:

— Dr. Smithfield, noi credem că fiul dumneavoastră era implicat în traficul de droguri și lucrurile au luat o întorsătură nefastă pentru el. Unul dintre partenerii săi a venit aici în timp ce David era la serviciu și a căutat peste tot droguri sau bani. Nu a găsit nimic, David s-a întors, a urmat o ceartă în care l-a omorât pe David și a renunțat să mai caute ascunzătoarea.

Dr. Smithfield s-a îndreptat de spate, s-a uitat urât la Bill și

i-a zis pe un ton sever:

— Detectiv, îmi dau seama ce credeți voi și că ați ajuns la această concluzie fără să vă dați prea mare osteneală. Dar eu vă spun că greșiți. Mă tem că David s-a băgat în niște treburi dubioase. Și poate că de asta a fost omorât, dar sigur nu era vorba de droguri. Dr. Smithfield se întoarse în birou. David păstra totul. Unde-i sunt stick-urile de memorie? întrebă el.

— Nu le-am găsit, deși le-am căutat peste tot. Bănuim că le-a luat criminalul. A scos și hardul din calculatorul lui David.

— Dar unde sunt dosarele cu documente?

— Cineva a umblat prin ele. Tot ce a rămas sunt facturi vechi de întreținere, situații ale conturilor bancare, chitanțe de la cărțile de credit, genul ăla de hârtii pe care le găsești în sertarul de la birou în orice casă.

Aceste explicații au părut să aibă efectul scontat asupra lui Smithfield, care oftă și se așeză fără să spună o vorbă. Peste câteva clipe, întrebă încetișor:

— Și acum ce urmează, detectiv?

— Dumneavoastră hotărâți. Știu că nu mai vreți să parcurgeți dosarul, mai ales acum că am discutat deja despre ce a fost mai important. Bill se opri din vorbit. Știa că o să-i fie silă de el pentru ce avea să mai spună, dar continuă. Ar trebui să ne ducem la Tooele să vorbim cu șeful și colegii lui David.

Dr. Smithfield privi în jos o clipă, apoi dădu din cap și zise:

— Să mergem mâine.

— Am aranjat deja pentru poimâine, replică Bill.

Dr. Smithfield îi zise foarte hotărât:

— Nu, mergem mâine. Îmi place să ajung mai devreme ca să prind oamenii pe picior greșit.

— Da, e clar. Dar ăștia nu sunt genul de oameni pe care să-i prinzi pe picior greșit. Pur și simplu o să refuze să te primească. O să-i sun să văd dacă pot aranja pentru mâine.

Dr. Smithfield îi răspunse apăsat:

— Ești polițist. Spune-le doar când vrei să vii.

— Cu ei nu merge așa. Tooele este o unitate militară și nu e în jurisdicția mea. Dacă au chef pot să ne lase să așteptăm pe hol și două zile. Uneori, nicio hotărâre a tribunalului nu-ți este de folos acolo, dar o să încerc. Unde sunteți cazat?

Dr. Smithfield își scoase din buzunar itinerariul călătoriei, se uită pe el și zise:

— Stau la Imperial Hotel… în centru. Uite și numărul de telefon, continuă el, dându-i foaia lui Bill. N-am ajuns încă la hotel, așa că nu-ți pot da și numărul camerei.

— Nu contează, doar sunt polițist. Pot obține oricând numărul unei camere, remarcă Bill și își notă numărul de telefon în agendă. O să vă sun dacă nu reușesc să schimb ziua. Dacă nu vă sun, vin să vă iau de la hotel la 7 dimineața. Îmbrăcați-vă comod, va fi o zi lungă și grea.

— Sunt doctor. Sunt obișnuit să lucrez toată ziua; totuși, încă nu m-am obișnuit cu diferența de fus orar dintre est și vest. Iar azi am avut o zi grea, așa că am să mă retrag.

Bill îl duse cu mașina pe Dr. Smithfield înapoi la secția de poliție și îi spuse la despărțire:

— Ne vedem mâine dimineață. Apropo, trebuie să fiți proaspăt ras. Știți, pentru masca de gaze.

Pe când pleca cu mașina, Bill simți un nod în stomac. Nu voia să meargă la Tooele. Mai fusese acolo și nu avea amintiri plăcute. Bill ura acel loc și presimțea că se va întâmpla ceva rău ori de câte ori se ducea acolo. Bill scutură din cap și șopti: „Azi a fost o zi nasoală, iar mâine va fi și mai rău. Locul ăla mă sperie de moarte.”

Capitolul 7

Bill a ajuns la hotel la 7 fix și l-a luat pe Dr. Smithfield, care era proaspăt bărbierit. Aveau să facă drum lung până la Tooele, mai exact până la Depozitul de Arme Chimice Decret. Bill știa că drumul o să i se pară și mai lung din cauza tăcerii, dar n-avea să facă efortul de a sparge gheața. Cei doi s-au îndreptat spre vest pe Autostrada Interstatală 80, în deplină tăcere. Au mers spre țărmul estic al Golfului Gilbert, apoi s-au întors către sud-vest. Le apăru în față marele Salt Lake, întins cât o mare, al cărui țărm nordic nici nu se zărea la orizont. La vest, lacul era înconjurat de dealurile arămii ale lanțului mic de munți Lakeside, împărțit în două de suprafața întunecată a Insulei Stansbury. Cenușiul lanțului muntos și al insulei contrasta cu albastrul cerului și verdele apei. Peisajul era de o frumusețe sălbatică, iar Bill se întrebă ce au gândit primii coloniști mormoni când au dat peste o mare interioară, într-un deșert fără viață. El era mereu fascinat de acest peisaj.

Dr. Smithfield stătea tăcut și urmărea cu privirea peisajul în mișcare. Se gândea la fiul său David și la faptul că el făcea acel drum în fiecare zi. Se mai gândea și la scrisorile și telefoanele de la David, în care îi vorbea despre serviciu și despre colegii lui. Dr. Smithfield se stăpâni să nu plângă, își apropie capul de geamul de pe partea lui și întrebă:

— Cât mai avem?

— Cam jumătate de oră. Cunoașteți bine locul?

— Nu prea, doar din relatările lui David.

— Și ce vă povestea? îl întrebă Bill, străduindu-se să facă conversație.

— Nu prea multe. Poate ar trebui să așteptăm să vedem ce spun autoritățile. Nu vreau să-ți influențez opiniile, afirmă Dr. Smithfield, întorcându-și privirea spre fereastra de pe care vedea deșertul întins, presărat cu mărăciniș.

Cei doi și-au continuat drumul în tăcere. Au mers spre sud, pe Șoseaua 36, care trecea prin mijlocul orașului adormit.

Periferia lui Tooele era modernă, dar construită parcă la întâmplare, însă centrul arăta ca al oricărui orășel din mijlocul deșertului. Părea liniștit, cu munții cenușii și cafenii din fundal și cu cerul senin de deasupra. Au trecut de o bancă, un restaurant, o curățătorie, o Bancă a Forțelor Armate și Biroul de Asistență al Depozitului de Arme Chimice Deseret.

Bill se întreba dacă și alte orașe asupra cărora plana amenințarea distrugerii în masă duceau o viață așa de liniștită. În afară de Banca Forțelor Armate și Biroul de Asistență, nu erau alte semne îngrijorătoare ale prezenței nefaste a depozitului. În cele din urmă, Bill observă ceva nelalocul lui: o sirenă multi-direcțională galbenă a apărării civile și o giruetă, montate pe acoperișul unei clădiri din cărămidă cu trei etaje. Apoi mai observă și alte lucruri îngrijorătoare: indicatoarele albastru cu alb pentru căile de evacuare. Majoritatea indicatoarelor erau la fel, însă pe unele erau și săgeți portocalii indicând direcția vântului. Se gândi la panica ce s-ar fi iscat la auzul sirenei. Oamenii ar fi trebuit să determine direcția vântului, în funcție de care să hotărască pe unde s-o ia. S-ar fi dezlănțuit iadul pe pământ.

Bill se gândi la oamenii din Tooele și la cât timp mai aveau după declanșarea sirenei. Se întrebă: „Oare cât timp ar mai avea cei din Salt Lake City? Dacă ar începe să sune acum, de cât timp mai dispuneau doctorul și cu el? Unde s-ar putea duce? Și pe ce drum? Le-ar ajunge benzina?” Pe când îi veneau în minte toate aceste întrebări, Bill se uită la indicatorul de benzină din mașina lui, care arăta peste 100 de litri. Se bucură că rezervorul era aproape plin, dar nu din cale-afară.

Bill și dr. Smithfield părăsiră Tooele și plecară spre Stockton, pe Șoseaua 36. Sătucul era mai mult un loc de popas pentru șoferi în drumul lor nu lipsit de pericole pe autostrada din deșert. Stockton era la doar 9 km de destinația lor, și se remarca prin sirene și detectoare de gaze. La cam 1 km de Stockton, Bill făcu la stânga pe un drum lăturalnic dar bine pavat și se îndreptă spre deșertul nemărginit, păstrat cu tufișuri. După aproape 5 km, văzu clădirile cenușii ale

complexului și coșul înalt, negru ca smoala, din care ieșea un fum alb ce se răspândea spre sud-est. Dincolo de complex, zări mormanele, sute de mormane, aranjate în șiruri drepte.

Bill își îndreptă privirea din nou spre șosea, și observă un indicator mare și alb, pe care scria cu litere roșii de o șchioapă: „PERICOL”.

Dr. Smithfield citi cu voce tare ce scria:

— Asta-i o zonă restricționată. Dacă intri în unitatea militară și dacă nu ai o treabă anume aici ți se indică să te întorci pe Șoseaua 36. Văd că locul acesta îți dă fiori.

— Așteptați un pic, mormăi Bill, parcându-și mașina în locul rezervat vizitatorilor, aflat lângă cele opt rulote pentru angajați. Asta-i prima noastră oprire. Trebuie să ne înregistrăm și apoi ne continuăm drumul.

— Nu-i ăsta corpul principal?

— Nu, zise Bill, mai avem încă vreo cinci kilometri de mers și câteva ore de așteptat.

— Câteva ore?

— Da. Guvernul a instituit o procedură de bun-venit și trebuie să trecem prin toată: începe cu un examen medical. Nu-i mare lucru: o consultație. Îți ia tensiunea și pulsul, nu trebuie să întorci capul sau să tușești, nimic din toate astea. Dar trebuie să urinezi într-o sticlă și să-ți ia un pic de sânge.

— Bine, înțeleg totul până la analize. De ce să-ți ia sânge? întrebă Dr. Smithfield.

— Nu știu. Dvs. sunteți doctorul… Poate ca să afle ce grupă ai, în caz că ești expus la ceva, sau să fie siguri că n-ai vreo boală pe care să pretinzi pe urmă că ai luat-o de aici.

— Sau poate vor să-ți facă ADN-ul, ca să-ți identifice cadavrul, în caz că se întâmplă ceva.

— Păi, nu m-am gândit la asta, oftă Bill. Tare urăsc locul ăsta.

Cei doi intrară în birou, se prezentară la recepție, își arătară cărțile de identitate și fură conduși în micuța clinică, fiecare în altă cameră. Când se termină consultația, fură conduși într-o sală de conferințe spațioasă. Acolo li se oferi cafea caldă și gogoși tari. Însoțitorul lor, sergentul de stat-

major Hennessey, avea sub 35 de ani, însă părea perfect instruit și îi rugă să-l aștepte pe dr. Adler.

— Ei, cum a mers consultația? întrebă Bill, încercând să spargă gheața.

— Bine, răspunse sec dr. Smithfield, ca și cum n-ar fi fost treaba lui Bill.

— Și a mea la fel.

— Îmi pare rău, domnilor, că v-am făcut să așteptați. Sunt dr. Stephen Adler și dumneavoastră trebuie să fiți tatăl lui David. Condoleanțe. Și nouă ne lipsește David. L-am îndrăgit cu toții.

Dr. Smithfield dădu din cap aprobator.

— Sunt dr. Smithfield și cred că-l cunoașteți deja pe detectivul McNamara.

— Nu, nu cred că ne-am mai întâlnit, răspunse Dr. Adler.

— Așa-i, detective McNamara? Credeam că ai mai fost pe aici, întrebă Smithfield, aruncându-i lui Bill o privire de gheață.

— Am fost, dar cu alte treburi, îi zise Bill, strângând mâna lui Adler. Sunt detectivul McNamara. Am vorbit de câteva ori la telefon.

— Acum îmi aduc aminte. Detectiv, condoleanțele mele.

Dr. Adler îi pofti să ia loc și le mai oferi niște cafea călduță, apoi le spuse ce aveau să facă în continuare:

— De îndată ce vă sunt gata ecusoanele, sergentul Hennessey vă va duce mașina prin poarta principală până la Corpul C. Acolo veți fi instruiți sumar și vi se vor da măștile de gaze.

— Vă amintiți, de asta v-am spus să vă bărbieriți, îi zise Bill doctorului Smithfield.

— Credeam că glumești. Nu credeam că o să ajungem așa departe.

— Nici n-o să fie așa. E doar o măsură de siguranță. N-am avut niciodată vreo scurgere în această unitate.

— Dar ați avut câteva în buncăre, așa-i? remarcă Bill.

— În igluuri, așa le zicem. Da, am avut câteva scurgeri acolo, dar au fost minore și le-am ținut sub control. De atunci,

nimeni n-a mai fost expus la niciun fel de gaz. Personalul din igluuri poartă întotdeauna costume de protecție Haz-Mat de Nivel A, zise dr. Adler în apărarea sa.

Bill se uită pe fereastră în direcția întinsei zone de depozitare și constată:

— Igluuri în deșert. Igluuri pline cu gaz paralizant. Câte aveți acolo?

— Avem 140 de igluuri de tip Alfa și 68 de tip Bravo. Ambele tipuri sunt făcute din beton armat și acoperite cu pământ, cu excepția accesului, care e prevăzut cu uși duble de oțel. Monitorizăm continuu compoziția aerului în toate igluurile și, dacă apare vreo scurgere, mobilizăm imediat o echipă în costume de nivel A ca s-o remedieze.

— Ați avut multe scurgeri de gaz paralizant? întrebă Smithfield.

— Niciuna. Toate au fost gaze caustice, mai ales iperită.

— Iperită? Credeam că nu se mai produce după Primul Război Mondial, afirmă Bill.

— Așa-i. Însă noi și aliații noștri, ca și potențialii noștri inamici, am continuat să producem iperită și alte gaze caustice și în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Dar nu le-am folosit. Întotdeauna am susținut că nu le vom folosi… primii. Însă, dacă vor fi folosite împotriva noastră, vom răspunde cu aceeași monedă – cunoști expresia – dar cu multă grijă. Au un efect demobilizator. Știm sigur că și nemții produceau iperită, dar n-au vrut s-o folosească, nici chiar în ultimele zile ale războiului cu rușii.

— Hitler a avut personal de suferit, pentru că a fost gazat în Primul Război Mondial, de aceea a refuzat să folosească această armă, interveni Dr. Smithfield.

Dr. Adler își privi oaspetele și-i adresă un zâmbet forțat.

— Nu mi-am dat seama că știți așa multe despre istoria gazelor de luptă. Dar aș vrea să restabilim adevărul: Hitler a folosit gaze de luptă. I-a gazat pe evrei cu Zyklon-B, dar cred că n-a îndrăznit să-l folosească în războiul cu rușii, de teamă că se vor răzbuna.

Dr. Adler se uită fix la cei doi pentru o clipă. Tot le

zâmbea forțat.

— Hai să revenim la ale noastre! După ce vă veți pune măștile de gaze, vă voi conduce la unitate. Veți face un tur rapid, ce se va încheia în principala cameră de control, acolo unde lucra David.

— Pot vorbi cu colegii lui David? întrebă Smithfield.

— Oamenii ăștia, îi răspunse dr. Adler, au multe treburi pe cap, dar sigur că puteți vorbi cu ei, însă în limita timpului lor disponibil. Avem…

Bill îl întrerupse:

— Doctore Smithfield, puteți vorbi cu cine vreți, cât timp vreți, fie cu cei de-aici, fie cu cei din oraș. Și, dacă vreți să stați de vorbă cu dr. Adler mai pe îndelete, pot să trimit la el câțiva polițiști să-l aducă la noi la secție.

Dr. Adler le mai adresă celor doi un zâmbet forțat și spuse:

— Ei bine, spuneți-mi cu cine vreți să vorbiți și voi vedea cât timp liber are.

Chiar atunci intră și sergentul Hennessey în cameră, cu niște ecusoane galbene de plastic în mână și spuse:

— Dr. Adler, dacă sunteți gata, putem continua. Domnilor, prindeți-vă astea de cămăși și urmați-mă.

Sergentul Hennessey îi duse într-o încăpere mică, unde erau 12 scaune și un televizor.

— Domnilor, o să vă pun această scurtă casetă video cu măsurile de securitate. Veți vedea cu ce ne ocupăm noi aici, unele din pericolele care ne pândesc și măsurile de precauție pe care trebuie să le luăm cu toții.

Sergentul zâmbi, făcu lumina mai mică, puse caseta și le ură:

— Vizionare plăcută!

Bill nu aprecie deloc ospitalitatea de care dădea dovadă sergentul.

În primele zece minute era vorba despre pericolele obișnuite care te pândesc în deșertul din jurul unității, ca: păianjenul văduva-neagră, cobrele și rozătoarele purtătoare ale virusului Hanta. Filmul nu menționa decât în treacăt prezența armelor chimice.

A doua parte a filmului începea cu sfârșitul Războiului Rece și ratificarea din 1992 a Convenției de la Geneva de neproliferare a armelor chimice, de către Statele Unite, Rusia și alte 34 de țări. Prin Convenție se interzicea folosirea armelor chimice și se cerea țărilor semnatare să le distrugă pe toate cele din stoc. Dintr-un grafic reieșea mărimea impresionantă a stocului deținut de SUA.

Depozitul de arme chimice Deseret conținea acum 17 milioane de kilograme de iperită, levizită, GA (tabun), GB (sarin) și VX (gaz paralizant). Camera se plimba peste cele mai mult de 200 de igluuri boltite din oțel și beton și acoperite cu pământ, care adăposteau aceste arme chimice. Fiecare iglu avea 9 m lățime și 17 m lungime. În film erau și fotografii ale fiecărui tip de armă și se menționa cantitatea depozitată la Deseret. În depozit erau în total peste un milion de obuze, 37.000 de rachete, 5000 de bombe, 20.000 de mine terestre și 13.000 de containere de o tonă. Bill și dr. Smithfield s-au uitat unul la altul când și-au dat seama că în depozit erau destule substanțe toxice ca să radă omenirea de pe fața pământului.

În film era descrisă clădirea cu cei peste 600 de angajați calificați, cu cele 1300 km de fire electrice, 53 km de conducte și aproape 20.000 de supape. Din toate reieșea că întreaga unitate era controlată printr-un sistem computerizat sofisticat de ultimă generație. Se explica în film și cum erau scoase armele și containerele din igluuri, apoi transportate în clădire și dezasamblate de roboți într-un mediu controlat. Pe urmă, gazul toxic era colectat în stare lichidă și incinerat.

Vocea de pe casetă continua cu explicațiile: „Gazele toxice sunt compuse mai ales din fosfați organici ai carbonului, care, prin ardere, se transformă în produse netoxice derivate prin combustie. După ce ies din incinerator, trec într-un cuptor cu ardere întârziată, ce funcționează la temperaturi de până la 1650°C, unde substanțele organice sunt complet distruse. Gazele de combustie supraîncălzite trec printr-un sistem de răcire, care aduce la o temperatură scăzută gazele de evacuare. Gazul răcit este apoi trecut prin straturi de carbon activ ca să se adsoarbă orice agent chimic sau produs derivat

care nu a fost distrus termic. În ultima etapă, este trecut printr-o serie de filtre HEPA, care elimină orice particulă de materie din gazul de evacuare. Gazul procesat, răcit, epurat și filtrat este descărcat într-un container înalt de aproape nouă metri. Acesta este utilat cu o serie de instrumente care monitorizează constant temperatura, numărul de particule și prezența agenților chimici. Dacă se descoperă vreun agent de contaminare, sistemul închide automat instalația de procesare. Instrumentele au capacitatea de a identifica prezența unui agent chimic în cele mai infime cantități.”

Filmul continua prin a sublinia preocuparea constantă a Armatei SUA pentru siguranța angajaților și pentru protecția mediului. Apoi arăta cum, odată ce tot gazul va fi dezafectat, armata va opri procesul, instalația va fi decontaminată, demontată, dusă la topit sau aruncată la gunoi. Gardurile vor fi demontate, clădirile și igluurile demolate și asfaltul făcut praf, iar molozul îngropat în acel loc. Nu va mai rămâne absolut nimic din unitate. Filmul se termina pe „Muzica apelor” de Handel și arăta munții măreți din jur, iar un vultur se înălța în zbor deasupra deșertului arid.

Sergentul Hennessey intră din nou, de parcă așteptase la ușă, aprinse lumina și le spuse:

— Domnilor, vă rog să mă urmați, trebuie să vă testăm măștile de gaz.

Bill se aplecă spre dr. Smithfield și își reafirmă poziția în șoaptă:

— Cât de tare urăsc locul ăsta!

Capitolul 8

— Acum simt mirosul, zbieră Bill prin mască.

— Normal, îi zise Hennessey, fără să-și ridice ochii de pe monitor. După numărul de particule, ar fi trebuit să simțiți mirosul cu 30 de secunde în urmă.

— 30 de secunde, repetă Bill pe un ton înăbușit, în timp ce sergentul îi strângea curelele de cauciuc de pe cap. Simțea cum era tras de păr, aproape că auzea cum i se rupeau firele de păr. Se gândi că-și fixase bine masca, dar tot simțea mirosul de scorțișoară.

— Îmi miroase a scorțișoară. Sunt un om mort, mormăi Bill, dacă simți mirosul de scorțișoară înseamnă că gazul pătrunde prin mască și mori. Mirosul ăsta înseamnă moarte. Dacă începi să-l simți, o să mori curând. Cât urăsc locul ăsta!

— Acum probați-o din nou, îi porunci sergentul. Acum e mai bine.

— Probați-o din nou, mormăi Bill. Cu gazul ăsta paralizant, nu mai ai timp „s-o probezi din nou”. Pătrunde imediat și te omoară.

La a treia încercare, Bill trecu testul, din punct de vedere practic, însă îl pică din punct de vedere psihologic. Îl picase jalnic. Bill o știa, simțea din plin amărăciunea înfrângerii. Se străduise să-și fixeze bine masca, dar gazul tot îi venise de hac; n-o să mai mănânce prăjituri de Crăciun de acum înainte, după ce simțise mirosul acela de scorțișoară. Singura consolare a lui Bill era că doctoru’ „Știe-tot” o dăduse și mai rău în bară.

După ce și-au terminat testul cu masca de gaze, Bill și dr. Smithfield au fost conduși în încăperea alăturată, ca să mai dea o probă.

— Domnilor, aceasta este trusa voastră de gaz Mark-I, îi anunță sergent Hennessey, întinzând o geantă de muniții din pânză verde. Apoi scoase un cilindru de mărimea unui trabuc și continuă. Acestea este o seringă automată cu atropină care

vă poate salva viața în caz că sunteți expuși la gaz. Gazul paralizant este de trei tipuri: sarin, soman și VX, dar toate afectează sau blochează acțiunea colinesterazei, o enzimă produsă de corpul uman. Colinesteraza controlează sistemul nervos și, în consecință, toate mișcările corpului, voluntare sau involuntare. Colinesteraza reglează sistemul nervos prin menținerea producției de acetilcolină la nivel normal.

Bill se uită la doctorul „Știe-tot" cum aproba, dând din cap la fiecare explicație medicală a sergentului.

— În condiții normale, la un om sănătos există un echilibru între nivelul de colinesterază și cel de acetilcolină. Dar, dacă agentul chimic inhibă producerea de colinesterază, concentrația acetilcolinei crește vertiginos. Atunci, sistemul nervos începe să funcționeze într-un ritm accelerat și toți mușchii sunt cuprinși de spasme. Îndată ce mușchii devin rigizi, nu mai poți respira și te asfixiezi.

Bill se uită urât la Smithfield, pentru că îl aproba mereu pe sergent, ceea ce îl punea pe el într-o lumină proastă. Aerele de superioritate ale doctorului „Știe-tot" începeau să-l calce pe nervi. De parcă perspectivele de a fi gazat nu erau de ajuns, mai trebuia și să-l suporte pe arogantul Știe-tot. Bill voia și el să pună câteva întrebări.

— Cum ne dăm seama dacă suntem expuși la gaz? Cum miroase? întrebă Bill.

Dr. Smithfield zâmbi când îi răspunse sergentul:

— Credem că e inodor, dar nu știm sigur. Vedeți, oricine îl miroase, moare înainte să poată spune cum miroase. Pe măsură ce ești expus la acest gaz, începi să ai anumite simptome: îți vin lacrimi în ochi, îți curge nasul, salivezi și transpiri din abundență. Pe urmă, ai crampe groaznice și te scapi pe tine. Începi să ai convulsii, iar sistemul circulator și cel respirator nu mai funcționează normal. Urmează pierderea cunoștinței și moartea prin asfixiere. Sergentul făcu o pauză de efect, apoi continuă. Gazul intră în corp pe căile respiratorii ca aerosolii, sau prin piele. Ajunge în fluxul sangvin la câteva secunde după inhalare sau contact cu pielea. Fosfații organici îți fac la început probleme cu ochii, nasul și

gura. Acesta e singurul semnal de avertizare.

Bill parcă simțea efectele gazului, căci începuse deja să transpire. Gura îi era uscată și de-abia reuși să pună întrebarea următoare:

— Ai zis că toți mor înainte să poată spune cum miroase gazul. A murit cineva și aici?

— Păi n-am zis chiar așa. E un argument de facto. Nimeni nu l-a mirosit aici și nimeni n-a murit, în afară de câteva oi. În 1968 am avut un accident în timpul unui test cu gaze letale, la Dugway Proving Grounds, și… Ei bine, am omorât niște oi…

Dr. Smithfield îi adresă un zâmbet superior și îl întrebă:

— Niște oi… Câte mai exact?

— Poate am omorât puțin peste 6000. Oficial, nu am avut nicio vină pentru acel incident, iar armata a cumpărat și apoi îngropat o mulțime de oi în vara lui 1968.

Lui Smithfield i se șterse zâmbetul de pe față când se uită la Bill și spuse în șoaptă:

— Șase mii…

Sergentul își continuă lecția:

— Oricum, acesta este o seringă automată. Când încep primele simptome, scoateți căpăcelul de la capătul acesta al tubului nr. 1 și înfigeți-l în mușchiul coapsei. Hennessey le arată procedura, dar sări faza cu injecția. Tubul acesta conține atropină, un stimulent care ajută organismul să contracareze efectele surplusului de acetilcolină, accelerându-i metabolismul. Dacă, după 60 de secunde, simptomele persistă, zise el scoțând din geantă un al doilea tub cât o țigară de foi, trebuie să-ți injectezi tubul nr. 2.

Hennessey continuă să vorbească și în timp ce le arăta din nou cum se face injecția:

— Tubul nr. 2 conține clorură de pralixodimă sau 2-PAM. Este o oxină care va aduce concentrația de colinesterază în limite normale. Dacă în 60 de secunde simptomele nu cedează, repetă procedura cu tubul nr. 3, ce conține încă o doză de atropină.

Bill își înghiți cu greu saliva și întrebă în șoaptă:

— Și apoi ce se întâmplă?

— Te faci bine sau mori în urma expunerii la gaz, sau te omoară antidotul?

Dr. Smithfield se aplecă spre Bill și îi zise:

— Niciun soldat de 20 de ani, în formă fizică maximă nu cred că ar rezista la atâta atropină. Așa că, având în vedere vârsta noastră și relativa formă în care suntem, bănuiesc că atropina ne-ar omorî înainte ca gazul să-și facă efectul.

— Nu cred, zise sergentul, gazul VX își face foarte repede efectul, iar atropina este eficientă doar dacă ai fost expus la gaz pentru foarte puțin timp. Dacă apuci să inspiri chiar foarte puțin gaz, atropina nu-și mai face efectul.

— Atunci la ce-i bună trusa asta Mark-I, dacă nu la sinucidere? întrebă Bill, ținând geanta în sus.

— Îți dă speranță. E important să nu-ți pierzi niciodată speranța. Asta a fost tot. Dr. Adler o să fie aici în câteva clipe, încheie Hennessey și ieși din cameră.

Dr. Adler, sergent Hennessey, dr. Smithfield și detectivul McNamara intrară în camioneta guvernamentală gri și o luară în jos spre o clădire joasă. Corpul de pază al clădirii arăta grozav cu zidurile sale blindate și sergentul cu mușchii exersați la instrucțiile din deșert. Era bronzat și fața sa cu trăsături ferme era parțial acoperită de ochelarii de soare de aviator. Arăta ca un profesionist din cap până în picioare, de la părul tuns regulamentar, până la bocancii perfect lustruiți.

Cei trei și-au predat ecusoanele, iar sergentul le-a trecut printr-un cititor magnetic de carduri, apoi printr-un *turn-style comb* de nouă metri înălțime, aflat înaintea unei camere de vid. Dr. Adler a luat-o înainte, de parcă era a lui clădirea, dar sergentul nu prea i-a dat atenție. De fapt, se purta cu dr. Adler ca și cu un comis-voiajor care îi intrase în casă.

De îndată ce s-au aflat toți trei în camera de vid, sergentul a pus ecusoanele într-un sertar glisant ca cel dintr-o bancă cu ghișeul afară. Sergentul de pe partea cealaltă a geamului blindat de cinci cm trecu ecusoanele prin alt cititor de carduri. Au auzit un clic metalic, camera de vid s-a deschis și au simțit un curent de aer rece creat de presiunea normală din clădire. Au intrat având senzația că în urma lor se închisese ușa unui

dulap frigorific. Le vâjâiau urechile de la diferența de presiune.

În timp ce deschidea gura și își mișca maxilarele, încercând să scape de presiunea din urechi, Bill cercetă cu privirea interiorul corpului de pază. Erau acolo mai multe monitoare, pe care apărea această parte a unității, luată din diferite unghiuri. Bill se gândi că, după standardele armatei, acest sistem de supraveghere electronică nu era prea performant, însă atunci observă oglinzile. La aproximativ 100 de metri distanță, în mijlocul aleii cu pietriș late de șase metri, se afla un stâlp care separa gardul interior de cel exterior. Pe stâlp erau fixate 16 oglinzi mici. Fiecare avea un diametru de cam zece centimetri și se afla la distanță egală de celelalte, care erau prinse de stâlpul înalt de 2,50 metri.

Bill se întoarse, se uită pe fereastră și la partea opusă a corpului de pază și văzu același aranjament de oglinzi pe un stâlp asemănător. Bill se holbă la stâlp și întrebă:

— Ce-i cu oglinzile astea?

— Sunt cu infraroșii, îi răspunse sergentul. În zona mortală folosim o perdea de infraroșii pentru a ne semnaliza apariția unui intrus. Se întinde din corp în corp de pază, de jur împrejurul unității.

— Zona mortală?

— E cea dintre stâlpii de pe alee. Dacă pătrunde cineva acolo, fără autorizație, avem ordin să-l împușcăm mortal.

— Și așa, îl țintiți cu pistoalele voastre de nouă milimetri? întrebă Bill, arătând spre brațul sergentului.

Sergentul zâmbi și arătă spre tavan.

— Nu, avem un sistem de protecție mult mai sofisticat, și e în garanție.

— Sunt sigur că e. Ce aveți acolo sus?

— Domnilor, vă rog urmați-mă, îi întrerupse dr. Adler.

Capitolul 9

Își continuară turul pe jos, conduși de dr. Adler. El le descrise pe scurt fiecare clădire și le spuse că răspundea personal de întreaga unitate. Ajunseră în sfârșit la corpul de control și le zise:

— Acesta e centrul nervos, creierul unității, și este domeniul meu. Este…

Dr. Smithfield îl întrerupse intenționat pe dr. Adler, încercând să-i taie avântul acestui megaloman:

— Acesta e corpul G. Aici lucra David.

Bill urmări reacția lui Adler la intervenția lui Smithfield. Dr. Adler se uită urât la dr. Smithfield, dar nu spuse nimic, deși te-ai fi așteptat să reacționeze. Bill presupuse că doctorului Adler îi venise greu să tacă. După acest scurt schimb de replici, intrară cu toții în corpul G, urcară două etaje, trecură de camera de vid și intrară în camera de control.

— O să stăm în sala de conferințe, zise dr. Adler, indicând colțul cel mai apropiat al camerei de control. Camera de odihnă și toaletele sunt acolo. Evitați, vă rog, să mergeți neînsoțiți în aceste zone. Cu cine ați vrea să vorbiți mai întâi?

— Cu Kim Deloitte, răspunse Bill.

— Perfect. Luați loc și o s-o aduc aici.

— Mersi, doctore, îi spuse Bill.

Știa că acest apelativ oarecum familiar o să-l irite pe marele și puternicul dr. Adler. Acesta îi acordă lui Bill un zâmbet forțat și plecă s-o aducă pe doamna Deloitte.

Se așeză și căută degeaba un subiect de conversație, însă Dr. Smithfield rupse în cele din urmă tăcerea:

— Beladonă?

— Ce?

— Beladonă. Atropina se face din beladonă. Înseamnă „femeie frumoasă”.

— O femeie frumoasă care te ucide. De ce ne mai trebuie gaz paralizant?

Bill nu mai știa ce să spună. Credea că dr. Smithfield încerca doar să facă conversație, dar floarea otrăvitoare nu-l prea interesa.

— Beladonă, repetă Smithfield și când își făcu apariția Kim Deloitte, o afro-americană superbă de vreo 45 de ani.

Purta un halat alb și anost, care nu-i acoperea decât parțial bluza de culoarea piersicii. Contrastul dintre albul halatului, culoarea de fruct a bluzei și pielea ei întunecată era izbitor. Hainele nu făceau decât să-i pună în valoare trăsăturile feței. Dr. Smithfield părea surprins de înfățișarea ei. Deși David i-o descrisese destul de bine în scrisori și la telefon, el tot era șocat de frumusețea ei.

— Doamnă Deloitte, sunt detectivul-șef Bill McNamara și dumnealui este dr. Smithfield, tatăl lui David.

Kim îi întinse mâna doctorului Smithfield și-i spuse:

— Îmi pare așa de rău… Țineam mult la David. Mă bucuram în fiecare zi că lucram cu el. Îmi lipsește foarte mult. Tuturora ne lipsește, îmi pare teribil de rău.

Dr. Smithfield îi luă mâna și îi simți strânsoarea puternică de jucătoare de tenis pasionată.

— Vă mulțumesc. Și mie îmi lipsește. Se opri puțin, apoi continuă: mi-a spus de dumneavoastră. Cum vă tachina, dar vă considera o prietenă adevărată.

Lui Kim îi veniră lacrimi în ochi, iar lui Smithfield începu să-i tremure bărbia. El oftă, clipi de câteva ori și strânse din buze. Kim și dr. Smithfield se uitau unul la altul, luptându-se cu emoțiile. Încercau să-și stăpânească sentimentele și lacrimile. Amândoi încercau să se controleze și să nu-l facă pe celălalt să izbucnească în plâns. A urmat o lungă tăcere.

Bill se simțea în plus, uitându-se la cei doi, dar tăcerea se prelungea prea mult. Dacă nu o va întrerupe, unul din ei avea să se prăbușească psihic. Bill își drese glasul, fâșâi din agendă, tuși ușor și spuse:

— Domnișoară Deloitte, îmi pare rău, dar am vrea să vă punem câteva întrebări. Kim și dr. Smithfield păreau ușurați, așa că Bill continuă: Dr. Deloitte, spuneți-ne, vă rog, câte ceva despre David, care era programul lui de lucru, cu cine se

vedea în fiecare zi la lucru sau în viața personală… Vă rog să ne dați câte detalii puteți.

Trăsăturile frumoase ale lui Kim se crispară, ochii i se îngustară și i se schimbă atitudinea; se uită în ochii lui Bill și spuse cu greutate:

— Nu vindea droguri, așa cum au susținut oamenii dumneavoastră. Nici nu lua droguri. Sunt absolut sigură. David era unul dintre cei mai drăguți oameni pe care i-am întâlnit în viața mea. Era și cel mai deștept din toți pe care i-am întâlnit sau cu care am avut plăcerea să lucrez. Se întoarse spre dr. Smithfield și continuă: ați avut un băiat grozav. Trebuie să fiți mândru de el. Era…

După ce îi trecu emoția provocată de cuvintele lui Kim, Bill o întrerupse din laudele aduse lui David:

— Scuzați-mă, dar ați spus „Așa cum au susținut oamenii dumneavoastră”. Ce-au spus exact și când?

Și dr. Smithfield, și Kim îi aruncară o privire rece lui Bill! Kim oftă:

— Ei bine, prima dată mi-au pus întrebări la David în apartament. Își făceau meseria, dar eu eram distrusă și nu puteam gândi limpede, așa că nu mai știu ce m-au întrebat și ce nu. Nu cred că au scos prea multe de la mine în acea zi. Nu mai puteam raționa de durere. După câteva zile, au venit la mine acasă și iar m-au luat la întrebări. La început, mi-au spus ce găsiseră în apartament, banii, drogurile și pistolul. Apoi mi-au zis că ei considerau că acea crimă este legată de droguri.

Bill nu se simțea în largul său, căci aproape îl ardea privirea fixă a doctorului Smithfield. Nu îndrăznea să se uite la el. Își concentra atenția asupra agendei lui goale. I se uscase gura; înghiți, își drese glasul încă o dată și făcu efortul să continue.

— Și tu ce le-ai zis, Kim? Cum ai reacționat la afirmațiile lor?

— Le-am spus că erau tâmpenii.

— Ce te-au mai întrebat?

— Nu prea multe, zise Kim, scuturând din cap. De fapt, nu-mi amintesc să-mi fi pus alte întrebări. Doar s-au uitat unul

la altul și au plecat.

Dr. Smithfield trase adânc aer în piept și interveni în discuție:

— Nu prea multe… Te-au mai întrebat ceva?

— Nu, îi răspunse Kim, dând din umeri.

— Doamnă Deloitte, interveni Bill, sunteți sigură că detectivii nu v-au mai întrebat altceva despre David, despre munca lui, obiceiurile, prietenii lui sau alte chestii?

O implora să-i spună ceva ce ar fi putut constitui un indiciu cât de mic pentru poliție.

— Nu, zise iar Kim, dând din umeri.

Bill dăduse de necaz. Se bucurase de concediu, mulțumită lui Cunningham și Lipinski. Se simțea confuz când se gândea la ce o să-i spună căpitanului despre cretinii ăia doi. Pe timpuri, erau detectivi buni, dar acum încălcaseră toate regulile unei investigații. Bill își luă gândul de la ei, și se gândi cum să limiteze pierderile. Trebuia să facă treabă bună. Bill oftă:

— Trebuie să vă pun câteva întrebări.

Bill interogase sute de martori de-a lungul carierei sale, așa că îi puse lui Kim întrebări într-o manieră competentă și profesionistă. Mai câștigă din terenul pierdut la începutul discuției, dar tot era în urmă, tare în urmă.

După un timp, Kim trebui să plece, dar nu înainte să-l îmbrățișeze pe Smithfield și să-i dea cartea ei de vizită. Îl întrebă dacă poate să-l ajute cu ceva, iar Dr. Smithfield zâmbi și o mai îmbrățișă o dată.

În următoarele ore, Bill și Dr. Smithfield au mai pus întrebări la patru din colegii lui David și deja își formaseră o părere. David era un tânăr deștept, energic și simpatic, admirat de toată lumea. Șeful lui direct, Matt Balinger, spunea că lui David i se dăduseră recomandări excelente pentru cursul de supervizori din Aberdean Proving Grounds. Îi era greu să creadă că cineva se putea ridica la înălțimea celor scrise în raport, dar David le întrecuse toate așteptările.

Toți cei interogați îl vedeau pe David într-o lumină foarte favorabilă, ceea ce nu se putea spune despre detectivii

Cunningham și Lipinski. Toți afirmau că detectivii îi întrebaseră mai întâi despre implicarea lui David în traficul de droguri. Toți credeau că treaba cu drogurile e o tâmpenie.

Bill se uită la ceas în drum spre biroul cu pereți de sticlă al lui Adler. Era un templu închinat doctorului Adler, cu un perete întreg plin de diplome și premii. Pe ceilalți pereți erau tablouri făcute de mâna tremurătoare a lui Adler, care îl înfățișau stând împreună cu alte somități în fața faimosului complex. Era ghidul de călătorie al unui megaloman. Cărțile și amintirile din călătoriile sale în jurul lumii ocupau cele trei biblioteci joase din birou. Judecând după tot ce era acolo, dr. Adler era o personalitate ilustră sau cel puțin așa credea el.

Bill se concentră asupra unui lucru ce părea să nu se potrivească cu celelalte de acolo. Dr. Adler își bea cafeaua dintr-o cană cu Chicago Bulls. Bill examină diplomele de pe perete. Adler nu făcuse colegiul în Illinois sau Wisconsin, sau în Midwest, deci n-avea cum să fie fan al echipei Chicago Bulls. Bill crescuse în Chicago și știa că Adler nu vorbea ca cei de acolo. Bill era și fan al echipei Chicago Bulls și nu prea credea că Dr. Adler se dă în vânt după baschet.

Bill continuă să examineze camera, căci Adler se apropia de sfârșitul convorbirii sale. „Ei bine, asta e tot, domnule secretar… mulțumesc… Apreciez indicațiile dumneavoastră, dar am un personal excelent… dar, mai vorbim… La revedere, domnule”. Detectivul McNamara îl urmărise pe Dr. Adler în timp ce vorbea la telefon și observase că butonul de așteptare era aprins. Zâmbi.

Nu aflaseră nimic din discuția cu Dr. Adler. Pentru el, era un prilej să vorbească despre meritele sale unor oameni care n-aveau cum să nu-l asculte. Bill nu era deloc impresionat, iar Dr. Smithfield fierbea. Bill aproape că-i auzea sângele clocotind în vine.

— Bine, Dr. Adler, îl întrerupse Bill, am avut o zi grea și încă mai avem multe de făcut, nici nu ne ajunge ziua asta.

— Ce vrei să spui? întrebă Dr. Adler.

Bill observă că Adler se înroșise la față.

— Dr. Smithfield și cu mine va trebui să stăm mai mult

timp aici. Încă mai avem întrebări de pus și oameni de interogat. Poate va trebui să ne uităm și prin documentele dumneavoastră.

— Nu înțeleg, credeam că asta-i tot, zise dr. Adler, apoi se opri ca să se calmeze. E-n regulă, anunțați-mă, vă rog, cu cine vreți să vorbiți și ce documente vă trebuie și voi face tot posibilul să vi le pun la dispoziție.

— Mulțumim, doctore. Ne vedem peste câteva zile, îi spuse Bill, surâzându-i vag.

— Avem destule de făcut aici. Anunțați-ne cu mult timp înainte, mai ales în privința documentelor.

— Ne vedem în câteva zile. Bună ziua! zise Bill, obligându-l pe dr. Adler să-i strângă mâna.

Mâna lui Adler era moale, rece și umedă, atribute minunate pentru o stridie, dar nu pentru mâna unui om. Dr. Adler încuviință și spuse.

— Sergentul vă va însoți până la ieșire.

Dr. Smithfield și Bill McNamara ieșiră cu mașina din unitate, în deplină tăcere, timp în care Bill trecu în revistă interviurile și probele. Avusese de-a face cu unii criminali care duceau o viață dublă, iar faptele lor îi miraseră pe vecinii și pe colegii lor de serviciu. Văzuse de zeci de ori aceleași scene, în care reporterul îi chestiona pe vecinii ticălosului, care ziceau mereu: „Era un om liniștit, își îngrijea bine curtea și ne saluta tot timpul. Nici măcar nu știam că are un topor”. Bill se întreba dacă nu cumva și David păcălise pe toată lumea.

Pe de altă parte, dr. Smithfield își schițase actul de revoltă pe care o să-l citească detectivului McNamara și șefului său, căpitanul Henry Melon. N-avea să doarmă la noapte. O să-și repete schema de atac și o să-i nimicească cu mânia lui îndreptățită. Tipii ăștia o să primească cea mai mare săpuneală din viața lor.

Peisajul îi distrăgea atenția lui Bill, mai ales casa de lângă șosea, cu reclama de neon pentru berea Coors în fereastră. Fusese o zi grea și se gândi că n-ar fi rău să intre și să bea o bere sau două, poate și dr. Smithfield s-ar mai înveseli. Ar fi frumos, dar știa că nu e posibil, pentru că nu o să bea doar o

bere sau două. Bill știa că nu se va putea opri din băut până nu cădea cu capul pe masă sau intra în comă alcoolică, sau începea să vomite în parcare. În acest caz, doctorul o să aibă multe de spus despre el căpitanului Melon, dar Henry nu o să se mire, pentru că auzise multe asemenea lucruri despre el. Bill nu o să se oprească la bar, n-o să-l dezamăgească pe Henry sau pe el însuși și nu va cădea din nou în patima beției.

Capitolul 10

Prima parte a drumului înapoi la Salt Lake City părea mai lungă decât întreaga distanță parcursă la dus. Se lăsase o tăcere insuportabilă, ca o povară pe sufletul lui Bill, așa că rosti, după ce își drese glasul:

— Dr. Smithfield…

Doctorul se uită chiorâș la Bill și zise:

— Hmm…

— Dr. Smithfield, nu știu cum să încep, dar… Bill se opri, oftă și se uită pe fereastră ca să-i vină inspirata. Dr. Smithfield, continuă Bill, nu cred deloc că moartea fiului dumneavoastră a fost legată de droguri.

Iar s-a așternut tăcerea, tocmai când Bill credea că dr. Smithfield o să confirme sau să-i pună niște întrebări, dar acesta se aștepta ca Bill să-și continue ideea. Niciunul nu scoase o vorbă.

Bill își drese glasul și luă din nou cuvântul:

— Pe baza informațiilor culese din interviurile de azi și celor aflate ieri, nu cred că a fost vorba de droguri. Totuși, nu pot să vin cu o ipoteză care să anuleze probele indirecte existente.

Privirea fixă a doctorului Smithfield îl ardea pe Bill ca lumina unui reflector. Era cât pe ce să explodeze, când Smithfield îi zise pur și simplu:

— Spune mai departe.

— Ați văzut dosarul și probele. Sunt sigur că vă dați seama cum am ajuns la asemenea concluzii.

Atunci începu Smithfield să-l mustre, așa cum se așteptase:

— Nu, nu înțeleg. Dacă detectivii și-ar fi făcut treaba și ar fi investigat cazul cum trebuie, n-ar fi tras concluzii pripite, n-ar fi dedus că David era traficant de droguri. Și, dacă tu n-ai fi mers în concediu, ai fi avut grijă să-și vadă de treabă.

— Să vă ia naiba! îi replică Bill cu năduf, dar nu-și pierdu stăpânirea de sine. Era constrâns, căci nu știa de ce îl alesese

căpitanul Melon tocmai pe el pentru treaba asta împuțită. Se gândea la timpul petrecut cu fata lui. Se punea în locul doctorului Smithfield și se gândea la David. S-a mai gândit și la Billy, apoi a reluat:

— Dr. Smithfield, chiar nu știu de ce au fost oamenii mei așa de superficiali. Nu știu de ce au încălcat protocolul și au dezvăluit probele indirecte celor pe care i-au interogat. N-are niciun sens, dar asta va fi o investigație separată.

— O investigație separată, țipă dr. Smithfield. Ce naiba! Ar fi bine să fie așa, și vă sfătuiesc să începeți această „investigație separată" cât mai repede. Să zicem mâine.

— Nu, nu mâine.

— Ba da, mâine! Detectiv McNamara, nu vrei să înțelegi că am de gând să-i iau cuiva nenorocita de insignă pentru treaba asta?

Bill scutură din cap.

— În cazul ăsta, avem multe întrebări la care n-am primit răspuns și multe lucruri de clarificat, înainte să-i iei cuiva nenorocita de insignă. Nici n-aveam idee peste ce sau cine putem da.

Liniștindu-se un pic, Smithfield se rezemă de scaun și întrebă cu dispreț:

— La ce te referi?

— Să presupunem că moartea lui David n-are legătură cu traficul de droguri. În cazul ăsta, cineva și-a dat multă osteneală și a cheltuit mulți bani ca să pară așa. Aveți idee cine ar fi putut să facă așa ceva?

— Nu, recunoscu doctorul, așezându-se mai comod pe locul său.

Se instală iar tăcerea; Smithfield se uita prin parbriz la deșertul cu tufișuri și se întreba cine ar putea fi implicat. Încercă să dezlege enigma cât timp au parcurs câțiva kilometri de șosea, și încă nu reușise, când începu să vorbească:

— Nu știu cine ar putea fi. Am fost așa preocupat să vă dovedesc că David nu a fost traficant de droguri, că nu m-am gândit la mobilul crimei.

— Încă n-am dovedit că David nu a fost traficant. Va fi

greu de probat, mai ales că există atâtea dovezi contrare. Oricum, avem posibilitatea de a dovedi că nu a fost traficant dacă îl descoperim pe cel ce se face vinovat de moartea lui. Din păcate, nu avem niciun fel de informații. Înțelegeți unde bat?

— Da, dacă înțeleg eu bine, trebuie să mă port de parcă ai fi reușit să mă îmbrobodești că fiul meu era traficant de droguri. Între timp, vom investiga cazul în cu totul altă direcție.

— Vom?

— Da, noi. N-o să merg la vânătoare de vrăjitoare și n-o să-i învinețesc fundul scumpului tău căpitan, cât timp tu și mine vom investiga împreună asasinarea lui David.

Bill era așa de șocat, că dădu din cap cu resemnare.

— Și acum ce o să-i spunem căpitanului?

Se gândi la întrebarea doctorului Smithfield, în timp ce se apropriau de periferiile lui Salt Lake City. Bill constată cu seriozitate că premoniția lui Henry se adeverise; i se dăduse un nou partener.

— Nu știu, dar o să născocesc eu ceva până mâine.

— Trebuie să ne gândim la un plan. Parchează aici. Hai să bem ceva și să discutăm.

— Bună idee! minți Bill, pe când se gândea la provocarea următoare.

Bill își trase jeepul în parcarea aglomerată și cei doi intrară în restaurant. Era un loc plăcut și intim, deși toate restaurantele dintr-un lanț arătau cam la fel. Fiind imitații ale restaurantului-pilot, toate se află într-o sală mare, sunt la fel decorate, au aceleași chelnerițe care mimează bunăvoința, distribuie aceleași tricouri de rugbi demodate și de tavanele lor atârnă aceleași imitații de lămpi Tiffany de un verde țipător. Toate au același mobilier de lemn, aceleași tacâmuri, aceleași ferigi și același miros de grăsime.

Bill și Smithfield s-au așezat într-un separeu de patru locuri, unde aveau loc să gesticuleze și care le oferea o oarecare intimitate. Întrucât doctorul comandă imediat un Killian, chelnerița se uită la Bill și bolborosi:

— Da' tu?

Bill îi evită privirea și înghiți în sec, în timp ce șovăia. Mai fusese aici și învățase că e mult mai bine să te arăți jenat la început decât mai târziu. Atunci va fi mult mai rău. Bill își drese glasul și comandă un O'Douls.

— De ce un O'Doul's? îl întrebă Smithfield. Pentru că ești irlandez sau pentru că ești în timpul serviciului?

— Niciuna, zise Bill și făcu o pauză, nebăgând-o în seamă pe chelneriță și uitându-se în ochii doctorului. Niciuna, își ridică el privirea, sunt alcoolic.

Gata, o spusese, și nu mai era cale de întors, nu mai trebuia să se ascundă, să mintă. Presupunând că discuția va continua, deși va începe timid, Bill se așeză mai comod pe scaun și se prefăcu plictisit.

Dr. Smithfield îi aruncă lui Bill o privire ciudată, scoase un suspin și schimbă subiectul.

— Ți-ai făcut un plan pentru mâine?

— Da, recunoscu Bill. Trebuie să câștigăm timp cu căpitanul. Trebuie să găsim un motiv plauzibil să continuăm cu… Cum îi ziceați?

— Cu îmbroboditul.

— Așa e, dar n-am nicio idee.

— Spune-i pur și simplu că sunt o pacoste. Ăsta-i și adevărul, remarcă Smithfield, zâmbindu-i vag lui Bill.

— Asta așa-i, dădu Bill din cap. Oricum, trebuie să ne întoarcem de unde am pornit, de la apartamentul lui David. Sunteți în stare?

Dr. Smithfield oftă.

— Spune-i că probele nu mă conving, că nu mi-am făcut idee despre ce e vorba și vreau să văd, dacă, așa cum se zice, dracul nu se ascunde în amănunte. Vreau să mă întorc acolo, să mai examinez totul, chiar totul.

— O să-l rog să trimită la apartament un ofițer în uniformă, sugeră Bill și se uită la ceas. O să-l sun acasă, ca să nu mă ia la întrebări Cunningham și Lipinski.

— De ce ar fi așa curioși tocmai acum? N-au prea dat dovadă de curiozitate în timpul investigației.

Bill se aplecă spre Smithfield.

— Când m-am întors din concediu și mi s-a dat acest caz, au început să se apere. Credeau că le poartă căpitanul pică. Nu înțelegeau ce presiune pusese pe poliție prietenul dumneavoastră și credeau că Henry vrea să-i prindă pe picior greșit.

Bill regretă că a pomenit de concediu.

— Crezi că aveau vreun motiv să se apere?

Bill speră că Smithfield o s-o lase moartă cu vacanța, așa că se grăbi să încuviințeze.

— Da, o sfecliseră.

— Parcă ai zis că-s polițiști buni.

— Sunt, dar s-au puturoșit.

— Și doar printr-o coincidență, șeful lor era în concediu, așa că puteau să se recreeze și ei. De ce nu ți-ai amânat concediul cu câteva săptămâni? Îți pierdeai avansul pentru rezervare?

Obligat să-și muște din nou limba, Bill se gândi cum să-l îmbrobodească pe ticălosul ăsta plin de el. Ca de obicei, câștigă detectivul diplomat și răspunse:

— E vorba de Jenny.

Dr. Smithfield se uită ciudat la Bill și era cât pe ce să-i spună ceva ironic, când Bill îi explică:

— Jenny este fata mea, singurul meu copil. A terminat liceul mai devreme și plănuisem să facem o excursie cu pluta prin Marele Canion. Ne tot gândeam la excursia asta de mai bine de un an. Am petrecut două săptămâni întregi împreună. Nu am reușit să recuperez timpul pierdut, timpul pe care nu-l petrecusem cu ea când era mică. Nu am reușit să recuperez nici timpul cât am fost super-polițist, sau timpul petrecut îmbătându-mă prin cârciumi mult mai mizere decât asta. Nu am reușit să recuperez nimic, dar a fost grozav să stau un timp cu fata mea. A fost una din cele mai fericite perioade din viața mea.

Bill se uită la Smithfield; îi veniseră lacrimi în ochi și fixa cu privirea berea pe jumătate goală din fața lui. Bill nu mai știa ce să zică, așa că doctorul spuse:

— Odată, David și cu mine am făcut o călătorie cu pluta pe râul Gauley, în West Virginia. Era cadoul lui pentru cei 16 ani împliniți. Mă bătea la cap de ani întregi să-l iau cu mine și, în cele din urmă, m-am înmuiat. S-a îmbolnăvit brusc, m-am speriat de moarte. Eram îngrozit, și nu mă sperii ușor, pentru că am fost pe râuri foarte periculoase, unde-mi puteam găsi moartea. În afară de asta, ne-am simțit grozav. După excursie, am mers cu mașina la Glen Ferris și am luat cina, aveam vedere la New River. David a vorbit tot timpul. Număra atent toate pragurile de pe râu, la care se descurcase de minune.

Eu, în schimb, îmi sorbeam whisky-ul și mă deranja la febra musculară. Îl ascultam și mă gândeam ce bărbat grozav o să fie… Eram mândru… Îi tremura bărbia și vocea. Ce mult îmi lipsește! L-am iubit așa de mult. Fiul meu era un băiat frumos și acum nu mai este.

— Îmi pare rău, îi zise Bill. Înțeleg prin ce treceți.

— Chiar înțelegi? îl întrebă Smithfield, fulgerându-l cu privirea. Toți zic așa sau îți spun în șoaptă: „Dacă pot să vă ajut cu ceva…” sau „dacă aveți nevoie de ceva, contați pe mine”. Toate-s aiureli. Oamenii se simt bine când zic așa ceva, o fac pentru ei, nu pentru tine. La mine nu ține. Dacă n-ai pierdut un copil, n-ar trebui să spui: „Înțeleg prin ce treceți”.

Doctorul se uită chiorâș la Bill. Arăta ca un taur rănit gata de atac. Bill trase aer în piept, se îndreptă de spate, se aplecă în față, se uită în ochii lui Smithfield și spuse:

— Înțeleg prin ce treceți. Băiatul meu, Billy, a fost omorât de un șofer beat acum patru ani. Avea doar 17 ani.

Expresia de pe fața doctorului Smithfield se îmblânzi.

— Bill… Îmi pare rău… eu… eu… n-am știut…

— Nimic nu e mai rău decât să-ți pierzi copilul, nu-ți mai revii niciodată. După un timp, ți-e ușor să-ți vezi de treburile zilnice, dar nu-ți revii niciodată cu adevărat. Durerea rămâne acolo, în tine. Te doare mai tare când e ziua lui sau când decorezi bradul de Crăciun, parcă-ți dă cineva cu un ciocan în cap. Bill se opri un pic, pentru că-l lăsau puterile, dar continuă după aceea: în zilele cu zăpadă, când vezi un tată cu fiul său

pe pârtie… sau vara, când îi vezi jucându-se cu mingea… sau când vezi un om între două vârste îmbrățișând un puști îmbrăcat în roba de absolvent și cu tichia pe cap, sau când…

Bill stătea cu capul în jos și se uita fix la masă. Doctorul își puse mâna pe brațul lui Bill, în semn de compătimire.

— Ajută-mă, te rog, să aflu cine mi-a omorât băiatul!

Capitolul 11

Bill vârî cheia în broască, intră în apartamentul lui David și întinse doctorului o pereche de mănuși din cauciuc albastru deschis.

— Puneți-le. Trebuie să procedăm de parcă tocmai am fi ajuns la locul crimei. Putem să sărim peste procedurile de medicină legală în ceea ce-l privește… pe David. Îmi pare rău; n-am vrut să fiu așa de explicit.

— Puterea obiceiului. Mă bucur că știi să-ți faci meseria, remarcă Smithfield.

— Totuși, îmi pare rău. Știu cum m-am simțit când noi, de fapt ei, polițiștii, investigau în ce condiții murise Billy. Ei doar își făceau treaba, dar nu m-am putut abține să nu mă implic și eu. N-a fost bine.

— Nu-ți face griji în privința corectitudinii politice!

Bill dădu din cap.

— Deunăzi, când am fost aici, am uitat să vă spun de păr. Echipa de legiști a găsit un fir de păr pe vasul de toaletă, și nu era al lui David.

— Dar al cui?

— Putea să fie al vreunui prieten de-ai lui David, sau al criminalului. Dacă găsim vreun suspect, am putea demonstra cu acest fir de păr că a fost la locul crimei. Din păcate, așa cum am zis, poate să fie al unui prieten al lui David.

— Gândești ca un polițist. De ce nu mi-ai zis de păr înainte?

— Păi, ca să fiu sincer, am uitat. Apoi, când mi-am adus aminte, n-am vrut să vă spun. Ar fi părut că vreau să vă impresionez cu iscusința noastră de a găsi probe și să acopăr astfel incompetența cu care s-a făcut investigația.

Smithfield trase adânc aer în piept și strânse din buze.

— Înțeleg și-ți apreciez sinceritatea. Dar te rog ca de acum înainte să-mi spui adevărul, oricare ar fi, și o să ne înțelegem bine.

— E-n regulă. Acum la treabă! Trebuie să începem dintr-un capăt al apartamentului și să luăm totul la mână, absolut totul. Să nu ne scape nici măcar o bucățică de hârtie, mai ales dacă pe ea e scris un număr de telefon. Pentru tot ce ni se pare ciudat sau greu de explicat, facem raport și trimitem lucrurile la poliție. Să începem de aici! Va fi o zi grea.

Dimineața a trecut încet. Au căutat patru ore cu multă atenție în tot apartamentul, dar nu au găsit nimic care să le fie de folos. Bill considera că nu făcuseră decât jumătate din treabă, dar că aveau timp și chiar trebuiau să mănânce ceva.

— La trei-patru străzi de aici e un McDonald's. Hai să coborâm și să luăm pe fugă un hamburger.

Doctorul încuviință:

— În America găsești un McDonald's la câteva străzi distanță.

Au mâncat cu poftă câte un meniu fix la McDonald's și, când s-au întors, au văzut o femeie stând pe treptele din fața apartamentului lui David. Femeia era solidă și li s-a părut că era de prin sud-vestul Americii. Când a dat ochii cu ei, s-a ridicat și a întrebat:

— Sunteți polițiști?

— Doar eu. Sunt detectivul Bill McNamara de la Poliția din Salt Lake City, zise Bill și-i arătă insigna, iar acesta este doctorul Smithfield.

Smithfield aprobă, iar femeia continuă să vorbească:

— Îmi pare rău de David, îl plăceam cu toții, era așa amuzant, m-a ajutat mult, eu sunt Rosa. Sunt nevasta administratorului. David era băiat bun, plătea întotdeauna la timp și m-a ajutat la treburile mai grele și la scris scrisori. Îmi pare așa rău de el.

Doctor Smithfield era uimit de câte reușise Rosa să spună într-o suflare. Dădu din cap și îi strânse mâna întinsă.

— Le vreți? întrebă ea, scoțând un vraf de scrisori din buzunarul capotului. Au sosit recent. Polițiștii au luat cu ei corespondența, dar nu au mai trecut pe aici de vreo zi sau două, poate că nu-i mai interesează, nu știu, dar sunt pentru David sau poate le vrei tu, nu știu, ce zici, detectiv? întrebă

Rosa la sfârșitul maratonului său lingvistic.

Bill dădu din cap că da.

— Le luăm noi. Mulțumesc.

— Doctore Smithfield, condoleanțele mele pentru David, dacă pot să vă ajut cu ceva, spuneți-mi.

Îi zâmbi politicos și urcă scările. Odată ajuns în apartament, îi șopti lui Bill:

— Rosa e o curiozitate medicală. Poate vorbi continuu, și când expiră, și când inspiră aerul.

În timp ce Bill se scotocea după cheie, Dr. Smithfield examina vraful de scrisori. Se opri atunci când găsi un plic cu un dreptunghi de celofan. „David, mă tot întreb în privința unor lucruri, sau mai bine zis, mă întreb unde pot fi acele lucruri."

Bill se întoarse în prag, vizibil interesat.

— Care lucruri?

— David era un student pasionat. Pe lângă chimie, studia istoria secolului XX și muzica. Avea o mulțime de cărți și un vechi tonomat Wurlitzer pentru discuri de 45. Era un obiect fain, cu neoane și laturi cromate. David nu s-ar fi despărțit de el.

— Credeți că ar fi putut lăsa undeva cărțile și tonomatul?

— La depozitul Conestoga, afirmă dr. Smithfield, arătându-i o chitanță.

— Știu unde e. Aici n-am găsit nimic, așa că hai să facem o plimbare.

Peste cinci minute, Bill și Smithfield își arătau actele funcționarului uimit de la Conestoga și îi explicau de ce au venit. După câteva clipe, lacătul de la spațiul de depozitare 278 a fost tăiat cu un clește. Bill a azvârlit lacătul zdrobit pe fereastra deschisă de la mașină, iar acesta a căzut pe podea fără să facă prea mult zgomot. Bill a deschis ușa rulantă din oțel și se uită cum pătrundea lumina soarelui în încăperea întunecoasă și plină de praf. Camera de depozitare arăta ca o groapă de gunoi. Peste tot erau împrăștiate cărți și cutii, iar tonomatul fusese răsturnat. Bill examină învălmășeala și zise:

— Îmi pare rău. Ticăloșii ăștia ne-au luat-o înainte cu cel

puțin un pas.

— Nu-l lasă în pace nici acum, oftă Smithfield. Ce dracu' facem acum?

— Eu stau la zece minute de aici. Am putea să le încărcăm pe toate și să le ducem la mine acasă. Cred că va trebui să facem trei transporturi cu jeepul. Am destul loc în garaj și putem să sortăm lucrurile acolo. O să ne ia câteva ore.

Dr. Smithfield scutură din cap și mormăi:

— Nu vreau să te deranjez.

— Nu-i niciun deranj. Am destul spațiu și trebuie să luăm lucrurile lui David de aici. Ticăloșii ăștia știu cum să intre aici fără să fie văzuți, zise Bill, pe când deschidea portbagajul și începea să încarce lucrurile în Jeep.

Containerul 278 era ca un jurnal uriaș, fiecare cutie fiind o pagină, un instantaneu din viața lui. În timp ce încărcau lucrurile ce făcuseră odată parte din viața lui David, dr. Smithfield se oprea, lua în mână câte un obiect care-i trezea amintiri și-i povestea și lui Bill despre acesta.

Au încărcat tonomatul Wurlitzer și au strâns discurile împrăștiate pe podea. Au mai luat și două biblioteci, o măsuță pentru cafea și un lampadar. După ce au încărcat totul, au plecat spre casa lui Bill.

Bill îi spusese adevărul doctorului. Drumul le-a luat doar nouă minute. Pe când intrau pe alee, un Volvo 240 albastru și cam vechi tocmai dădea în marșarier cu viteză mare. Doar un claxonat scurt l-a salvat de la un proces în familie. Bill scutură din cap și spuse:

— Și acum să v-o prezint pe Jen.

Jennifer McNamara a schimbat direcția, și-a tras mașina de pe alee și s-a îndreptat spre curtea pavată din spatele casei. Bill și-a condus mașina din nou în stradă, apoi a dat cu spatele spre garajul de două locuri din spatele proprietății. Au întâlnit-o pe Jenny în ușa garajului, și Bill făcu prezentările:

— Doctore Smithfield, v-o prezint pe fiica mea, Jennifer, dar ei îi place să i se spună Jen. Jen ți-l prezint pe Doctorul Smithfield.

Zâmbi, întinse mâna și o salută pe Jen.

— Bună, Jen. Încântat de cunoștință.

Jen îi luă mâna și o strânse, așa cum o fată de polițist ar strânge mâna unui ofițer.

— Încântată de cunoștință, Doctore Smithfield. Tata mi-a spus multe despre dumneavoastră.

— Jen nu e doar fiica mea, e și confidenta și consiliera mea, interveni Bill, iar astă seară va juca rolul de gazdă.

Jen ridică din sprâncene, dădu din umeri și zâmbi:

— Sigur, ce-ai vrea să mănânci?

— Întreabă-l pe doctor ce vrea. Nu cred că o să te poată refuza. Face un pui prăjit demențial. Vă surâde ideea?

— Sigur că da. Doar nu aveți de gând să mă jigniți, nu-i așa, Doctore Smithfield?

— Păi, n-aș vrea să vă deranjez. Avem multe de făcut… și… îmi place puiul.

— Minunat, zise Jen. Tată, dă-mi niște bani să mă duc la magazin.

— Da' unde te duceai când am venit noi?

— La magazin. Dar dacă îmi dai mai mulți bani, pot să iau ceva mai bun.

— Să-mi aduci bonul! îi zise Bill cu severitate pe când îi punea banii în mâna întinsă. Doctorul Smithfield și cu Bill o urmăreau cu privirea cum pleacă în Volvo-ul ei uzat.

Bill trase aer adânc în piept, închise o clipă ochii și oftă:

— Spun o rugăciune de câte ori pleacă cu mașina. Billy ieșise doar după lapte, când…

Bill se uită în jos și nu-și termină gândul.

Bill și Jen locuiau într-o casă în stil victorian, veche de 80 de ani. Era o casă verde-oliv cu două etaje, decorată cu alb, cu obloane negre și acoperișul din șindrilă cenușie. Casa n-ar fi fost completă fără gărduleț din jurul verandei din față, pe care era un balansoar și un bidon pictat de lapte. Smithfield se gândi că această casă arăta de parcă îi aparținea pictorului american Norman Rockwell și nu unui detectiv-șef. Purta și amprenta unei femei, iar doctorul se întreba dacă era a lui Jen sau a mamei sale.

Bill nu aprecia corect capacitatea mașinii sale. I se

întâmpla des, de obicei în detrimentul lui, dar azi supraestimase conținutul containerului și subestimase capacitatea jeepului. Așa că au fost în stare să ia toate cărțile rămase la al doilea transport. Pe când le încărcau pe ultimele, Bill observă un obiect lângă peretele interior. Era un lacăt tăiat, exact ca cel de pe podeaua mașinii sale. Bill îl luă și zise:

— Se pare că ticăloșii ăia au înlocuit lacătul ăsta cu al lor. Plănuiau să se întoarcă.

— De ce să facă asta?

Bill dădu din umeri.

— Ca să caute ceva ce n-au găsit de prima dată sau să planteze și alte probe. Dacă erau traficanți de droguri, ar fi căutat ce le trebuia și ar fi plecat. Nu ar mai fi zăbovit să înlocuiască lacătul.

Bill și Doctorul Smithfield au aruncat o ultimă privire la camera de depozitare, au închis ușa garajului și s-au îndreptat spre birou. Bill s-a dat jos din jeep și a spus:

— Trebuie să vă dau înapoi cleștii și să vorbesc cu funcționarul.

Bill intră în clădire și se apropie de funcționar.

— Mulțumesc pentru unealtă, zise Bill, punând cleștii pe tejghea, și se întoarse să plece. La ușă se opri și se uită din nou la funcționar. Aș vrea să vă întreb ceva, știți, în particular. Ar fi greu să aflăm cine închiriază containere la voi?

Funcționarul se uită în jur și îi zise în șoaptă:

— Vouă ar putea să vă ceară șeful actele, dar altora le închiriază pentru bani. De ce mă întrebi, omule?

— Trebuie să aflu cine mai închiriază spații aici. Face parte din cazul pe care-l investighez. S-ar putea ca cineva să fi intrat prin efracție în 278. Ar fi greu?

— Ei bine, îi răspunse funcționarul, în timpul zilei ar fi tare greu, pentru că eu îmi fac rondul la fiecare 30 de minute și șeful supraveghează locul ca un uliu. Nu vrea să-l tragă nimeni pe sfoară. Știi, să nu-i plătească. Dar noaptea, dacă ai aici un spațiu și un număr de cod, poți să vii și să spargi containerele altora cât timp nu sunt supravegheate. Așa e cel mai ușor.

— Cum aș putea să aflu cine închiriază spații aici? întrebă Bill.

— Doar ți-am zis omule, șeful o să-ți ceară niște documente.

Bill se aplecă pe tejghea, de parcă ar fi vrut să-i șoptească funcționarului la ureche un mare secret.

— Mașina aia de acolo e a ta?

Funcționarul aprobă, iar Bill își continuă vorba:

— Hai să facem un târg! Iată cartea mea de vizită. Aș vrea să-mi trimiți lista prin fax. Dacă îmi faci acest serviciu, îți voi rămâne dator. Așa că dacă ai vreodată ceva probleme cu poliția… Sigur, mă refer la regulile de circulație, nu la furt sau crimă. Dacă dai de necaz, arată-le cartea mea de vizită și spune-le să mă sune. Te scap eu. E-n regulă?

Funcționarul dădu din cap că da.

După zece minute, Bill și Smithfield începură să descarce jeepul. Mai aveau până să termine, când o dischetă ateriză pe podeaua garajului, chiar lângă piciorul lui Bill. Se opri din treabă, o luă de pe jos și o flutură prin aer ca să-i atragă atenția doctorului.

— Ce-i cu asta?

Dr. Smithfield se uită la dischetă și întrebă:

— De unde oare a apărut?

— A căzut din cartea asta.

Bill se uită la carte și citi titlul:

— *„Mărirea și decăderea celui de-Al Treilea Reich”*.

Capitolul 12

În bucătărie se răspândea un miros de pâine proaspătă, usturoi, ceapă și piper, iar bucătarul-șef, Jen aruncă în tigaia de metal bucățile de pui ce sfârâiau în uleiul încins.

— Doctore Smithfield, nu vreți să gustați din Sauvignon-ul blanc producție proprie?

Doctorul Smithfield se uită la Bill uimit.

— Credeam că tu…

— Așa e. Eu nu beau. Nu pot, dar dacă vreți să beți, nu mă deranjează. M-am obișnuit să-i privesc pe prietenii mei cum se îmbată. Pot să rezist. M-au mai pus la încercare mulți colegi, dar și mai mulți m-au ajutat, pentru că, știți, mulți din ei au trecut prin asta. Serviți-vă, nu vă dăm mai mult de două pahare.

— Mulțumesc, Jen, aș bea un pahar din vinul vostru de casă, zâmbi Smithfield.

Bill îl duse pe dr. Smithfield în biroul său și deschise computerul. Biroul vechi, fotoliul de piele, rafturile de cărți și un mic șemineu imprimau camerei o atmosferă bărbătească și intimă.

— Ai o casă tare frumoasă, remarcă doctorul.

— Mulțumesc. Lui Dorothy și mie ne-au trebuit 18 ani s-o aranjăm. Tot ce puteam face în timpul liber era să ne creștem copiii și să trebăluim pe lângă casă, nici nu ne puteam permite.

— Dacă mă uit la Jen și la casă, cred că v-ați petrecut timpul cu folos.

— Jen e fată bună. O să-i duc dorul când o să plece la toamnă la Northwestern.

— E o universitate foarte bună. Și-a ales prima specializare?

— În chimie… ca să se pregătească pentru medicină… să sperăm.

Bill și-a dat seama prea târziu că David își luase licența în

chimie și că tatăl său spera să facă medicina. Trebuia să continue conversația, dar computerului îi lua mult timp să se încarce.

— Va fi aproape de bunici și de mama ei.

— Soția ta s-a mutat la Chicago?

— Fosta mea soție, și da, s-a mutat. Noi suntem amândoi din Chicago. Numele ei de fată, n-o să credeți, era Ryan, iar tatăl ei era polițist. Și tatăl meu a fost tot polițist, până acum doi ani, când a murit.

— Polițiști irlandezi în Chicago? Nu e un clișeu? comentă Smithfield.

— De aia am plecat din Chicago, pentru că e un clișeu. Ne-am mutat aici și am fost foarte fericiți până a murit Billy. Și eu și Dorothy am avut probleme cu alcoolul. Am avut și înainte să moară Billy, dar pe urmă s-au agravat. Cred că eu m-am lecuit de dependență, dar ea nu. Încearcă să se abțină, dar cine știe? Bill făcu o pauză și se uită la ecran.

— Îmi pare rău să aud așa ceva.

Bill dădu din cap.

— Eu încă o mai iubesc, sau cred că o mai iubesc, dar am pus punct relației noastre. Acum i-au rămas doar părinții și tratamentul. Bill se uită din nou la computer. Aproape că se încărcase, așa că puse discheta. Să vedem ce-i pe dischetă. Să nu fiți dezamăgit, poate să fie doar un referat despre Al Doilea Război Mondial. Ticăloșilor ăștia nu le-a scăpat încă nimic.

Programul a deschis discheta și pe ecran au apărut șase fișiere. Prime cinci erau: Timpii epuratorului de gaze, Reciclarea gazului natural, Agent Furnace Temps, transport și comparație, toate pline de date, temperaturi, volume și greutăți. Prin urmare, niciunul din ei nu le înțelegea prea bine.

Fișierul de *backup* conținea o serie de fotografii digitale ale unor containere mari de carton, iar ora și data figurau în colțul din stânga jos al fiecărei imagini. În fiecare poză apărea un singur container și toate aveau același marcaj. La prima vedere, unele fotografii păreau să fi fost făcute în același loc și la aceeași oră, pe când altele păreau să fi fost făcute în altă

parte, cu două zile mai târziu.

Gândurile le-au fost întrerupte atunci când Jen i-a anunțat cu un pronunțat accent britanic:

— Masa e gata!

Bill a tras aer în piept și i-a răspuns cu același accent.

— Hai să ne întremăm și pe urmă să ne întoarcem la treabă.

S-au așezat cu toții la masa rotundă din bucătărie, iar Bill și Jen l-au luat pe Smithfield de ambele mâini în timp ce se strângeau și ei de mână. Bill și Jen au spus rugăciunea, și-au făcut cruce, i-au zâmbit doctorului și au început să mănânce.

Smithfield se gândi la ce văzuse. Și el obișnuia să spună rugăciunea la masă, când David era mic. Totuși, în această seară participase la această cină intimă în familie și s-a gândit cât timp trecuse de când nu mai stătuse la aceeași masă cu oameni la care chiar să țină. Ieri Bill și cu el erau pe poziții adverse, așa că doctorul nu credea că lucrurile aveau să se schimbe.

În următoarele 20 de minute, o adolescentă, un bărbat alb între două vârste și un doctor de culoare au vorbit despre cum e la facultate, ce colegi de cameră ar putea ea să aibă, despre viața din Chicago și cum e să fii doctor de profesie. Vorbeau când mâncau puiul prăjit cu ananas, salata de paste cu spanac și roșii și pâine. Doctorul îi zâmbi cald lui Jen și-i făcu un compliment:

— Jen, gătești minunat și m-am simțit foarte bine în această seară. Asta e cea mai grozavă masă pe care am luat-o de mult timp.

— Plăcerea a fost de partea mea.

— Doctore, mergem iar la computer? îl întrebă Bill.

S-au întors în birou cu cafeaua în mână să încerce să descifreze enigmaticele fișiere. Timp de o oră s-au luptat cu datele, încercând în zadar să formuleze o ipoteză viabilă. Bill mormăi frustrat:

— Nu știu, poate nu e nimic aici. Poate sunt doar date legate de serviciu. Știți, un fel de raport.

— Poate ar trebui să vorbim cu Adler.

— Nu. Nu cu Adler. Cel puțin nu acum. Ar trebui să vorbim cu un supraveghetor sau poate cu unul din prietenii sau colegii de serviciu ai lui David.

— Ce-ar fi să vorbim cu Kim? sugeră Dr. Smithfield, zâmbind forțat.

Bill se uită la ceas.

— E 20:05. Credeți că e prea târziu?

Smithfield scutură din cap, scoase cartea de vizită a lui Kim din buzunarul de la cămașă și i-o întinse lui Bill.

— Cred că ar fi mai bine s-o suni tu.

— Eu… păi… dar eu… bine.

— Tu ești în relații mai bune cu ea, și-a dat seama că nu mă înghiți.

— Nu te-am urât niciodată, dar poate că a sesizat animozitatea dintre noi, răspunse Smithfield.

— Animozitate? îl imită Bill, întinzându-i telefonul. Da' câți ani aveți?

— Nu e treaba ta, zise, tastând numărul lui Kim.

Kim a fost plăcut surprinsă și a acceptat să se întâlnească imediat cu doctorul. S-a mirat când a chemat-o la Bill acasă. Apoi Smithfield îi dădu telefonul lui Bill, ca să-i spună lui Kim pe unde s-o ia. Kim i-a spus că o să ajungă în aproximativ 20 de minute.

— Poate Kim ne va lămuri, să sperăm, mormăi Bill, punând telefonul în suportul său.

— Poate că ne lămurești tu în privința asta, o întrebă pe Jen, în timp ce aceasta aducea în birou cafea proaspătă. Uită-te la pozele astea și spune-ne ce crezi.

Tânăra se uită lung la imagini timp de câteva minute, apoi le spuse:

— Știți că primul grup de containere nu e la fel ca al doilea?

— Cum? întrebară amândoi în același timp.

— Uitați-vă, dacă datele de pe poze sunt corecte, atunci toate containerele din primul grup au pe ele un *x* mic și verde, citi Jen, arătându-le micul *x* verde din colțul de sus al fiecărui container. Pe niciunul dintre containerele din al doilea grup

nu este un *x* verde.

— Doamne dumnezeule, cum de n-am observat asta? se minună Smithfield.

— Mai vezi și altceva, isteațo? întrebă Bill.

— Numerele se potrivesc, dar nu și *x*-urile.

— Ce numere? întrebă Dr. Smithfield, mijind ochii.

— Uite, zise Jen, fiecare cutie are un număr diferit, scris pe banda portocaliu cu galben pentru deșeuri toxice.

Amândoi se uitară mai cu atenție la pătrățelul portocaliu cu numere minuscule, apoi Jen îi întrebă:

— De ce nu ați mărit poza și după aia s-o printați, ca să puteți să vă uitați cu lupa la ea? N-au oare detectivii tot timpul o lupă la ei?

Bill se uită la ea un pic jenat:

— Detectivii de acum nu au nevoie de lupe, dar…

— Poate că detectivii de acum trebuie să-și pună ochelarii de citit sau măcar să știe cum să folosească mașinăria asta, îl ironiză Jen în timp ce punea hârtie Kodak în imprimantă și dădu un clic.

Un pic mai târziu, examinau cu toții fotografiile mărite, încercând să potrivească numerele cu datele. Jen avusese dreptate. Fiecare container din primul grup avea un număr unic care se potrivea cu cel al cutiilor din al doilea grup. Toate containerele păreau să arate exact la fel, cu excepția acelui *x* verde. Pe când studiau pozele, s-a auzit soneria.

Capitolul 13

— Da, sunt containere Gaylord, exclamă Kim, în timp ce examinau fotografiile.

— Ce sunt? întrebă doctorul, neînțelegând ce a spus.

— Așa le zice armata și Agenția de protecție a mediului, sunt containere de mare capacitate pentru deșeuri toxice, dar le spunem Gaylord, după numele fabricantului.

— La ce sunt folosite? întrebă Bill.

— Le umplem ochi cu deșeuri contaminate, costume folosite de nivel A, măști, mănuși, cu orice lucru contaminat. Majoritatea echipamentului de protecție personală, cunoscut în protecția muncii sub sigla EPP, a fost conceput ca să fie aruncat, așa că încărcăm aceste containere, le sigilăm și le trimitem la Tulsa ca să fie incinerate.

— La Tulsa… interveni Dr. Smithfield. David se dusese la Tulsa.

— Așa e procedura. O dată pe lună, unul din tehnicieni trebuie să meargă la Tulsa și să asiste la distrugerea prin incinerare a deșeurilor produse de unitate. Face parte din auditul solicitat de protecția muncii și a mediului. În fiecare lună trimitem câteva camioane cu tot felul de deșeuri, echipament contaminat, carbon granular activat și sărăcit sau D-gac. Și eu am fost la Tulsa de două ori. Prima oară a fost interesant, dar a doua oară mi-am dat seama că asistam doar la arderea unor gunoaie.

— Kim, mai uită-te te rog o dată la pozele astea, o rugă Dr. Smithfield. Poți să-mi spui unde au fost făcute?

În timp ce Kim se uita la poze, Jen a intrat din nou în cameră ca să-i aducă un ceai.

— Au fost făcute la stația de triaj din Tooele, de lângă instalațiile de ardere întârziată, iar astea au fost făcute la incineratorul de deșeuri toxice Cyclops din Tulsa.

— Ești sigură că sunt din Tulsa? întrebă Bill.

— Uitați-vă aici, zise Kim, arătând spre o porțiune din

fotografie, ăsta e turnul de distilare al rafinăriei Sun, care se află la doar 1,6 km de incinerator.

Jen se băgă și ea în vorbă.

— Nu vedeți nicio diferență între cutii?

Kim își luă ceaiul și continuă să examineze pozele cu atenție.

— Ambele seturi par să aibă aceleași etichete. Configurația, declarația de expediție și numerele containerelor par să se potrivească. Cred că David a vrut să fotografieze etichetele.

— Așa se face de obicei? a întrebat dr. Smithfield.

— Nu.

— Și altceva? întrebă Jen.

Totul începea să fie o întrecere pentru ea.

— Cele din Tooele au un *x* verde, iar cele din Tulsa nu au.

— Așa e! exclamă Jen. Femeile pot să vadă ce nu văd bărbații. Bună treabă, doamnă Deloitte!

— Bill și cu mine ne-am zgâit la astea o oră și tot n-am observat *x*-urile verzi.

— Nu mă miră, majoritatea bărbaților nu știu nici ce culoare are cravata pe care o poartă.

— De ce trimiteți pe cineva la Tulsa în fiecare lună, doar ca să vadă cum se ard containerele? se interesă Bill.

— E prevăzut în contract ca una din obligațiile noastre. Trebuie să ne asigurăm că toate deșeurile sunt distruse corespunzător. Controlăm incineratorul, iar protecția muncii și mediului și alți semnatari ai contractului ne controlează pe noi.

— Dar se aruncă bani aiurea dacă plătești pe cineva să se uite cum ard mănuși și echipament, afirmă Bill.

— Nu au prea fost incidente în care să se contamineze echipamentul de protecție, îl aprobă Kim. De fapt, în ultimul an, au fost doar două incidente în igluuri. Unele arme de acolo datează din anii 1930. Acolo au avut loc scurgeri și totul a fost din cauza containerelor vechi și ruginite.

— Uitați-vă la fotografii! Trebuie să fie vreo 50 de containere și sunt cam multe, dacă au avut loc doar două

accidente de acest gen, concluzionă Bill.

— Ah, sunt 120 de containere care pot încăpea în trei transporturi cu camionul, dar nu sunt costume de protecție. Cele de la stația de triaj sunt pline de carbon granular activat și sărăcit. În fiecare lună schimbăm una din cele trei stații de epurare. Din moment ce nu a fost nimic în neregulă cu incineratorul, carbonul este în stare perfectă, dar îl schimbăm în fiecare lună. Aici se face risipă de bani.

— Dacă am înțeles bine, voi ardeți în fiecare lună tone de carbon activat care nu are nimic și trimiteți pe cineva în fiecare lună la Tulsa ca să vă asigurați că va fi incinerat? insistă Smithfield.

— Sunt trimiși doi oameni. Un angajat din Tooele și un observator străin se duc în Oklahoma. Este o obligație contractuală.

— Și noi ne ținem de promisiune? se întrebă Bill.

— Da, am investit aproape un miliard de dolari numai la Tooele și am distrus cam tot ce era important din inventar. Deci da, ne-am ținut de promisiune, numai că nu suntem în grafic.

— Câte tone de carbon activat ardeți pe lună? continuă Bill.

— Un transport de carbon are 60 de tone, care sunt ulterior incinerate.

— Pesemne că e foarte scump, exclamă dr. Smithfield. Noi folosim carbonul în spital pentru pacienții otrăviți sau alcoolici. Absoarbe toxinele din corp. Cred că un sfert de litru costă cam 20 de dolari. În fiecare lună se duc pe apa sâmbetei o mulțime de bani.

— Trebuia să stocăm acest carbon granular, apoi să reconfigurăm cuptorul de ardere și să-i dăm foc. Din nefericire, unul din proiectanți a comis o eroare matematică și am produs mai mult carbon decât trebuia. Cineva s-a gândit că, dacă-l țineam la noi până terminau cu dezactivarea gazelor, ne trezeam cu un munte de carbon. Așa că am început să-l ardem în Tulsa, ca să scăpăm de el.

Bill scutură din cap și arătă spre ecranul computerului,

care încă mai afișa acea informație aflată de pe discheta lui David.

— Dar asta ce e?

Kim se așeză la computer și dădu *scroll* prin material. După vreo 15 minute, se opri și se frecă la ochi.

— Ei bine, am recunoscut un grafic al temperaturii epuratorului, pentru că văd o parte din acesta în fiecare zi. Înregistrează temperatura gazelor evacuate din epuratorul de carbon activat.

— De ce e important? o întrebă Smithfield.

— Gazele care ies din cuptoare trebuie să aibă peste 700 de grade, ca orice materie organică, inclusiv agenții chimici, ca să fie distrusă. Să mă exprim mai clar, materia nu este distrusă; este convertită în… știți… produse rezultate din ardere: monoxid de carbon, dioxid de carbon, vapori de apă, etc. Oricum, cuptoarele sunt setate să ardă la o temperatură de 1093 de grade, ca să fim siguri că toți agenții sunt distruși sau reduși prin combustie, apoi trecem gazul rezultat printr-un injector cu ardere întârziată, care crește temperatura la 1650 de grade. Aceasta este polița noastră de asigurare. Când se arde gaz paralizant, vrei să te asiguri. De fapt, vrei să te asiguri de mai multe ori. Din cauza materialului cu care avem de-a face, am instalat epuratoare de carbon activat. Acestea sunt menite să adsoarbă orice materie organică din gazul evacuat, așa că, dacă agentul chimic scapă de distrugere, atunci va fi adsorbit de carbonul activ. De aceea, atunci când trebuie schimbat carbonul, îl manevrăm ca și cum ar fi contaminat de un agent chimic, deși știm că ar fi imposibil. Iată de ce acest aspect al programului e atât de costisitor. E legat de costul poliței de asigurare.

— Și ce se întâmplă cu gazul care trece prin epurator? Întrebă Bill.

— Dacă am pune gaz la 1650 de grade în epurator, am da foc carbonului activ și am da naștere unui incendiu în instalația de epurare. De aceea trecem gazul din injectoarele cu ardere întârziată prin apă răcită, unde îl stropim cu o cantitate enormă de apă, ca să-l răcim, pentru a trece în

siguranță prin epurator și de acolo în atmosferă. Apa răcită este un alt mijloc prin care ne asigurăm, deoarece adsoarbe toți agenții chimici care ar mai putea fi prezenți în gaz. De aceea monitorizăm și apa răcită, ca să vedem dacă mai sunt agenți chimici în ea.

— Dar ce e cu aceste înregistrări? întrebă Bill și arătă înspre ecran.

— Aceasta pare a fi o înregistrare a temperaturii din cuptor, dar nu am mai văzut niciodată un asemenea format. Pur și simplu monitorizăm temperatura pe ecrane, dar nu știam că datele se înregistrează. Nu știu de unde ar fi putut să aibă David aceste cifre. Aici sunt înregistrări ale consumului de gaz natural, dar nici pe acestea nu le-am mai văzut vreodată. Și, sinceră să fiu, nici nu știu cine ar vrea să le vadă, în afară de cei de la contabilitate.

— Dar ce e cu declarațiile de transport? întrebă Bill.

— E destul de simplu. Sunt înregistrări ale containerelor trimise la Tulsa pentru incinerare. Conțin volumele și cifrele de expediție, precum și numele contractantului, în acest caz, North American Carbon. Cât despre fișierul comparativ, se pare că David a petrecut mult timp corelând aceste date ca să ajungă la o concluzie, dar nu-mi dau seama care e. Asta nu înseamnă că nu există. Eu sunt cea care nu își dă seama. David era foarte inteligent, vedea și înțelegea lucruri pe care majoritatea dintre noi nu puteau să le sesizeze. De aceea nouă ne plăcea de el și lui Adler nu.

— Oare ăsta e un raport pentru Adler, un fel de studiu al eficienței costurilor, la care a muncit peste măsură sau i s-a dat în chip de pedeapsă? începu Bill.

— Nici vorbă, eu și cu David eram apropiați și-mi spunea tot timpul când îl punea Adler să facă nu știu ce rahat de raport. Mi-a mai spus și de chestiile la care trebuia să lucreze. De aceea sunt surprinsă de cât de puține informații sunt aici.

— Par a fi informații foarte noi, spuse Dr. Smithfield.

Kim se opri, oftă și se întinse.

— Îmi pare rău, îmi fug cifrele în fața ochilor. Tura mea începe la șapte. Trebuie să plec de acasă pe la șase, așa că mă

trezesc la cinci. Sunt extenuată.

— Mersi mult că ai venit, Kim, ne-ai fost de mare ajutor.

Bill își drese vocea.

— Tot ce am vorbit astă-seară e confidențial.

— Înțeleg, dar să-mi spuneți ce mai aflați. David mi-a fost prieten bun.

— Vă vom ține la curent, îți promit, îi șopti Dr. Smithfield în timp ce îi strânse cu blândețe ambele mâini.

Pe când o conduceau înspre ușă, Bill spuse:

— Kim, ne vom vedea mai mult ca sigur și mâine, așa că fii pregătită.

— Ne întoarcem? întrebă Dr. Smithfield, luat prin surprindere.

— Da, trebuie să mai petrecem ceva timp cu drăguții ăia din Tooele, în special cu Adler. Mai întâi, trebuie să ne întâlnim cu toții și să ne gândim la niște întrebări referitoare la ce tocmai am descoperit, dar acum sunt prea obosit. Vă duc înapoi la hotel și vin mâine la micul-dejun și discutăm.

Jen stătea pe veranda din față și văzu două mașini demarând în direcții diferite. În timp ce închidea ușa și se întorcea în birou, se gândea la seara ce trecuse și se simți mândră de contribuția ei. Intră în birou și văzu computerul tatălui ei încă deschis, iar pe ecran acel fișier cu comparații. Se așeză, dădu un *scroll* prin document, și fu de acord cu Kim, era greu de înțeles. Jen se gândi că e mai bine să printeze foaia, ca să o poată întinde și să o vadă din toate unghiurile. Putea să se uite chiar și din scaunul ei confortabil din piele. Jen printă foaia, în timp ce desena o diagramă a procesului descris de Kim.

După puțin timp, Jen era instalată în masivul scaun de piele cu o ceașcă de ceai aromat în mână. În mâna stângă avea diagrama și o copie a documentului. În mâna dreaptă avea un marker galben și o cariocă roșie.

Capitolul 14

— Aș dori o omletă, suc de portocale și o cafea decofeinizată, îi spuse Bill chelneriței.

Dr. Smithfield se uită în sus:

— Și eu aș dori un castron cu fulgi de ovăz, suc de grapefruit și o cafea tare.

Când chelnerița plecă, doctorul își drese glasul, mai stătu un pic și apoi își drese iar glasul:

— Vreau să-ți mulțumesc din nou pentru tot ce ai făcut pentru mine ieri. M-am… m-am înșelat în ceea ce te privește, nu în privința departamentului din care faci parte.

— Vă mulțumesc pentru ce ați spus, dar le-am susținut concluziile. Îmi pare rău, zâmbi el.

— Nu am avut ocazia să-ți mulțumesc ție și lui Jen pentru ce ați făcut ieri seară. Am fost ocupați cu Kim și am uitat să-i mulțumesc, spuse doctorul.

— Ei bine, nu s-a supărat. Când am ajuns acasă, dormea în birou. Pe timpuri, aș fi luat-o în brațe și aș fi dus-o sus fără să o trezesc, dar…

— Ai o fiică minunată, ar trebui să fii mândru de ea.

— Sunt. Mulțumesc. E o binecuvântare pentru mine.

Cei doi au păstrat tăcerea. Amândoi voiau să continue discuția, întrucât era mai plăcut decât să meargă iarăși la Tooele. În cele din urmă, Bill a oftat și a pus pe masă un dosar de cam doi centimetri grosime. A scos din mapă un carnet galben și un marker și a început să deseneze o serie de pătrate unite prin săgeți.

— Ce faci? întrebă Dr. Smithfield.

— O diagramă. Inserăm faptele, adăugăm speculațiile și vedem unde ajungem. Aici, zise Bill, arătând spre al doilea pătrat. Credem că David nu a fost omorât de un traficant de droguri, de aceea au trebuit să planteze droguri și bani, ca să ne inducă în eroare. Dacă a fost așa, cineva a cheltuit mulți bani ca să nu fie descoperit adevăratul motiv al crimei.

Așadar, trebuie s-o fi făcut cineva care avea o mulțime de bani. Trebuie să aflăm de ce reprezentase David așa o amenințare pentru un om bogat, ca să își asume așa un risc și să cheltuiască atât de mult.

— Nu-mi amintesc ca David să fi pomenit de cineva anume, spuse doctorul. După ce s-a mutat aici, n-am vorbit decât de iubita lui, iar după ce s-au despărțit, nu-mi vorbea decât de munca lui și de colegii lui. David n-a pomenit niciodată de cineva anume din Tooele sau Salt Lake City. Dr. Smithfield făcu o pauză, apoi continuă: a fost totuși ceva. M-am gândit la asta în treacăt ieri seară, în timp ce vorbeam cu Kim, dar nu-mi pot aminti exact ce era sau ce importanță avea. O să-mi amintesc mai bine, mai devreme sau mai târziu.

— V-a spus ceva despre Adler?

— Nu, în afară de faptul că era un ticălos.

— Și avea dreptate. Adler e un ticălos. A fost și acum patru ani, și încă mai este.

Chelnerița îi întrerupse, aducându-le micul-dejun.

— Poftă bună, domnilor. Mai aveți nevoie de ceva?

Amândoi dădură din cap că nu și mâncară micul-dejun în tăcere. Când au ajuns la brioșe, Dr. Smithfield și-a luat niște unt și i-a șoptit lui Bill:

— North American Dairy, asta e, exclamă el. Ieri seară Kim a pomenit de North American Carbon, și ăsta e numele care mi-a venit în minte acum. David mi-a vorbit despre North American Carbon.

— Și ce v-a spus?

— David era tare supărat pe ei, pentru că era o companie controlată parțial de minorități, un ICPM, și nu-și respectau clauzele din contract. Dădeau dovadă de incompetență și puneau într-o lumină proastă și alte întreprinderi de același fel.

Bill își duse la gură ceașca de cafea și se rezemă de spătarul scaunului.

— Am auzit ceva despre asta. Se pare că North American nu-și făcea deloc treaba prevăzută în contractul de distrugere a carbonului. Bill făcu o pauză, mai desenă un pătrat și apoi

reluă. David era tare furios pe North American Carbon și avea și declarațiile de expediție. A fotografiat și containerele Gaylord, fie cu *x*-uri verzi, fie fără.

— Așa e. Am dat oare de ceva?

— Nu știu, zise Bill, uitându-se pe schemă. Avem multe informații disparate care indică legătura dintre David și North American Carbon, dar nu o pistă clară. De ce i-ar păsa unei companii incompetente de cineva care culege informații despre ea? Mai bine și-ar pierde contractul și ar limita pierderile.

— Bună întrebare! De ce i-ar fi păsat lui North American Carbon de ce știa sau credea David? Și de să-și fi asumat riscul să-l reducă la tăcere?

Bill scutură din cap și se uită la ceas.

— E timpul să-l sunăm pe Adler și să-i facem viața amară.

Bill își scoase mobilul și tastă numărul scris de Cunningham pe coperta mapei. „Alo? Cu doctorul Adler, vă rog… Nu e depozitul din Tooele? Mă scuzați, am greșit numărul”. Bill încheie convorbirea. „Ce naiba!”

Bill citi din nou numărul de pe mobil, iar apoi se uită la cel de pe mapă. Tastase bine numărul. Oftă, sună la poliție și îi ceru lui Swayze să afle tot ce poate despre North American Carbon și apoi să i-l dea pe Cunningham. „Cunningham, ce mai zici? Poți să-mi dai numărul direct al lui Adler… 525-4386… da, vreau să verific ceva… nu pot vorbi acum… te țin eu la curent… mersi.”

— A vrut să știe ce se mai întâmplă? întrebă Dr. Smithfield.

— Da, dar l-am expediat, pentru că erați aici.

— Și-a mers?

— Da, i-am lăsat un mesaj vocal ieri seară. I-am zis că sunteți o belea pe capul meu, dar mă descurc eu. Și acum trebuie să plecăm.

Cei doi își strânseră hârtiile, iar Bill se mai uită la numărul scris pe mapă: 525-4368. „Se mai întâmplă să inversezi cifrele”, se gândi el, și tăie numărul greșit, scriindu-l pe cel corect mai jos.

Un pic mai târziu, erau în mașină și se îndreptau spre Tooele. Bill își scoase mobilul și îl sună pe Adler. „Dr. Adler, ce bine că vă găsesc. Uitați ce e. Doctorul Smithfield și cu mine vom fi la dumneavoastră în trei sferturi de oră și vrem să vă vorbim. Da,… Nu venim pe neașteptate. Poate vă amintiți că v-am zis deunăzi că ne întoarcem peste câteva zile… și au trecut… îmi pare rău; v-ar conveni să trecem diseară pe la dumneavoastră acasă? Sau poate… da… știți care e treaba… Mulțumesc, doctore Adler. Ne vedem în curând.”

Bill închise telefonul și se uită la Dr. Smithfield.

— Nu mai poate de nerăbdare să ne vadă.

— Sunt sigur. Și cum o să începem discuția?

— Carbonul activat. Pentru că în toate fotografiile și în unele înregistrări e vorba despre carbon activat, asta e tot ce avem, așa că trebuie să batem monedă pe asta și să vedem ce iese.

— Amintește-ți când Kim ne-a zis de risipa de bani, de tot acel carbon în perfectă stare pe care guvernul îl aruncă pe apa sâmbetei.

Bill încuviință.

— Și la ce vă gândiți?

— Ce-ar fi dacă, reluă doctorul Smithfield, North American Carbon nu ar distruge carbonul, ci l-ar vinde altcuiva ca produs nou-nouț.

Bill aprobă din nou.

— E o idee. Și dacă ar face o escrocherie și ar arde carbonul sărăcit de la alți clienți ai lor?

— Așa e, zise Dr. Smithfield, ar fi plătiți să distrugă carbonul din Tooele, dar l-ar vinde altei companii. Apoi, aceasta i-ar plăti ca să distrugă produsul sărăcit, pe care North American îl crede a fi din Tooele și-l arde la Tulsa. Oricum ar fi, North American tot își ia banii.

— Ați spus că foloseați carbonul în spital și că era scump, cât de scump?

— Cred că plăteam 20 de dolari pe litru.

— Un galon are cam 4 kilograme.

— Mai exact 3,78 kg, calculă Dr. Smithfield.

— Ei bine, nu vom fi atât de exacți, pentru că eu nu pot să fac în minte calcule cu două zecimale. Deci, un litru cântărește cam 1 kilogram, iar spitalul plătește triplu costul produsului, așa că o jumătate de kilogram ar costa cam 7 dolari.

Dr. Smithfield trase aer în piept și oftă.

— Așadar, conform estimărilor lui Kim, tipii ăștia ar putea să fure peste 800.000 de dolari pe lună din carbonul guvernului și să fie și plătiți pentru asta, și…

— Și, continuă, Bill, David i-a descoperit. Dacă câștigă atâția bani, ar avea și mobilul, și resursele să-l reducă la tăcere.

Dr. Smithfield se rezemă și mormăi:

— Așadar, o mână de afaceriști corupți, care operează pe piața neagră, mi-au omorât băiatul pentru bani.

— Trebuie să fim cu grijă, încă nu putem dovedi nimic. Ca să ne continuăm investigația pe această pistă, avem nevoie de dovezi. Căpitanul Melon n-o să-mi mai permită să-l hărțuiesc pe dr. Adler fără un motiv întemeiat. De fapt, cred că Adler l-a și sunat pe Henry să se plângă de atitudinea mea zeflemitoare, că am venit neanunțați și de lipsa mea de respect.

— Deci trebuie să strângem cât mai multe informații de la Adler, Kim și alții, ca să putem discuta despre carbonul activat, termenii contractului, North American Carbon, epuratoare și legătura dintre ele și trebuie să le obținem chiar astăzi, deoarece căpitanul tău n-o să ne mai lase să ne întoarcem aici.

— Gândești ca un om de știință, de aceea te preocupă noțiunile tehnice, dar eu mă întreb cine l-a omorât și de ce. Și cât timp conduc, trebuie să fii secretarul meu.

— E-n regulă, da' să știi că nu fac cafea.

Bill și Smithfield au făcut restul drumului întorcând situația pe toate fețele. Până să ajungă la Tooele, aveau deja cinci pagini de întrebări și o listă lungă de informații pe care trebuiau să le obțină de la Kim.

Drumul acesta spre Tooele nu semăna deloc cu cel pe care îl făcuseră înainte. Cerul era înnorat și cenușiu, dar cei doi

mureau de nerăbdare să se întâlnească cu doctorul Adler. Au trecut fără probleme de porți. Au semnat, și-au luat măștile de gaze și tot sergentul Hennessey i-a condus prin unitate.

Peste zece minute, Bill și doctorul își beau cafea cu Kim și îi spuneau ce avea de făcut. Ea le-a precizat că poate să se achite de sarcină în câteva ore. Întrucât era timpul să se mai vadă cu cineva, Bill și Smithfield s-au scuzat și se pregăteau să îi facă o vizită doctorului Adler, când Kim și-a amintit ceva:

— Azi vor să scape de și mai mult carbon sărăcit. Îl încarcă chiar acum.

— Glumești. Poți să ne duci acolo chiar acum? întrebă Bill.

— Nu. Adler nu mi-ar permite niciodată să vă fiu ghid, șopti Kim, dar poate îl convingeți pe sergentul Hennessey să vă ducă acolo.

— Sergent Hennessey, nu vrei să ne duci la epuratoarele de carbon? Am aflat că încărcați acum carbonul și am vrea să vedem și faza aceasta a procesului.

— Sigur, dar nu știu ce e de văzut acolo, dădu din umeri sergentul. Știți, carbonul se încarcă personal în costume de protecție de nivel A, așa că nu pot să vă las să vă apropiați. Și cred că sunt pe terminate, căci și-au început treaba acum patru ore.

— Am vrea să vedem și noi, afirmă Bill.

— Nicio problemă, urmați-mă!

Cei trei au ieșit din camera de control, au trecut prin camera de vid, au coborât două rânduri de scări și au ajuns afară, sub cerul întunecat din Utah. Apoi au ajuns la stația de triaj de lângă instalația de epurare a carbonului activat, unde tehnicienii tocmai încărcau ultimele trei tiruri. Bill îi șopti doctorului Smithfield:

— Era cât pe ce să nu-i mai prindem.

Doctorul Smithfield aprobă și îl întrebă pe sergent:

— Unde se duce încărcătura, sergent Hennessey?

— Păi, o scot afară, se opresc la punctul de cântărit, își iau documentele și apoi pleacă spre Tulsa.

— Cât timp durează totul? întrebă Bill.

— Cam 10-20 de minute.

Pe când se uita la șoferi cum își verifică mașinile înainte de plecare, Bill se gândi să-i urmărească, pentru că era singura lui șansă din următoarele 30 de zile. Se uită lung la tirurile Kenworth albastre, care aveau și cabine de dormit. Fiecare avea o remorcă albă de 15 metri și niciunul nu avea vreun semn distinctiv, în afară de numărul de înmatriculare. Bill știa că o să-i fie greu să le urmărească, deoarece aveau să dispară ușor în trafic. Bill observă că fiecare tir avea un număr în colțul din dreapta jos al ușii din spate: 804, 805 și 806.

Bill trebuia să urmărească aceste tiruri, dar nu putea să plece în următoarele zece minute, fără să atragă atenția. Ar fi fost bine să-i fi spus Kim de ieri seară despre transport, ca să-și fi făcut de dinainte un plan. „Ieri seară”, se gândi Bill, pe când se întorcea spre Hennessey.

— Mulțumesc, am văzut destul. Du-ne acum la doctorul Adler, te rog.

Dr. Smithfield se uită încruntat la Bill. Când s-au întors în camera goală de odihnă, Bill i-a dat și mai multe motive doctorului să se îndoiască de raționamentul lui, pentru că și-a scos mobilul după ce a plecat sergentul.

— Hai, hai, răspunde… O, Jen, ce bine că dau de tine!

— Bună, tată, ce s-a întâmplat?

— Trebuie să-mi faci un serviciu, vreau să urmărești pe cineva. Sună-ți șefa și spune-i că ai o însărcinare oficială din partea mea și o să-i dau eu un telefon diseară să-i explic.

— Sigur, dar ce vrei să fac?

— Ascultă-mă, Jen, ia-ți mobilul, câteva sticle cu apă, niște snacks-uri și umple-ți rezervorul de la Volvo. Ia și niște bani din sertarul de sus din comoda mea. Bill se opri, apoi continuă cu instrucțiunile și cu descrierea camioanelor. Urmărește-le și sună-mă din jumătate în jumătate de oră, ca să-mi spui cum merge treaba. Cred că o să se întoarcă la Salt Lake City, poate la un depozit sau terminal, dar încearcă să nu-i pierzi.

— Și dacă trebuie să mă opresc să merg la toaletă?

— Dacă ai nevoie, bine… fă pipi pe scaun. Oricum mașina asta e veche.

— Ce urât, n-am să fac așa ceva.

— Jen, să nu cumva să le pierzi din vedere.

— E-n regulă, mă ocup eu. Apropo, am găsit o corelație interesantă în datele lui David, dar vorbim diseară. Pe curând.

— La revedere, Jen.

Bill se uită la doctorul Smithfield, iar acesta îi întoarse privirea.

— Ce e? întrebă Bill.

— Cum ce e? Tocmai ți-ai implicat fata în acest caz. Avem de-a face cu cineva foarte periculos și tocmai ți-ai pus fata în primejdie. Ce naiba e cu tine?

— Nu știu ce a fost în capul meu, îngăimă Bill.

Capitolul 15

Dr. Adler îi primi pe Bill și pe Dr. Smithfield în biroul său și îi salută cu aceeași falsitate ca de obicei. L-au salutat și ei la fel și l-au bombardat cu întrebări în următoarele 40 de minute. Spre mirarea lor, dr. Adler le-a răspuns la toate întrebările fără să clipească din ochi sau să se enerveze. Bill bifă toate întrebările de pe listă, până ajunse la ultima.

— Doctor Adler, cât costă carbonul activat? Știți, o jumătate de kilogram.

— Conform contractului nostru cu Stockport Chemical, plătim 80 de cenți.

— Doar 80 de cenți? Sunteți sigur? întrebă Bill și se uită la Dr. Smithfield. Dr. Adler aprobă, dar ridică din sprâncene, în semn că-l miră reacția lor.

Asta chiar că era o descoperire. Însemna că acel carbon care era luat de acolo nu valora decât cam un milion de dolari pe an, fără a pune la socoteală cheltuielile. Bill încercă să facă un calcul în minte, să vadă dacă merita să-și asume așa un risc. Bill nu mai știa ce să spună și se uita la însemnări.

Dr. Smithfield se uită la Bill, și se simți obligat să pună el întrebări, dar schimbă tactica.

— Dr. Adler, de ce schimbați carbonul atât de des, dacă nu a fost expus agenților chimici? Nu este bun pentru mai mult timp?

— E o măsură de siguranță, răspunse Dr. Adler. Avem reguli stricte, iar carbonul nu e selectiv. Adsoarbe o mulțime de agenți contaminanți, care nu sunt neapărat periculoși. Astfel, după un timp, devine impur din cauza agenților contaminanți și-și pierde eficiența.

— Credeam că acest carbon activat, interveni Dr. Smithfield, doar adsoarbe contaminanții organici, iar dacă instalația voastră funcționează la 1650 de grade, atunci toate substanțele organice prezente în gazele de evacuare ar trebui să fie oxidate termic.

— Da, așa e, substanțele organice sunt oxidate, dar carbonul este tot impur din cauza substanțelor anorganice existente în gazele din container.

— Și nu puteți curăța carbonul? insistă Dr. Smithfield.

— Nu, răspunse Adler. Substanțele contaminante creează legături chimice cu carbonul activat, se amestecă cu acesta, precum albușul cu gălbenușul într-o omletă. Nu mai pot fi separate. E simplu, nu mai putem folosi carbonul.

Doctorul Smithfield încuviință, se frecă la bărbie și îi zise lui Adler:

— Credeam că puteți regenera carbonul activat. Chiar eram aproape sigur. Știu că…

— Nu, e imposibil din punct de vedere chimic, interveni dr. Adler. Scuzați-mă domnilor, dar trebuie să plec. Trebuie să particip la o întrunire importantă. Dacă vreți, ne putem întâlni mai târziu.

— Mulțumim, doctore, zise Bill și se ridică. Vă anunțăm noi.

Bill și dr. Smithfield părăsiră biroul lui Adler. Smithfield îl întâlni din nou pe sergentul Hennessey și se duseră împreună să o caute pe Kim Deloitte. Bill se duse în camera de odihnă să mai dea un telefon.

— Care-i treaba, Jen, de ce nu m-ai sunat?

— Bună, tată, și-au făcut apariția doar acum două minute și îi urmăresc acum pe drumul spre autostradă.

— Rămâi în spatele lor, iar la primul semn de primejdie, îndepărtează-te de ei cât de repede poți.

— Sigur, tată, nu-ți face griji, mă descurc eu. Acum trebuie să te las.

Bill închise mobilul, în timp ce Smithfield și Kim intrau în camera de recreere. Și-au ocupat locurile de dinainte, iar Kim puse pe masă un vraf de hârtii chiar în fața doctorului. Le-a spus că informațiile strânse de ea ar trebui să se potrivească cu cele ale lui David. Kim chiar insistă asupra acestei chestiuni.

— Totuși, continuă ea, s-ar putea să difere un pic. În seara de dinaintea plecării la Tulsa, David a petrecut o mulțime de

timp lucrând la computerul supraveghetorului. Kim se aplecă în față, își puse coatele pe masă și le zise în șoaptă: David își făcea de obicei raportul de joi în mai puțin de jumătate de oră, dar în seara aceea a stat acolo ore întregi. Adler era aferat și voia să știe de ce îi luase atât de mult timp lui David să-și facă raportul. Era chiar foarte supărat.

Bill se ridică și se uită la ceas.

— Mulțumesc, Kim. Ne-ai fost de mare ajutor, dar acum trebuie să ne întoarcem la Salt Lake City. Kim se ridică și ea pe tocurile ei înalte cu care atingea înălțimea de 1,80 m. Arăta ca o Cleopatră a zilelor noastre când i-a strâns mâna lui Bill.

— Ține-mă la curent dacă afli ceva. Apoi s-a întors către dr. Smithfield și l-a îmbrățișat cu căldură. Sunați-mă diseară acasă… dacă vă vine vreo idee.

Doctorul se gândea la ceva, dar nu prea avea legătură cu cazul. Zâmbi și încuviință din cap. Rămase o clipă neclintit, uitându-se în ochii ei negri. I se părea că putea să se piardă în ei, dar acum nu avea timp pentru asta. Bill îl readuse pe doctor la realitate, când spuse cu tărie:

— Trebuie să o ajungem din urmă pe Jen.

Smithfield dădu din cap că da, îi zâmbi din nou, iar Kim își slăbi strânsoarea.

— Te sun diseară, ca să te țin la curent, îi șopti el. Îi strânse mâinile și se grăbi să-l ajungă din urmă pe Bill, care era deja cu zece pași înaintea lui, înspre camera de vid.

În 15 minute, după ce abia reușise să treacă de parcarea pentru vizitatori, Bill începu să vorbească la telefon.

— Jen, unde ești?

— Sunt în partea de vest a orașului, de abia am ieșit de pe autostradă și ne îndreptăm spre parcul industrial. Cred că ei o să oprească. Te sun eu mai târziu.

Bill ascultă o clipă zgomotul de fond, până îl întrerupse Smithfield:

— Poate mergem pe o pistă greșită, în cazul în care carbonul activat costă doar 80 de cenți.

— Știu, dar e singura pistă pe care o avem. Așa că trebuie să mergem pe ea și să vedem unde ne duce. Trebuie să-l sun

pe Swayze, murmură Bill și tastă numărul de telefon.

— Cine e Swayze?

— Tipul cu care am vorbit azi-dimineață și care mi l-a dat pe Cunningham. Phil Swayze e paraplegic. A rămas imobilizat în scaunul cu rotile din ziua aceea cu zăpadă de acum opt ani, când un camion încărcat cu cherestea a pierdut direcția și s-a izbit de mașina lui de poliție. Cariera lui de 11 ani de patrulă pe autostrada din Colorado a fost distrusă de cele 18.000 de kilograme de cherestea. Statul Colorado i-a acordat lui Phil o pensie de invalidate și l-a obligat să se retragă din poliția rutieră.

— Și cum a ajuns în Salt Lake City?

— Pensionarea i-a făcut mai mult rău decât accidentul. Coliziunea l-a schilodit doar fizic, dar pensionarea începuse să-l schilodească psihic. Phil este polițist. Întotdeauna și-a dorit să fie polițist și n-avea de gând să fie împiedicat de picioarele lui paralizate să-și facă meseria. Acum cinci ani, în urma eforturilor sale de a rămâne în poliție, i s-a găsit un post în poliția din Salt Lake City. El și alți patru foști polițiști cu dizabilități au format echipa noastră de cercetare. Ei furnizează tot timpul detectivilor informații valoroase. Echipa a fost ideea căpitanului Henry Melon, iar membrii ei sunt acum cei mai respectați și mai iubiți oameni din poliție. Își spun „cei cinci cavaleri schilozi ai apocalipsei”. Lucrează în catacombele din subsolul clădirii municipale. Bill și-a ridicat mâna și și-a concentrat atenția asupra mobilului.

— Phil, cum merge… ai fost în stare să găsești mai multe despre North American Carbon?

Phil Swayze îi răspunse cu vocea înfundată a unui trol de sub pământ:

— Păi dacă te gândești să investești, nu te-aș sfătui să o faci în rahatul ăsta de companie. Am ceva informații, dar incomplete.

— Așteaptă o clipă să parchez, spuse Bill, trăgându-și mașina pe marginea drumului. Trebuie să-mi notez. Bill știa ce înseamnă pentru Phil informații incomplete.

— Bine, dă-i drumul.

Phil își drese glasul și începu:

— Samuel Johnston, un afro-american, a înființat compania acum doi ani. El a derulat contractul cu Tooele ca și companie parțial condusă de minorități, asta a fost primul și singurul lor contract. Johnston figurează ca președinte și secretar, iar adresa lui de acasă este Madison Street, nr. 1755, scara B, apartament 4. E uimitor cât de mulți directori din topul celor 500 de companii locuiesc în Madison. Oricum, această firmă prosperă închiriază un depozit cu câteva etaje în Oregon Drive, la nr. 1127. Par să aibă toate autorizațiile DOT necesare pentru a transporta deșeuri toxice în opt state, precum și o asigurare de două milioane de dolari. Închiriază patru tiruri Kenworth, zece remorci de 15 metri lungime și două jeepuri prin Northwest Fleet Leasing din Chicago. Marii mahări se plimbă tot timpul cu jeepuri.

— Bine, știm că asta le place.

— North American a completat o declarație de venituri anul trecut, dar nu apărea niciun venit, ci doar o serie de cheltuieli administrative. Au un cont bancar modest, pe care îl folosesc probabil pentru tranzacții minore. Nu au niciun angajat.

— Chiar așa? Nu se potrivește deloc cu ce am văzut.

— E greu să pui în mișcare așa un parc auto fără angajați. Dar n-am găsit niciun fel de „albine”, cel puțin nu din cele care plătesc taxe. Asta e tot ce am reușit să găsesc până acum.

— Albine? Mă tem să nu fie și câteva albine ucigașe, așa că mai caută. Mulțumesc, Phil, mi-ai fost de mare ajutor.

Tocmai când Bill a închis telefonul, acesta a început iar să sune. Jen vorbea în șoaptă:

— Tată, au tras la un depozit din Oregon Drive și par să fi început să descarce remorcile. Am tras mașina chiar în spatele parcării unde sunt ei. Pot să le văd tirurile, dar nu cred că ei mă văd.

— Foarte bine, stai acolo și fii atentă la remorci, nu ne interesează tirurile. Jen, ai grijă, dacă se apropie cineva de tine, pleacă repede. Ține motorul pornit, geamurile și ușile închise. Uită-te în oglinzile retrovizoare și nu ieși din mașină.

O să ajungem și noi în 30 de minute.

— Bine, tată. Pe curând.

★★★

La șase km depărtare, din faxul Poliției din Salt Lake City, ieșea o listă de două pagini conținând clienții depozitului Conestoga. Unul din detectivi o luă, se uită la ea și și-o puse în buzunarul de la geacă.

Capitolul 16

Curt Decker se îndreptă de spate, în timp ce stătea în mijlocul ușii depozitului din spatele North American Carbon. Se uita prin binoclul Bausch & Lomb și focaliză lentilele portocalii pe plăcuța de înmatriculare a unui Volvo 240 albastru închis. Decker a focalizat la maxim și a început să recite cu o voce de bariton numărul de înmatriculare. Și-a luat binoclul de la ochi și s-a întors spre Peter Irwin:

— Trebuie să aflu a cui este mașina. Spune-le că trebuia să fi știut de zece minute.

Decker auzi țăcănitul pe care îl făceau pantofii cu toc ai Emmei și văzu o femeie între două vârste apropiindu-se de el.

— Scuzați-mă, începu ea, Vulturul e pe linia trei, spune că trebuie să vorbească cu dumneavoastră urgent, e foarte important.

— Mersi, Emma, o să vorbesc din birou.

Decker îi dădu binoclul lui Peter:

— Dă o raită prin parcare și uită-te cu foarte mare atenție la mașina aia.

Peter încuviință, pe când își punea pe el sacoul albastru închis, care abia îi ascundea tocul din piele al pistolului de 9 mm. Ieși pe ușa din față, își puse ochelarii Ray Ban și o luă la picior în lumina strălucitoare a soarelui. Ziua mohorâtă care se anunța de dimineață se terminase, iar acum era o după-amiază senină și frumoasă. Lui Peter îi era prea cald în sacou, întrucât rezistența sa redusă, combinată cu căldura deșertului, își făcea efectul, dar știa că arăta bine în sacou. Plănuia să o sperie de moarte pe tânăra din mașină, iar acest gând îl făcu să rânjească sardonic. Peter își exersase acest rânjet sardonic; era unul din multele lucruri pe care le exersa zilnic.

Jen, ca orice adolescentă, nu luase în seamă toate sfaturile tatălui ei, deschisese geamurile, oprise motorul, dar se uita atent la remorci. Îi urmărea pe cei doi oameni scoțând numerele de înmatriculare și schimbând semnele de avertizare

de pe remorcile 803, 804 și 805. Își notă numerele de înmatriculare și făcu o schiță a semnelor, ca tatăl ei să se uite pe ele mai târziu. Era așa concentrată asupra a ceea ce făcea, încât tresări când sună telefonul, pe care nu-l găsea. După ce sună de patru ori, îl găsi și răspunse:

— Alo!

— Jen, e totul în regulă?

— Da, tocmai mă uitam la remorci. Tirurile au plecat acum câteva minute cu alte remorci, dar cu aceleași numere de înmatriculare.

— Cu aceleași numere?

— Da, i-am văzut cum scoteau plăcuțele de pe remorci și le puneau la alte trei. Acestea arătau exact ca și primele trei, până și numerele de pe ușile din spate erau aceleași: 803, 804 și 805.

— Bine, Jen, ți-ai terminat treaba. Venim și noi în câteva minute, așa că poți pleca acum. Ne vedem acasă la cină.

Bill îi spuse repede la revedere și tastă numărul secției de poliție.

— Cunningham, ai ceva de făcut în seara asta?… Ce păcat… Renunță, tu și Lipinski va trebui să supravegheați ceva… trebuie să începeți într-o oră și o să dureze toată ziua, așa că veți face cu schimbul.

Bill l-a auzit pe Cunningham văitându-se și apoi i-a spus amănuntele misiunii. A omis să-i spună de ce aveau să-și petreacă atâta timp supraveghind niște remorci, dar o să-i spună mai târziu.

★★★

Jen a tresărit când Peter Irwin a izbit cu palma în parbriz.

— Asta-i o proprietate privată, ce cauți aici?

Jen s-a îndreptat de spate și s-a dat din geam, simțind pe față stropi din scuipatul lui.

— Te-am întrebat ce dracu’ cauți aici.

Jen a amuțit, tipul își băgase capul pe geam și îi putea simți răsuflarea. S-a dat un pic de la geam, dar n-o lăsa

centura de siguranță. Nu putea să se dea mai departe de el, dar știa că trebuia să înhațe cheile înaintea lui. Se tot gândea de ce nu-l ascultase pe tatăl ei, să fi ținut motorul pornit, geamurile și portierele închise. Simți că Peter trage de portieră, dar nu se deschide; bine că măcar încuiase portierele. Peter își băgă capul pe fereastră, apăsă pe butonul de deblocare al portierei și descuie ușa. Jen încerca din răsputeri să-l oprească, se uită în oglinda retrovizoare laterală și văzu Chevrolet-ul, papionul auriu, la fel cu cel de pe botul jeepului tatălui ei.

Automobilul venea direct spre Peter, mergea cu 15 km/h, dar trecu la 15 centimetri de Volvo. Fu obligat să se ferească ca să nu fie strivit între cele două mașini. Când se dădu înapoi, își puse mâinile pe capota jeepului, tocmai când Dr. Smithfield apăsa pe accelerare.

Jeepul țâșni înainte și îl aruncă pe Peter în spate, până se izbi cu gleznele de o veche șină care fusese pusă acolo în chip de bordură. Peter se împiedică și căzu peste gardul metalic ce despărțea parcările. Bill zbieră la Jen:

— Pleacă naibii de aici!

Jen porni imediat motorul Volvo-ului, dădu cu spatele, întoarse mașina și plecă spre casă. Dr. Smithfield făcu aceleași manevre, doar că ei nu se duceau acasă.

Peter se ridică în picioare și se șterse de praf, urmărind cu privirea mașinile care plecau. Era curios și se gândea să scoată pistolul și să bage un glonț sau două în capul șoferului negru, dar știa că n-avea rost. Își alungă din minte acest gând, dar doar pentru o clipă, până când se uită la brațul său și la sacou, care nu arătau prea bine după contactul cu gardul metalic. Peter se uită în jos și-și văzu ochelarii de soare Ray Ban sparți de pietrișul din parcare, aflați chiar lângă cauciucul din stânga față al Jeepului. Peter dădu cu piciorul în pietriș, apoi își începu lungul drum de întoarcere înspre North American Carbon. Nu se mai simțea așa de liniștit și încrezător cum fusese un pic mai înainte. Totuși, era mulțumit că doar ochelarii și nu fața lui se izbiseră de pietrișul din parcare.

Decker stătea rezemat în scaun și ofta, în timp ce își lua

rămas de la Vultur. După ce închise telefonul, se pierdu în gânduri, însă nu mult timp. Meditația lui a fost întreruptă de o bătaie în ușă. Decker oftă din nou.

— Intră!

— Scuzați-mă, îi spuse Carl Huber. Am aflat al cui este Volvo-ul: e înregistrat pe numele William McNamara, domiciliat în Aberdeen Court, numărul 1259, în Salt Lake City.

Decker s-a dat pe spate în fotoliul său scump din piele și și-a trecut degetele ambelor mâini prin păr.

— E detectivul Bill McNamara. Azi am auzit prea des numele lui.

Emma își făcu apariția în spatele lui Huber.

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar e în hol un domn care cere să vorbească cu domnul Samuel Johnston. I-am zis că nu e aici acum, dar insistă să vorbească cu unul din șefi.

— Emma, zi-i să plece sau chemăm poliția.

— Păi, din poliție e și el. Uitați, mi-a dat cartea lui de vizită. Este detectivul William McNamara de la Departamentul poliției din Salt Lake City.

Decker se uită la Emma și la Carl. Scutură din cap dezgustat, se balansă în fotoliu, își puse fața în mâini și șopti:

— Ce ghinion! Emma, spune-i te rog detectivului William McNamara că vin imediat la el.

Bill McNamara stătea în picioare pe holul micuț și răsfoia una din cele două reviste de pe măsuța joasă. În hol nu erau decât două scaune de birou cafenii Steel Case, o măsuță joasă din plastic negru și două reviste *Time* vechi. Revistele erau de acum trei săptămâni și nu aveau pe ele nicio etichetă cu vreo adresă. Examinând interiorul, Bill se gândi că nu prea era al unei afaceri de succes. Părea să fie holul unei companii în dificultate, însă Bill știa foarte bine că uneori aparențele te induc în eroare. Cineva intră și-l întrerupse pe Bill din meditație; se uită în sus să vadă prin fereastra de la recepție. Bill văzu intrând în hol un bărbat într-un sacou albastru mototolit care se uita fix la fața zâmbitoare a lui Bill, însă nu părea să-l recunoască. Bill bănui că tipul ăla fusese prea

ocupat ca să se uite la botul mașinii sale, și nu la șofer.

Peter intră în tăcere pe ușa de la sală și se duse pe un hol interior, unde dădu nas în nas cu Decker.

— Ce e cu tine? întrebă încet Decker.

— Un negru a încercat să mă calce cu mașina în spatele parcării.

— Ești sigur? Decker scutură din cap și continuă: Avem o problemă de discutat, imediat ce scap de detectiv.

Peter îl aprobă, iar Decker intră încrezător în sală:

— Bună ziua, sunt Curtis Decker. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună ziua, sunt detectivul Bill McNamara și aș vrea să vă pun câteva întrebări despre activitatea de aici și altele mai delicate despre contractul pe care îl aveți cu Depozitul de Arme Chimice Deseret.

Bill îl studie pe Decker, cât timp aștepta un răspuns de la el. Decker era un bărbat înalt, lat în umeri și solid. Părea să aibă 40 și ceva de ani, cu părul său blond și sur dat pe spate. Statura și trăsăturile sale aspre îi dădeau un aspect de nordic, aproape de viking, însă părul său ondulat îl făcea să pară un surfer îmbătrânit. Bill se uită în ochii lui Decker albaștri ca oțelul și-și dădu seama că nu era surfer. Ochii lui erau reci ca ai unui rechin.

— Îmi pare rău, îi zise Decker cu o voce afectată. Mă tem că nu știu prea multe despre contract. Domnul Johnston se ocupă de afaceri și de problemele legale. Din păcate, e plecat din oraș. Eu răspund doar de transporturi.

— Ce bine! Am câteva întrebări și despre camioane. De exemplu, câte aveți și unde sunt ele astăzi?

— Avem sute de camioane. Așa de multe că trebuie să folosesc un program computerizat ca să le țin evidența. Și în afară de asta, nu pot să vă dezvălui nicio informație despre companie, fără aprobarea domnului Johnston. Poate reveniți peste câteva zile.

— Înțeleg, zise Bill, în timp ce se uita la reflexia Jeepului său ce înainta prin parcare. Vă rog să-i spuneți domnului Johnson că am trecut pe aici și că o să mai vin și când se întoarce. Vă mulțumesc pentru timpul acordat. Bill îl numise

intenționat pe d-l Johnston „d-l Johnson”, ca să vadă dacă Decker o să-l corecteze, cum ar face-o orice angajat. Decker înclină din cap.

— La revedere, detectiv.

Bill ieși din sală, se duse spre Jeep, se așeză pe locul pasagerului și îi spuse șoferului:

— Du-mă acasă, James, dar ia-o pe drumul mai pitoresc, pe la reședința lui Johnston până în colț și apoi fă stânga.

Capitolul 17

Pentru modesta clădire de cărămidă de cinci etaje de pe Madison se cheltuiseră mulți bani publici, însă nicio sumă n-o putea salva de la decădere. Holul de la etajul patru, unde ajunseseră McNamara și Dr. Smithfield, avea un miros pătrunzător, o combinație de fum de țigară, bere trezită și de ulei de gătit. Covorul cafeniu și pătat era rărit, iar în holul luminat slab ar mai fi fost nevoie de câteva becuri și de o zugrăveală. Numărul 4B de pe ușa domnului Johnston era de felul celor lipite cu adeziv, cum mai găsești încă pe cutiile poștale de la țară, iar ușa ar fi trebuit vopsită ca să se acopere pata de vomă din partea de jos. Stratul subțire de inox de pe broasca ușii se scorojise, iar cheia era ruptă în butuc. Pentru siguranță, se puseseră două zăvoare diferite.

Bill bătu la ușă și i se deschise imediat. Domnul Johnston era speriat și bâigui:

— Cine Dumnezeu… Credeam că e… Cine sunteți voi, băieți?

Era clar că domnul Johnston aștepta pe altcineva, deci se mira să vadă un negru bine îmbrăcat și un polițist alb. Samuel Johnston știa din instinct că e polițist. Johnston repetă:

— Cine sunteți voi, băieți?

— Eu sunt detectivul McNamara de la poliția din Salt Lake City, iar acesta este dr. Smithfield.

— Care presupun că nu lucrează în poliție, afirmă Johnston, uitându-se fix la ceasul lui Rolex. Îți merge bine, doctore. De ce te-ai înhăitat cu amărâtul ăsta de polițist?

Dr. Smithfield îi aruncă o privire lui Johnston și i se urcă sângele la cap. Ar fi vrut să-l întrebe: „Cine naiba te crezi?”. Însă îi răspunse calm:

— Am vrea să vă întrebăm câte ceva despre North American Carbon.

Acum era rândul lui Bill să se uite mirat la Dr. Smithfield, în timp ce-și zicea în sinea lui: „Cine te crezi? Eu sunt

detectivul și eu trebuie să pun întrebările.” Dar înainte să deschidă Bill gura, dl. Johnston și răspunse:

— Sunt proprietarul și președintele North American Carbon. Nu-i de ajuns pentru tine, doctore?

— Vrem să te întrebăm despre contractul cu Tooele, continuă Smithfield.

— Prost v-ați gândit! Pe dr. Curtis Decker trebuie să-l întrebați. El e directorul și conduce compania în numele meu. Dacă nu aveți și niște documente oficiale, n-avem ce vorbi, răspunse Johnston, dându-se repede înapoi și trântind ușa.

Bill și Smithfield rămaseră pe holul slab luminat. Doctorul începu să vorbească, dar Bill îl opri ridicând mâna și-i făcu semn din cap să se ducă mai încolo. Bill își scoase mobilul din buzunarul de la geacă, tastă un număr, dar era ocupat.

— Deja îi spune de noi lui Decker? Nu crezi, îl întrebă Dr. Smithfield în șoaptă. Bill aprobă și se uită la ceas, era aproape ora 18.

— E timpul să mergem la Henry și să ne consultăm cu el. Dacă vrem să continuăm ancheta, avem nevoie de mulți oameni și de mandate de arestare.

Pe când cobora scările, Bill îl sună pe căpitanul Melon. Știa că Henry era încă la birou, trudind și încercând să dea de capăt mormanului de documente, care se adunau mereu. Sună de două ori și căpitanul Melon răspunse: „Bill, unde ești și ce naiba se întâmplă? M-a sunat dr. Adler. E foc și pară pe voi, că-l faceți să piardă timpul. Cunningham se plânge de misiunea pe care i-ai dat-o și un tip susține că l-ai călcat cu mașina.”

— Bine, Henry, știu ce-ai auzit, dar pot să explic totul. Dr. Smithfield și cu mine vrem să vorbim cu tine și să te punem la curent. Venim în cam un sfert de oră.

— E-n regulă, o să-i spun nevesti-mii că întârzii, ca de obicei. Deja crede că sunt încurcat cu altă femeie. Cum naiba aș putea să am timpul și puterea?

— Ne vedem peste câteva minute, zise Bill, și închise telefonul.

Era aproape 18:30 când Bill și Smithfield au ajuns la

secție. În timp ce urcau scările, au dat nas în nas cu Cunningham și Bill l-a întrebat:

— Cum de ești încă aici?

Cunningham își dădu ochii peste cap și oftă:

— Fi-miu are diseară o serbare la școală, așa că l-am rugat pe Lipinski să stea de pază până la miezul nopții și pe urmă îl înlocuiesc eu. Dacă nu-mi zici că nu mai trebuie…

— Ba da. Trebuie să fim cu ochii pe remorcile alea.

— De ce? întrebă Cunningham.

— Pentru că așa trebuie. O să-ți spun mai târziu despre ce e vorba, crede-mă!

— Și trebuie să stau acolo toată noaptea?

— Toată noaptea, aprobă Bill și îi puse lui Cunningham mâna pe umăr.

Peste puțin timp, când au ajuns în biroul căpitanului Melon, dr. Smithfield luă cuvântul:

— Când am venit prima dată la tine, eram furios pe poliție și pe felul în care s-a făcut ancheta. Tot mai port pică poliției, dar nu ție sau lui Bill. Cred că ai dat dovadă de înțelepciune desemnându-l pentru această misiune, iar el și-a făcut foarte bine treaba. Acum înțeleg ce s-a întâmplat și în ce fel. Îi sunt recunoscător că m-a lămurit. Însă, pe parcurs, noi doi am mai descoperit și alte lucruri.

Bill și dr. Smithfield l-au informat pe rând pe căpitan despre progresele lor. I-au vorbit lui Henry despre faptele descoperite și despre conexiunile pe care le-au făcut între ele.

Căpitanul Melon și-a tot mutat actele pe birou în timpul relatării lor de 20 minute, însă i-a ascultat cu atenție. Când au terminat, le-a zis:

— Înclin să vă dau dreptate. Nici eu nu mai cred că moartea lui David a avut legătură cu drogurile. Sunt de acord cu voi și în privința lui North American Carbon. E ceva dubios acolo. Dar nu cred că aveți destule dovezi ca să continuați ancheta. Voi ce ziceți?

Bill scutură din cap. Știa că probele nu erau destul de concludente ca să obțină ajutor și mandate de arestare. Bill nu moștenise prea mult de la tatăl lui, cu excepția instinctului de

polițist.

Iar instinctul, moștenit de la trei generații de polițiști, împreună cu experiența sa de peste 20 de ani, îi spunea că North American Carbon era cumva implicată în moartea lui David. Mai știa și că îi va fi extrem de greu s-o dovedească.

Henry trase adânc aer în piept și continuă:

— Înainte să fac pasul următor, îmi trebuie mai multe probe, o mărturie sau niște dovezi clare, în sprijinul afirmațiilor voastre. Până atunci, nu pot să vă ofer prea mult sprijin legal. Îmi pare rău. Însă pot să vă dau ceva sprijin moral, adică să vă dau voie să puneți la încercare devotamentul ofițerilor Cunningham și Lipinski. Îi puteți folosi la supraveghere sau la orice treabă minoră. O să vorbesc și cu băieții de la DOT și de la protecția muncii, să-i întreb de semnele folosite și de declarațiile de expediție. Poate aflu ceva. Henry dădu din umeri și se aplecă peste birou. Poate reușim să oprim tirurile pentru o inspecție DOT de rutină sau în privința substanțelor toxice, știți, după ce pleacă din parcare.

— Înțeleg, zise Bill, dând aprobator din cap și ridicându-se în picioare.

— Pe scurt, reluă Henry, stați cu ochii pe ei și țineți-mă la curent. Îmi trebuie o dovadă zdrobitoare, ca să mă iau de ei.

În drum spre mașină, Bill întrebă:

— Nu ți-e foame?

— Ba da. Am fost așa de prinși cu cazul ăsta, că am uitat de prânz. Nici nu m-am gândit la mâncare până nu m-ai întrebat tu, dar acum mor de foame.

— Și eu. Hai să mergem acasă!

— Nu, Jen a avut o zi grea și a gătit și ieri seară. Te invit eu la cină.

— Trebuie să întoarcem cazul pe toate fețele, scutură Bill din cap. Avem nevoie de un loc liniștit, nu de un restaurant aglomerat. Dar poți cumpăra mâncare pentru diseară. Vă place friptura?

— Sigur. Nu prea mai mănânc multă carne, dar o friptură bună este oricând binevenită.

— Așa e. Știu o măcelărie bună după colț. Cumpără fripturile și eu am să le prăjesc.

★★★

Decker oftă, închise telefonul și turnă câte o porție generoasă de coniac în două pahare fine de cristal. Coniacul era singura lor consolare după seara și după-amiaza care se terminaseră așa de prost. Decker îi dădu un pahar lui Peter Irwin, apoi se așeză la birou. După ce luară câte o dușcă, Decker își scoase stiloul Mont Blanc și începu să facă o listă. Cu scrisul său ordonat și citeț de inginer, Decker puse metodic pe listă o serie de nume și adrese. Peter se uită la Decker cum făcea o listă scurtă, folosindu-se de surse diferite.

★★★

Fripturile marinate sfârâiau când erau puse pe grătarul încins de fier. Fumul gri deschis se opri atunci când Bill puse capacul și dădu focul mai mic. Bill McNamara arăta la fel ca oricare american care face grătar în curtea din spate, însă nu ținea în mână o bere cu alcool, ci una fără alcool. Amurgul se așternea peste curte, iar mirosul de carne la grătar se răspândea prin cartier. Această scenă ar fi fost normală într-o seară de weekend, dar era ieșită din comun într-o zi de miercuri. Oaspeții afro-americani o făceau și mai ciudată. Bill locuia într-un cartier de albi și, cu toate că nu-i credea rasiști pe vecinii lui, nu prea văzuse pe acolo musafiri negri.

Kim Deloitte purta un top verde-deschis și un șort alb, care îi lăsa la vedere picioarele extrem de lungi și frumoase, de culoarea cafelei cu lapte. Ținuta îi era completată de un pulover alb de tenis și de niște balerini din piele împletită. Atunci când se rezemă de balustradă, ținând în mână un pahar cu vin, Bill observă că era și mai frumoasă în ținută lejeră, decât în hainele de la birou. Bill îi aruncă o privire doctorului din care își dădu seama că și el ajunsese la aceeași concluzie.

Smithfield se așezase în șezlongul cu pernițe și ciugulea cartofi prăjiți cu salată, când Jen veni pe ușa de sticlă din colț

pentru micul-dejun.

— Poftim, dr. Smithfield, zise ea, dându-i al doilea pahar de Merlot. Azi am primit dispensă să încalc regulile casei și să vă dau încă un pahar de vin la mâncare.

— Îți rămân îndatorat.

— E așa de puțin. Sunteți un erou; m-ați salvat din ghearele ticălosului.

— Da, a fost mișto, râse Bill. Ați văzut ce mutră făcea la gândul că o să-l călcați. Făcuse ochii cât cepele!

— Jen, nu-i doar meritul meu; tatăl tău a avut ideea. Eu doar conduceam.

— El e demult eroul meu, zise ea, uitându-se la tatăl ei.

Bill îi zâmbi fiicei lui și își simți gura contractându-i-se. Înghiți cu greu și apoi zâmbi larg. Smithfield se uita la amândoi cum stăteau în lumina slabă a înserării și zâmbi:

— Ai spus ceva tare frumos, Jen.

Toți îi zâmbiră și nimeni nu mai vorbi un timp.

— Jen, ce faci cu cartofii ăia? întrebă Bill.

— Sunt aproape gata, ca și porumbul. Sper că vă place și porumbul congelat, e prea devreme pentru cel proaspăt. O să se coacă până pe 4 Iulie. Doamnă Deloitte, cu ce să vă mai servesc?

— Nu vrei să te ajut?

— Nu, mulțumesc. Tata face toată treaba grea. Și, în afară de asta, nu vreau să-l lipsesc pe doctorul Smithfield de prezența dumneavoastră, șopti Jen și zâmbi cu subînțeles, apoi se duse la bucătărie.

Smithfield, oarecum jenat de vorbele lui Jen, spuse:

— Bill, mă simt grozav. De-abia aștept cina. Dacă fripturile sunt cel puțin la fel de bune pe cât miros, o să mâncăm pe cinste.

Bill scoase capacul de la grătar, iar în aer se răspândiră aburii, fumul și mirosul. Întoarse fripturile și amestecă ciupercile din tigaie. Mirosul de usturoi și unt încins se amestecă cu mirosul ademenitor al cărnii fripte. Bill puse iar capacul și îi anunță:

— Fripturile sunt gata în câteva minute.

Jen veni iar din bucătărie cu un castron imens de salată.

— Ce se mai aude cu North American Carbon?

— Nu știm exact, răspunse Bill, dar nu-i în regulă deloc. I-am chestionat pe președinte și pe director, dar ne-au dat răspunsuri vagi.

— Trebuiau să se pună de acord, interveni Jen. Știi doar, cine trebuia să fie acolo și când anume. Așa cum vă îmbrobodeam eu și cu Billy pe tine și pe mama.

Bill zâmbi când își aminti cum Jen și cu Billy le spuneau câte în lună și-n stele ca să se acopere unul pe altul. Aveau mereu impresia că el și Dorothy le crezuseră minciunile, dar și ei mințeau și știau când cineva minte. Bill și Dorothy se mințeau de ani buni. Își ascundeau dependența de ani de zile, așa că știau când îi mințeau copiii, iar uneori nici nu le păsa. De cele mai multe ori, erau prea beți ca să le pese. Zâmbetul i se șterse de pe față.

— În timp ce tatăl tău vorbea cu ei în hol, eu am cercetat locul. Din câte am văzut, se pare că această companie a minorităților nu angajează niciun fel de minoritar.

— L-am cunoscut pe Decker, spuse Kim, e un ticălos arogant. Aduceți-vă aminte că lucrez cu dr. Adler, așa că știu foarte bine cum sunt ticăloșii aroganți.

— Ce-i cu vânzarea de carbon sărăcit în chip de produs nou? întrebă Jen.

— A căzut. Dr. Adler a desființat ideea asta, pentru că nu se pot câștiga așa mulți bani ca să merite riscul.

— Suntem siliți să ne întoarcem la treabă, conchise Smithfield.

Jen se ridică și afirmă:

— Am găsit câteva lucruri în datele lui David, se pare că a lăsat o schemă, dar hai să mâncăm înainte.

Capitolul 18

După cină, Bill, Kim și dr. Smithfield se strânseră în bucătărie s-o asculte pe Jen:

— Astea-s înregistrările temperaturii din cuptor făcute de David și astea-s cele pe care vi le-a dat Kim azi. Pentru ultimele trei luni, rezultatele din primele 11 zile ale lunii se potrivesc, în afară de unul; temperaturile sunt în jur de 1650 de grade. Dar în zilele de 12, 13 și 14 ale fiecărei luni, temperaturile sunt mai scăzute chiar cu 300°C, și doar în aceste zile. În zilele de 15 și 16, temperaturile se potrivesc iarăși, sunt în jur de 1650°C.

— Kim, interveni Bill, ai zis că David lucrase la computerul supraveghetorului în seara dinaintea plecării la Tulsa. Tu ai luat datele de pe computerul unui tehnician, însă David de la Matt Balinger.

— Nu, îi zise Kim, sunt de la un tip numit Adler. Uită-te la cifrele din josul fiecărei pagini.

— Deci, David a intrat în computerul lui Adler și i-a luat datele, spuse Smithfield, aplecându-se în fața sa și indicând cifrele îngroșate.

— Și cine-i Adler? întrebă Jen.

Bill se aplecă și el și se uită la Jen.

— E șeful cel mare și un tip destul de deștept. Întreabă-l mai bine pe el.

— Păi, n-a fost destul de deștept ca să-l împiedice pe David să intre în fișierele lui, replică Jen, făcându-i cu ochiul doctorului Smithfield. Oricum, par să existe înregistrări diferite pentru aceleași zile. Uite, astea-s cantitățile de gaz natural. Acest program înregistrează cu exactitate cantitatea de gaz consumată zilnic. Kim, se pare că tu nu ai acces la acest fișier, dar nu cred să aibă importanță. Cred că David a dezgropat înregistrarea asta ca să dovedească altceva.

— Ai dreptate, de înregistrarea cantității de gaze se ocupă contabilii, zise Kim în timp ce trăgea spre ea foile printate.

— Vedeți, în primele 11 zile ale fiecărei luni, consumul zilnic de gaz e cam același, dar din 12 până în 16 scade foarte mult, iar din 17 revine la normal. Exact ca și temperaturile. Și mai e ceva ce nu pricep deloc: certificatele de transport, care arată că aproximativ 60.000 de kg de carbon erau expediate în zilele de 18 și 19 ale fiecărei luni.

Kim se uită la foaie:

— Ăsta-i carbonul sărăcit pe care îl trimitem în fiecare lună la Tulsa.

— Bine, dar m-am uitat și cu patru luni în urmă și uite! zise Jen, indicând pe o altă foaie. Temperatura din înregistrările lui Adler nu scade brusc pe 12, ci pe 15 ale fiecărei luni. Dar pe computerul lui Kim, temperaturile cresc enorm între 12 și 14.

Dr. Smithfield luă foaia printată și remarcă:

— Se poate explica parțial. Trebuie să închidă cuptorul când schimbă carbonul. Totuși, se pare că închid prea devreme arzătoarele.

Kim dădu din cap aprobator.

— Ai dreptate, dacă te uiți doar la datele din înregistrările lui Adler. Atunci ale mele nu mai corespund, mai ales cele din februarie.

— Ce s-ar întâmpla dacă ar închide mai devreme arzătoarele? întrebă Bill.

— Nu știu, dădu din umeri dr. Smithfield și se opri puțin. Cred că gazul nu ar fi ars; probabil că s-ar vaporiza, căci în cuptor ar fi încă destul de cald la 100°C, arătă spre hârtiile din mâna lui.

— Deci, conchise Bill, ar fi destul de cald ca să se vaporizeze gazul, ca să nu rămână în stare lichidă în cuptor. Apoi ar trece prin sistemul de răcire cu apă, unde pulverizatoarele l-ar răci, însă gazul va contamina apa.

Kim încuviință, apoi interveni Jen:

— Nu, zise ea, răsfoind un alt vraf de hârtii, nu s-a dat drumul la apa din sistemul de răcire, pare să țâșnească doar dacă temperatura din sistem ajunge la peste 130°C.

Kim se ridică, se uită peste umărul lui Jen și spuse în

șoaptă:

— La naiba!

— De unde știi asta? se uită Bill la fiica lui.

— Din schema lui David, aici scrie, zise Jen, arătând o notă de subsol de pe pagina printată și uită-te și la înregistrări. Debitul de pompare scade la zero dacă temperatura scade sub 130°C.

Kim se așeză și mormăi:

— La naiba!

Smithfield se uită lung la Kim, iar Bill își reluă raționamentul:

— Deci, gazul pleacă din cuptor, trece prin instalația de răcire și prin carbonul activ, care îl absoarbe.

— Adsoarbe, cu „d", nu absoarbe, interveni Smithfield. Când o substanță absoarbe ceva, înseamnă că îl incorporează, ca un burete care absoarbe apa. Dar carbonul activat adsoarbe, adică substanța rămâne la suprafața lui.

— Așa mi-a spus și dl. Martine când l-am întrebat de carbonul activat.

— Doar n-ai vorbit cu fostul tău profesor de chimie despre cazul ăsta?

— Nici vorbă! I-am spus că avem probleme cu acvariul.

Smithfield se uită la Jen și spuse:

— Ești bună de detectiv. Nu vrei să urmezi cariera tatălui tău?

Jen zâmbi, iar Bill îi zise:

— Nu, ai să mergi la facultate și ai să ajungi doctor. N-ai să fii detectiv.

Jen zâmbi din nou și dădu din umeri.

— Cine știe? N-aș vrea s-o rup cu tradiția acestei familii…

Bill scutură din cap:

— Nu-i vorba s-o rupi cu tradiția, ci să nu-i rupi inima tatălui tău. E-n regulă, continuă el, să revenim la carbon. Gazul este adsorbit de carbon și apoi ce se întâmplă? North American Carbon îl transportă ca să fie ars în altă parte? Și cu ce ne ajută asta?

Celor patru din jurul mesei li se citea pe față oboseala. Bill

își duse mâna la frunte și oftă:

— Poate ar fi mai bine s-o lăsăm pe mâine. Am avut o zi grea.

— Poate, îi răspunse dr. Smithfield, dând din umeri, dar mă tot gândesc de ce fac ei niște manevre atât de complicate? Ce vor să realizeze?

— Știu că e un clenci, zise Bill frecându-se pe obraz, dar nu-l sesizăm noi, sau poate că e prea evident.

— Nimic, zise Dr. Smithfield, dar chiar nimic din toată povestea asta n-a fost clar.

Kim se trezi din visare și afirmă:

— Fură gaz paralizant.

Toți se întoarseră spre Kim, iar ea le explică:

— Închid mai devreme arzătoarele. Cineva a umblat la program, așa încât în cele trei zile în care arzătoarele sunt închise, înainte de timpul de închidere stabilit, programul multiplică automat citirea corectă cu un anumit număr. Acest „exercițiu de matematică” generează citiri incorecte ale temperaturii, pe care tehnicienii le cred adevărate, pentru că se încadrează în limite normale.

— Poate de asta s-au încurcat citirile acum patru luni, o întrerupse Jen. Știți, temperatura a crescut enorm, pentru cât mergeau arzătoarele. Amintiți-vă că tehnicienii aveau citiri de peste 1900°C. Probabil că atunci s-a umblat la program și s-a introdus factorul de multiplicare.

— Atunci a început și North American Carbon să-și deruleze contractul, afirmă dr. Smithfield.

— North American Carbon, interveni Bill, încarcă cu grijă carbonul sărăcit în tiruri și îl transportă la depozitul lor. Acolo schimbă numerele de înmatriculare și duc carbon în perfectă stare la Tulsa, unde este ars. Cât timp se arde carbonul bun în Tulsa, ei scot gazul paralizant din carbonul sărăcit.

Smithfield scutură din cap:

— Adler zicea că se creează legături chimice doar între substanțele contaminate și carbonul activat.

Jen se scuză și se duse în birou, iar Kim o urmă. Dar acesta continuă să vorbească pentru un auditoriu restrâns:

— Bill, nu e logic. Nu pot să fure gaz paralizant, doar ai fost acolo, locul e foarte bine supravegheat, nimeni n-ar putea să-l scoată de acolo.

— Ba e foarte logic. Gazul paralizant este foarte valoros. Costă cu siguranță mult mai mult decât carbonul activat. Cred că e așa de scump… că merită să ucizi pentru el.

— Cred că mergi prea departe. Nu poți demonstra nimic.

Jen și Kim intrară din nou în bucătărie.

— Carbonul activat se poare regenera.

— Ce? întrebară în cor cei doi.

— Majoritatea contaminanților se fixează pe carbonul activat printr-o sarcină electrică. Carbonul activat nu creează, de obicei, legături chimice cu substanțele contaminate, pentru că e prea compact, însă, dacă s-ar folosi un solvent sau destulă energie, ar putea să adsoarbă contaminanții.

Bill se uită uimit la Jen.

— De unde știi asta?

— De pe internet… De la tipii care produc carbon activat. Am intrat pe site-ul lor. Vino să-ți arăt!

Cei patru s-au dus în birou și s-au îngrămădit la computer, iar Jen le-a arătat pe ce își baza afirmațiile, navigând pe internet. Asta demonstra că Adler îi mințise. Kim a întrebat:

— Avem acum destule probe ca să-l convingem pe căpitanul vostru să facă pasul următor?

— Nu știu, dar suntem din ce în ce mai aproape, remarcă Bill și se uită la ceas. Aș putea să-l sun, deși e târziu, dar nu avem încă suficiente dovezi ca să sunăm un judecător să emită un mandat de arestare. Oricum, e prea târziu… Mai bine mergem la căpitan și la judecător mâine dimineață.

— Și cu remorcile ce facem? întrebă dr. Smithfield.

— Sunt sub supraveghere și, oricum, nu pot pleca de acolo până nu vin tirurile ca să le tracteze înapoi din Tulsa, așa că avem timp. Vino, Dr. Smithfield, să te duc la hotel!

Kim se oferi:

— Pot să-l duc eu pe Dave.

— Nu, e-n regulă, nu e-n drumul tău. Îl duc eu pe dr. Smithfield la hotel.

Bill pronunțase intenționat numele întreg al doctorului. Kim, Jen și dr. Smithfield se uitară chiorâș la Bill.

— Ce? spuse doctorul, apoi dădu din cap aprobator.

Doctorul își luă haina și agenda, apoi îi mulțumi lui Jen pentru tot și-și luă la revedere. Kim îl însoți până la ușă. Cei trei o luară pe alee, iar Smithfield spuse:

— Dacă avem dreptate, ticăloșii ăia nu sunt doar oameni de afaceri corupți și lacomi, ci și traficanți de gaz paralizant.

— Știu, zise Bill după un timp. Să ucizi pentru bani e groaznic, iar gazul paralizant… E folosit într-un singur scop, să omoare oameni.

— Mulți oameni. Crede-mă, pentru că știu, zise Kim pe un ton solemn. O mulțime de oameni.

Dr. Smithfield se uită în sus, la cerul plin de stele din noaptea fără lună.

— Aș vrea să ne înșelăm, dar tare mi-e teamă că avem dreptate.

— Și mie, oftă Bill.

Ascuns în spatele garajului, Peter se uita la mașina lui Kim care se îndepărta și la cei doi bărbați care intrau în Jeep și dădu cu spatele pe alee. „Are să fie tare ușor”, își șopti el în sinea lui. O văzu pe Jen stingând lumina în bucătărie și mergând în birou. „Prea ușor”.

Capitolul 19

Pe când se strecura în bucătăria întunecată, Peter Irwin stătea cu ochii pe ușa de la birou. O văzu în sfârșit pe Jen și i se păru foarte sexy. Nu putuse să se uite mai bine la ea în timpul după-amiezii, pentru că îl împiedica botul mașinii tatălui ei. Se uită la ea și se gândi ce noapte încărcată o să aibă. Pe când îi privea trăsăturile delicate, se întreba cum ar putea să-l omoare pe taică-su și apoi să se distreze ca lumea cu ea. Gândul de a face sex îl excita pe Peter, așa că se gândi cum să și-l împlinească.

Stătea în bucătăria întunecată, gândindu-se la ce putea să facă și hotărî să-și schimbe planurile. Această mică modificare nu avea să-i dea peste cap planul inițial și căută cu înfrigurare un loc unde să se ascundă în bucătărie. Pe când se uita prin bucătărie, văzu o lumină la fereastra din spate. Peter se strecură în spațiul dintre frigider și ușa ce dădea spre subsol, după cum credea el.

Toată curtea din spate s-a luminat de la farurile care reflectau albul ușilor de la garaj. Peter se uită la ceas și se întrebă cine naiba vine așa târziu. Auzi o ușă de la mașină trântindu-se și pe urmă pașii de pe trotuar care se îndreptau spre verandă. Văzu pe cineva trecând pe lângă prima fereastră și ducându-se la a doua, care era chiar vizavi de ascunzătoarea lui. Peter începu să intre în panică de îndată ce-și dădu seama că i se vedea umbra pe ușa albă de la subsol și putea fi ușor văzut. Peter își scoase pistolul de 9 mm fără să facă niciun zgomot.

— Jen! o strigă Bill McNamara, intrând pe ușile de sticlă.

— Tată, de ce te-ai întors așa repede? întrebă Jen și deschise lumina.

Bill se uită lung la fiica lui și-i răspunse:

— Jen, s-au întâmplat multe azi și cred că ar trebui să vii cu mine. Nu vreau să te las aici singură.

— Tată, mă descurc eu, nu-ți face griji. Vezi-ți de treabă.

N-o să mi se întâmple nimic.

Peter își schimbă poziția și se uită la Jen și Bill cum vorbeau în camera bine luminată de la mai puțin de cinci metri de el. Se gândi că putea să-i termine cu două gloanțe, nu chiar așa plănuise, dar avea să-și atingă obiectivul. Din păcate, nu ar fi așa distractiv. Își ridică pistolul cu amortizor, trase piedica și ținti spre tâmpla lui Bill McNamara.

— Insist, Jen, vino te rog cu noi. Așa o să te știm în siguranță, o imploră doctorul intrând pe verandă.

Peter îngheță de spaimă. Smithfield îl speria de moarte a doua oară pe ziua de azi. Peter scutură din cap și încercă să-și potolească bătăile inimii și să respire mai rar. Se străduia să înțeleagă cum nu auzise trântindu-se portiera de la cealaltă mașină și cum îi scăpase al doilea rând de pași.

Peter avea oricum o mare dilemă. Îi era imposibil să împuște trei oameni în același timp, mai ales dacă trebuia să-l împuște întâi pe cel din mijloc. Știa că trebuia să-l împuște primul pe McNamara, pentru că era probabil înarmat. Asta însemna că Jen o să se tragă la dreapta, iar dr. Smithfield la stânga. Peter se mai gândi că Smithfield putea să fie și el înarmat; deci, ar putea să tragă și el cât timp Jen fugea în birou să dea telefon sau să ia altă armă. Ar fi fost logic. La urma urmei, era fiică de polițist. Peter se tot chinuia să respire mai rar și ajunse la concluzia că nu putea să tragă el primul. O să aștepte să vadă ce se întâmplă.

— Bine, m-ați convins, hai să mergem! cedă Jen și îi luă de braț pe amândoi, stinse lumina și ieși pe verandă, închizând ușile de sticlă după ea.

Peter era din nou în întuneric și se uita la luminile din garaj ce se stingeau. Se simțea ușurat, dar dezamăgit că a ratat să facă sex cu Jen. Peter încă se mai străduia să respire rar, când se resemnă că trebuia să se întoarcă la planul inițial.

Peter deschise ușa din spatele lui și simți mirosul de mucegai specific subsolurilor din casele vechi. Peter scoase o lanternă din buzunar, lumină scările și cobori cu grijă.

★★★

Când ajunse în parcare, Cunningham apăsă pe butonul de stingere a farurilor și a luminilor de poziție. Parcă lângă mașina lui Lipinski și dădu din cap aprobator. Lipinski plecă, iar Cunningham se uită la remorci și își zise în gândul său: „Ia uite ce fac eu în loc să dorm”.

Se uită câteva minute la remorci și când a fost sigur că nu va fi deranjat și-a dat scaunul în jos și s-a întins. Și-a slăbit cravata, și-a pus mâinile sub cap, a oftat și a închis ochii.

★★★

Cu o oră mai târziu, Peter Irwin și-a tras mașina în parcarea din spatele hotelului Imperial. Pentru ce avea să facă în acea seară, nu avea nevoie decât de mănuși, șperaclu, un set de clești și pistolul. Pistolul lui era un Browning puternic BDA-380 cu țeavă scurtă. Era de același model ca cel cu care fusese împușcat David. „Aschia nu sare departe de trunchi”, se gândi Peter. Treaba era ușoară. Trebuia să facă în așa fel încât să pară că traficanții de droguri și-au reglat conturile cu David, omorându-i tatăl. Decker se gândea că o să păcălească poliția cel puțin câteva zile și nici nu aveau nevoie de mai mult timp.

Peter intră pe ușa din spate a hotelului, se duse la lifturi, se uită unde sunt scările și dacă sunt camere de supraveghere pe holuri. Nu văzu decât o cameră. Plecă repede din fața ei, deschise ușa spre casa scărilor și coborî un etaj. Scara care ducea de la casa scărilor spre subsol era încuiată, iar pe ea scria „Acces permis doar personalului”. Peter își puse mănușile, își scoase șperaclul și descuie ușa. I s-a părut mai greu decât cu ușa veche de 80 de ani de la casa lui Bill McNamara.

Peter trecu de centrală și de spălătorii și ajunse la două uși pe care scria «Cameriste». Broasca cedă repede și Peter intră în cameră și închise ușa după el. În încăpere era cald și bine și mirosea a săpun. Peter își aprinse lanterna și trecu printre rândurile de prosoape, hârtie igienică, cearșafuri, săpunuri și materiale de curățenie. Pe al treilea rând Peter văzu 12

cărucioare pentru cameriste, frumos aliniate, de parcă erau niște avioane pe pistă, așteptând semnalul de decolare. Se uită în primul cărucior – nimic, în al doilea și în al treilea. „Bingo!”, șopti Peter când găsi un ecuson agățat de un fir de nailon.

Ecusonul era al lui Karen Matthews. Peter se uită la fotografia lui Karen. Părea să aibă vreo 20 de ani și nu arăta deloc rău cu părul ei roșcat și zâmbetul pervers. „Uite ce e, Karen”, îi zise Peter femeii din poză. „Ai să ajungi complice la crimă”. „N-o să arate prea bine în CV”. Peter inspectă banda magnetică de pe cartela ei cu care deschidea toate ușile de la camerele din hotel. Peter scoase biletul lui Decker, pe care scria cu o caligrafie de inginer: „Hotelul Imperial – camera 242”.

★★★

Bill și Jen erau acasă aproape de o oră când sună telefonul. Bill răspunse:

— McNamara la telefon.

— Bill, sunt dispecerul Hempstead. Au avut loc niște împușcături la hotelul Imperial. N-am toate detaliile, dar cineva a fost omorât.

— Cine a fost omorât?

— Nu știu. A fost chemat și medicul legist. Credeam că o să te anunțe.

— Mulțumesc, plec acolo chiar acum.

★★★

Peste un sfert de oră, Bill și Jen au intrat în holul hotelului, care era deja plin de polițiști, angajați ai hotelului, oameni de pe stradă, clienți ai hotelului și mulți gură-cască; toți încercau să-și dea seama ce se întâmplase. Bill știa că din clipă în clipă o să vină și televiziunile de știri și fiecare din ei se va bucura să apară la televizor și va da informații ca un specialist.

Bill și Jen se duseră la lift, iar Bill îi arătă legitimația

tânărului polițist care păzea liftul și îi spuse:

— Trebuie să ajung sus.

Tânărul se uită la Bill și arătă spre Jen.

— Da, domnule, dar cu ea ce e?

— Trebuie să vină și ea cu mine, nu pot să o las aici, e fiica mea și vine cu mine.

Tânărul polițist apăsă pe butonul liftului. După puțin timp, Bill și Jen coborâră în holul de la etaj, chiar la 7 metri de ușa camerei 242. Bill trecu în revistă mulțimea de ofițeri în uniformă și în civil și ajunse la concluzia că-i cunoștea pe mulți dintre ei. Era sigur că Jen va fi în siguranță cu așa multă lume în jurul ei. Bill se întoarse spre Jen, o luă de umeri și îi zise încet:

— Draga mea, stai aici! Nu știu ce o să găsesc, dar e posibil să nu-mi doresc să vezi și tu, așa că te rog să stai aici. În regulă?

Jen dădu din cap că da, iar Bill văzu frica din ochii ei. O îmbrățișă și îi spuse:

— Vin imediat.

Bill se opri în fața benzii galbene din fața camerei de hotel și îl văzu pe detectivul Adam Radcliffe pe vine lângă un cadavru acoperit. Bill se uită la Adam, îi făcu semn să vină la el și îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Detectivul Radcliffe începu să spună povestea oficială:

— Acum o oră, clientul nu a răspuns la ușă când a sunat chelnerul să-i aducă cina. Recepționerul din tura de noapte a venit să vadă ce e și l-a găsit mort în mijlocul patului.

Radcliffe s-a apropiat și a tras încet cearșaful de pe capul mortului. Bill s-a uitat la fața lui albă și a oftat. I-a făcut semn detectivului să acopere cadavrul, s-a întors spre Jen și i-a șoptit:

— Nu e el.

Bill și Jen se îndreptau spre lift. Bill și-a scos mobilul și a sunat la centrala hotelului, cerându-l pe dr. Smithfield.

— Doctore, îmi pare rău că vă deranjez, dar s-a întâmplat ceva în hotel. Jen și cu mine suntem aici. Putem să urcăm la

dumneavoastră și să discutăm?

— Sigur, stau la camera 224.

— Venim imediat.

Bill se gândi ce aproape era de camera 224, unde stătea dr. Smithfield. Se întoarse și se uită la ușa camerei în care murise cineva și văzu numărul 242. Parcă îi dăduse cineva un pumn în burtă.

Doctor Smithfield îi întâmpină în ușă pe Bill și pe Jen și îi pofti înăuntru. Bill descrise doctorului ce se întâmplase în camera 242 și trase concluzia:

— Dr. Smithfield, ticăloșii ăia știu că sunteți aici și ar mai putea încerca să vă omoare. Ar fi mai bine să veniți la noi astă-seară.

— N-o să pățesc nimic. Azi deja au încercat. Nu cred că o să revină diseară.

— Veți fi mai în siguranță la noi acasă. Cu toții vom fi.

— Ei știu cine ești și unde stai. Ce te face să crezi că n-o să vină și acolo?

— S-ar putea, cu atât mai mult trebuie să veniți cu noi. Puteți să mă ajutați să-mi apăr fata.

— Nu trebuia să o implici în treaba asta, se uită doctorul chiorâș la Bill. Chiar ar putea să vină după tine.

Capitolul 20

Bill, Jen și Dr. Smithfield au parcat în fața casei și, în timp ce ieșeau din mașină, Bill și-a scos pistolul din tocul de piele de pe umăr și l-a pus lângă el. Dr. Smithfield s-a uitat la pistol și și-a dat seama că poate va fi cazul să o apere pe Jen. Nu se simțea în largul său, ba chiar era cam speriat, dar se simțea plin de energie; simțurile i se ascuțiseră. Nu se mai simțise așa de peste 30 de ani, când fusese în Asia de Sud-Est; parcă se întâmplase în altă viață.

Cei trei începură să caute cu grijă prin casă, chiar și în subsol, dar nu se uitau după articole de menaj, ci după acei ticăloși. Când au terminat de căutat, Bill l-a rugat pe Dr. Smithfield să vină în birou. Bill deschise debaraua și luă două pistoale din seif: unul era un mic Berretta, iar celălalt un pistol semiautomat de calibrul 45.

— Doctore, întrebă Bill, te-ar deranja să ai la tine unul din astea diseară?

— Deloc. Având în vedere împrejurările, cred că ar fi chiar necesar. L-aș prefera pe cel de 45.

— Ați mai folosit vreodată un pistol din ăsta? îl întrebă Bill, dându-i-l.

Îi păru rău că-l întrebase, căci îl văzu cum mânuia pistolul, cum scotea siguranța, arma, inspecta țeava, siguranța și punea din nou piedica, cu un mic zgomot metalic.

— Da, mă pricep destul de bine la armele astea. Le știu din altă viață, dar cred că o să-mi amintesc totul. Dr. Smithfield ridică pistolul și ținti spre biblioteca lui Bill. Nu are o acuratețe excepțională, însă face o impresie grozavă de la 5 m. În spații închise, doar o mitralieră îl poate întrece.

— V-au învățat așa ceva la Facultatea de Medicină?

— Nu, am învățat toate astea în marina militară. Am făcut parte dintr-o unitate de patrulă care opera pe fluviu.

— Pe Mekong?

— Pe Mekong și pe miile sale de afluenți.

— Da? O treabă grea și uneori chiar împuțită. Am citit despre asta, dar nu am cunoscut niciodată pe cineva din patrulele de pe fluviu.

— O să-ți povestesc altădată. Acum o să fac un duș și apoi mă duc la culcare.

— Să sperăm că o să putem dormi. Jen, tu ia Berretta.

Bill îl conduse pe Dr. Smithfield în camera de oaspeți, unde îi arătă baia și prosoapele. Îi mai arătă doctorului și camera lui Jen și pe a sa și îi spuse care erau locurile mai periculoase. Toți promiseră să nu se împuște unul pe altul și să zbiere înainte să tragă. Bill o să stea de pază noaptea. Toți și-au spus noapte bună și s-au retras în camerele lor. Era aproape 2 dimineața când s-a stins ultima lumină din casa McNamara.

Peste câteva minute, la 5 metri sub dormitoare, s-a deschis robinetul metalic de 5 cm cu un zgomot surd, iar gazul a început să se răspândească în subsolul din Aberdeen Court, 1259.

Era aproape trei dimineață și Bill stătea în pat, uitându-se fix la tavan. Era istovit, dar mintea îi era trează. Bill întorcea pe toate fețele informațiile de care dispunea. Știa că era aproape de adevăr, dar nu știa în ce constă acesta. Trebuia să se gândească în continuare și trebuia să-l convingă pe Henry că are un caz solid. Bill avea nevoie de o confirmare. A încercat să-și limpezească gândurile și să nu se mai frământe până a doua zi.

Într-un sfârșit, Bill se relaxă și adormi. Era mulțumit că reușea să se odihnească. Mintea îi era învăluită în ceață, ca atunci când începi să visezi. Era aproape inconștient, când un sunet abia perceptibil îl făcu să se agite un pic. Ceva încerca să-l trezească, dar voia să adoarmă din nou. După puțin timp, auzi același sunet și se agită din nou. Începu să se enerveze, întrebându-se ce se întâmpla. Bill se întoarse pe partea cealaltă și trase aer adânc în piept. „E gaz”.

Se ridică din pat și când deschise ușa, începu să urle:

— Jen, Dr. Smithfield, treziți-vă, e gaz în casă. Începu să bată la ușile închise și să zbiere:

— Treziți-vă, trebuie să ieșim din casă.

Ambele uși s-au deschis în același timp, iar Jen și Dr. Smithfield ieșiră din camere, la început confuzi, apoi panicați când simțiră mirosul inconfundabil de gaz.

Era fix trei dimineață când aprinzătorul automat se închise și flăcăruia albastră se transformă imediat într-o pălălaie portocalie care se ridica din subsol și pătrundea pe scară. Ușa din capul scărilor a rezistat o secundă, până a fost scoasă din țâțâni. Flăcările se extinseră până la tavanul bucătăriei, aprinzând stratul de gaz de circa un metru cub, aflat între pereți fiecărei camere de la primul etaj. Apoi limbile de foc au luat-o în sus pe scări ca o locomotivă. Râul de foc a trecut prin fața celor trei care se înghesuiseră unul în altul și ajunse la ușile dormitoarelor, unde pârjoli totul.

Bill, Jen și Dr. Smithfield își acoperiră fețele și se puseră pe podea. Simțeau căldura cum le pârlește părul. Simțeau acumularea de gaze care mărea presiunea în cameră și care apoi a ieșit prin ferestrele ce au explodat. Incendiul izbucnise de zece secunde, iar gazul era în tavanul din fiecare cameră, alimentând focul, pe când tot ce era inflamabil în casă lua foc. Structura casei era acum în flăcări și focul domnea pretutindeni. Forța focului avea să crească într-un minut.

Temperatura aerului la nivelul podelei era de nesuportat. Dacă nu se mișcau, aveau să moară în mai puțin de un minut.

— Hai în camera lui Billy! țipă Bill, târându-se spre singura ușă nedeschisă. Bill se rostogoli pe spate, în așa fel încât capul să nu fie lângă ușă și o lovi cu toată puterea. Ușa cedă și se dădu cu putere de perete. Bill, Jen și Smithfield se târâră și ei în cameră și trântiră ușa. În camera lui Billy era cu 30 de grade mai puțin decât pe hol, dar totuși foarte cald. Bill știa că ușa n-avea să mai reziste mult.

Podeaua era fierbinte și camera lui Billy se umplea repede de fum. Pe când se duceau la fereastră, flăcările năvăliră prin ferestrele sufrageriei de dedesubt. Într-o fracțiune de secundă, flăcările țâșniră în sus, învăluind totul. O perdea de foc ce emana de la primul etaj bloca singura fereastră din camera lui Billy.

Erau din nou prinși în capcană. Bill se uita la ușa cuprinsă de flăcări dinspre hol. De sub ea ieșeau mici limbi de foc, iar conturul ușii era acum galben aprins. Bill mai fusese până acum în situații fără ieșire, dar în niciuna ca asta. Știa că avea să moară. Totul părea să se întâmple cu încetinitorul, pe când ușa ce dădea înspre hol cedă. Explozia o făcu să iasă din țâțâni, iar focul avea să-i mistuie foarte repede, cu forța și ferocitatea sa. Avea să-i devoreze.

Bill se uită în sus și începu să se roage. Se ruga pentru el, pentru fiica sa și pentru dr. Smithfield. Bill știa că avea să-l revadă pe Billy în curând și era mulțumit. Îngenunche și își strânse fiica ce tremura în brațe.

— Te iubesc, Jen. O strânse în brațe și se rugă din nou: „Izbăvește-mi fiica de cel rău". Se uită în sus și strigă: Te rog, doamne!

Bill clipi de câteva ori și se uită prin fum și văzu un panou de 1 pe 1.

— Podul, sunt ferestre în pod.

Sări în picioare, luă scaunul de la birou și se urcă pe el. Simțea căldura din tavan, dar știa că în orice moment gazele care nu arseseră aveau să ia foc și să închidă această ieșire. Dădu deoparte panoul și simți un curent de aer fierbinte trecând pe lângă el și spre pod. În cameră se simți puțină răcoare, dar nu dură mult.

— Luați-o înainte, Dr. Smithfield. Bill abia putea să vorbească, gâtul îi era uscat și se forța să spună: Haideți, apoi o ajutați pe Jen să urce. Doctorul înțelese și urcă repede pe scaun și-și puse piciorul în căușul palmei lui Bill și ajunse imediat în întunecimea din pod.

Bill țipă:

— Jen, hai să mergem.

Tânăra făcu la fel și, cu ajutorul doctorului, în trei secunde ajunse în pod. Bill știa că era prea bătrân și prea greu ca să se poată cățăra de unul singur în pod, iar nici Smithfield sau Jen nu aveau forța necesară ca să-l tragă în sus. Știa că nu avea cum să supraviețuiască, dar măcar reușise să-i urce în pod pe cei doi. Bill slăbi strânsoarea, apoi ușa ce dădea spre hol

explodă și focul năvăli în cameră. Aflându-se în această situație limită, lui Bill îi crescu nivelul de adrenalină și găsi forța de a se balansa până reuși să se salte prin deschizătura din pod. Jen și Smithfield îl apucară apoi de brațe și de picioare și îl traseră în cele din urmă în acest refugiu temporar. Au pus repede panoul peste deschizătură, în timp ce camera de jos era mistuită de flăcări.

— Acum ce dracu' ne facem? întrebă Dr. Smithfield cu o voce răgușită.

— Două secunde, spuse Bill, în timp ce se uita în jur, așteptându-se să se obișnuiască cu întunericul. Lucarnele!

Vechea casă victoriană avea două lucarne pe acoperișul înclinat. O lucarnă era în partea din spate al casei, lângă vechea antena TV.

— Urmați-mă, spuse Bill cu vocea răgușită. În pod era încă întuneric, dar se făcea din ce în ce mai cald și încăperea se umplea de fum. În scurt timp avea să fie cuprins de flăcări. Se cățărară la fereastră și ajunseră cu toții pe acoperiș. Aerul răcoros al nopții era binevenit, pentru că o pală de vânt purtase căldura și fumul de pe cornișă. Prima gură de aer pe care au inspirat-o i-a făcut pe toți să tușească, ca și cum plămânii lor respingeau aerul bogat în oxigen.

— În regulă, Jen, îi spuse hotărât Bill și se cățără pe stâlpul antenei cu trei elemenți: mă duc eu întâi, așa că o să fiu sub tine, iar Dr. Smithfield deasupra ta. Urmează-mă și nu te uita în jos. Nu avem timp de pierdut.

Cei trei coborâră de pe antenă, ca un miriapod gigant. Țipau unii la alții ca să se încurajeze. Bill ajunse primul jos și se dădu la o parte să-i facă loc lui Jen, se uită în sus și văzu partea din spate a casei fumegând. Rotocoale de fum și limbi de foc ieșeau printre șindrile. Curând, toată casa avea să ia foc.

Dr. Smithfield ajunse jos și țipă:

— Să plecăm dracu' de aici!

O luară toți trei pe strada părăsită, ascultând sirenele și zgomotul mașinilor de pompieri. Bill se uita la casa lui, care în curând avea să nu mai existe, și nicio brigadă de pompieri nu

mai avea cum să o salveze. Până să racordeze pompierii furtunurile, zidurile aveau să cedeze. Toată casa avea să se prăbușească și să arate ca un uriaș foc de tabără. Casa lui avea să nu mai existe.

Casa lui, bunurile lui, amintirile, totul avea să fie transformat în energie termică, cenușă și vapori de apă. Îi luase 20 de ani să pună totul pe picioare, iar focul avea să mistuie tot în 20 de minute. Casa lui era ca o navă ce se scufunda în ocean.

Bill se gândi la fiul său. Billy crescuse în acea casă, iar acum toate lucrurile ce-i aminteau de el se vor face scrum. O mare parte din prezența lui Billy pe acest pământ nu va mai exista. Copleșit, Bill începu să plângă. Apoi se gândi că, doar cu câteva minute înainte, credea că el și cu Jen aveau să-l vadă pe Billy în ceruri. Își aminti cum se consolase cu acel gând, dar și cum luptaseră să supraviețuiască și ce norocoși fuseseră, dar nu a fost doar vorba de noroc. Bill o ținu pe fiica sa mai strâns de umeri și spuse o rugăciune de mulțumire. Fuseseră izbăviți de cel rău.

Scurtele clipe de singurătate și reflecție au fost spulberate când mașinile de pompieri au tras în fața casei. Două mașini de poliție și o ambulanță le urmară. Într-un minut, curtea se umpluse cu 14 mașini. Polițiștii și paramedicii se apropiară de cei trei și începură să-i consulte, să vadă dacă nu sunt răniți și să le pună întrebări. I-au dat lui Jen o pătură să și-o pună peste pijamaua arsă, iar celor doi bărbați le-au dat niște costume galbene, pentru că erau doar în chiloți. Bill zâmbi fără să vrea când îl văzu pe doctorul Smithfield. Era în picioarele goale într-un costum din hârtie galbenă, iar la mână avea Rolexul ce reflecta lumina focului.

Un pompier i-a întrebat dacă mai rămăsese cineva în casă, iar Bill scutură din cap și adăugă:

— Abia am scăpat. Mă bucur că nu am avut niciodată cablu.

Bill știa că aveau să urmeze multe întrebări și că avea să fie o noapte lungă. Se uită la cei doi polițiști Și nu-i recunoscu pe niciunul, și știa cine lucra în tura de noapte. Bill se

prezentă și-i rugă să ia legătura cu sergentul Mann și să-i spună ce se întâmplase. Unul din ei îi dădu lui Bill mobilul.

Pe când vorbea cu sergentul, Bill se uita cum un grup de pompieri se apropia de casă cu furtunul. Se opri din vorbit și zbieră la șeful pompierilor:

— De ce îi trimiteți înăuntru? O să se prăbușească casa peste ei.

Șeful îi răspunse:

— Știu, dar trebuie să ia ceva.

Șeful arătă înspre un grup de pompieri care scoteau grătarul din incendiu.

— Buteliile cu propan supraîncălzite sunt un pericol pentru pompieri și pentru cei ce se află prin preajmă. Sunt prevăzute cu ventile prin care se eliberează presiunea în exces, dar, dacă o casă în flăcări cade peste ele, se supraîncălzesc și explodează. Lichidul se transformă în vapori și explodează. De aceea urăsc buteliile cu propan.

Bill știa prea bine ce înseamnă genul ăsta de explozie. Pe când era tânăr polițist, trebuise să participe la evacuarea unui tren deraiat. Trenul arsese câteva ore înainte să explodeze vagonul cu propan. Explozia aruncase vagonul de 80 de tone la patru kilometri distanță. În ciuda acestei experiențe, Bill uitase de grătar și de buteliile de propan. Încă nu scăpaseră.

Bill termină de vorbit cu sergentul Mann și îl văzu pe șeful diviziei de pompieri venind cu mașina sa Crown Victoria roșie. Bill știa că trebuia să petreacă ceva timp cu el, dar era îngrijorat în privința lui Jen. Paramedicii o consultaseră, era în regulă, dar voiau să-i ducă pe toți la spital, ca să fie siguri. Bill și cu Dr. Smithfield erau de acord, însă Bill voia să vorbească întâi cu șeful diviziei de pompieri, așa că trebuia să amâne cu câteva minute plecarea la spital.

Jen, Dr. Smithfield și Bill s-au urcat în ambulanță ca să ajungă la spital. Din fericire, era pentru prima dată când Jen era într-o ambulanță și părea fascinată de asta și de tânărul paramedic care-i însoțea. Și el părea fascinat de Jen, de pătura ei și de fața murdară. Bill s-a uitat urât la el, ca un tată furios, iar doctorul a făcut la fel, dar apoi i-a făcut cu ochiul lui Jen,

ca un unchi înțelegător. Bill a văzut asta și a zâmbit.

— Știi, Bill, când eram la hotel, ziceai că aș fi mai în siguranță la tine acasă. Ce voiai să spui mai exact? Sunt curios ce înțelegi prin „mai în siguranță”.

— Ei, dr. Smithfield, nu am zis că veți fi mai în siguranță, zâmbi Bill. Am zis că vom fi mai în siguranță la noi acasă. Și eram mai în siguranță cu tine acolo. Nu puteam să ne suim în pod dacă nu erai cu noi. Vă mulțumesc.

— Am fost norocoși.

Bill scutură din cap.

— Nu, mă tem că norocul ne-a părăsit în hol, dumneavoastră ne-ați ajutat.

Capitolul 21

Bill și Dr. Smithfield stăteau într-un colț al camerei de gardă. Aveau pe ei halatele verzi de chirurgi și papucii care acopereau încălțămintea, dar nu păreau a face parte din peisaj. Bill se gândea că acel halat îl făcea să arate ca un soț care aștepta să-i nască soția, iar pe Smithfield îl făcea să arate ca un polițist.

— Acum ce facem? întrebă doctorul.

— Trebuie să vorbim cu Henry. E clar că incendiul a fost pus de cineva, pentru că s-a răspândit prea repede. Nu ai o scurgere de gaze așa de mare și o explozie la trei dimineața.

— Ce te face să spui că era așa de mare?

— Ne-am dus la culcare pe la două și totul era bine, dar într-o oră toată casa era plină de gaz, trebuia să fie o scurgere mare. În plus, nici nu a izbucnit incendiul, până nu s-a umplut toată casa de gaz. Nu știu de ce lumina de la boiler nu s-a aprins când a început să se umple subsolul cu gaz. Ați avut apă caldă la duș?

— Apa era călâie, nu caldă.

— L-am rugat pe șeful pompierilor să verifice boilerul, dar sunt convins că cineva a declanșat incendiul.

— Oare o să ne creadă Henry? întrebă Dr. Smithfield.

— Oare o să ne creadă Henry? întrebă Henry Melon.

— Henry, îl salută Bill, iar el și cu Smithfield îi strânseră mâna.

— V-am adus niște haine ție și lui Jen. Îmi pare rău, doctore, nu credeam că o să fiți și dumneavoastră. Aici.

— Majoritatea lucrurilor mele sunt la hotel. O să le iau când termină medicii s-o consulte pe Jen.

— Jen, ce a pățit Jen?

— Nimic, cred că are ceva la gleznă, explică Bill.

— În regulă. Hai să bem o cafea și voi doi puteți să-mi spuneți ce să cred și ce nu.

În următoarea oră, Bill și Smithfield trecură în revistă ce

mai aflaseră de la ultima lor întâlnire și ajunseră la niște concluzii. Din păcate, majoritatea probelor, foilor printate, tabelelor, înregistrărilor, tot ce putea să vină în sprijinul argumentației lor, fusese mistuit de flăcări.

Până să zică Henry ceva, veni Jen, însoțită de unul din medicii de la urgențe.

— E bine, are glezna luxată, are nevoie de repaus câteva zile. Cei trei vorbeau despre iadul prin care trecuse Jen, iar apoi doctorul s-a scuzat și s-a întors la treaba lui.

Bill s-a uitat la Henry și l-a întrebat:

— Arătăm la fel de extenuați ca puștiul ăla?

— Arătați ca naiba. Uite, Jen, Karen ți-a trimis astea. Sper să-ți vină.

— Mulțumesc, Căpitane Melon, sunt convins că arată mult mai bine decât halatele astea. Verdele nu prea mă avantajează. Jen se uită apoi la tatăl ei și remarcă: Cred că o să primesc acele haine pentru școală mai repede decât credeai.

— Da, dar noua ta garderobă va fi din partea Companiei de asigurări State Farm, nu de la bătrânul tău tată.

— Voi doi arătați la fel de groaznic. Vă duc la un alt hotel, ca să faceți un duș și să dormiți puțin. O să revin mâine la prânz cu niște mandate de percheziție pentru North American Carbon și apartamentul lui Samuel Johnston.

— Nu cred că ar trebui să așteptăm atâta, răspunse Bill. Deja știu că omul lor a sfeclit-o și s-ar putea să dea bir cu fugiții sau să distrugă probele.

Henry se uită la ceas.

— E 6:05, iar până conving eu un judecător să-mi dea un mandat sau două se face nouă pe puțin. Nu pot să facă mare lucru. Avem un om acolo care a stat toată noaptea. Hai să mergem.

Cei patru au mers până la mașina lui Henry, care era parcată la intrarea în spital, întrucât aparținea poliției. Jen s-a așezat în față cu Henry, în timp ce Bill și Smithfield stăteau pe bancheta spațioasă din spate. Doctorul îi șopti lui Bill:

— Cred că trebuie să o duci pe Jen departe de aici. Poate să se ducă undeva? Poate să stea la o rudă câteva zile?

Bill se gândi să o trimită departe pe Jen, iar singurul loc care îi veni în minte era Chicago. Când ajungea la hotel, avea să-l sune pe fostul său socru, Robert Fitzgerald Ryan, „Leul” Ryan de la Departamentul de Poliție din Chicago (se pensionase). El era unul din cele două motive temeinice pentru care Dorothy și cu el plecaseră din Chicago. Cel de-al doilea motiv era tatăl său, Richard „Macker” McNamara, care făcuse parte și el din același departament (se pensionase și murise). Robert și Margaret Ryan o iubeau pe Jen din toată inima și aveau să aibă grijă de ea. Robert avea să o pună sub protecția poliției din Chicago, iar ticăloșii ăia nu aveau cum să-i facă vreun rău. Robert și Margaret țineau și la Bill, iar sentimentul era reciproc. Nu-l învinovățiseră pentru faptul că nu mersese căsătoria lui cu Dorothy. Ei puneau asta pe seama morții lui Billy și credeau că și băutura avusese o oarecare contribuție. Știau că Bill o mai iubea pe Dorothy, dar ea avea nevoie de timp și putere ca să-și învingă dependența.

★★★

Era 8:30 și Bill făcuse un duș, dormise, mai făcuse un duș și se îmbrăcase. Stătea într-un fotoliu, simțindu-se foarte obosit, așteptând să vină micul-dejun, când se decise să-l sune pe Ryan. Luă telefonul și formă numărul cunoscut, pe care fusese forțat să-l memoreze. Acesta era un număr la care sunase de prea multe ori în toiul nopții, când Dorothy era beată, sau ca să dea vești proaste.

— Bună, Robert, zise Bill.

— Ce mai faci, Bill? E totul în regulă?

— Robert, am nevoie de ajutorul tău… Am de rezolvat o crimă, ne apropiem de făptași, numai că aceștia ripostează. Sunt îngrijorat pentru Jen.

— Cum adică ripostează?

— E o poveste lungă, o să-ți spună Jen totul, dar noaptea trecută ne-au dat foc la casă.

— Doamne sfinte, Bill, sunteți bine?

Bill încerca din răsputeri să nu cedeze, dar simțea cum îi

tremură vocea. Era obosit, nervos, supărat că nu mai avea casă, iar acum îi cerea lui Ryan ajutorul. Acest coșmar începuse să-l afecteze.

— Suntem bine. Jen s-a accidentat la gleznă, dar suntem bine. Am nevoie de ajutorul tău. Poate să stea Jen cu tine?

— Normal. Când vine?

— Aș vrea să o trimit cu avionul la Chicago azi. În vreo trei ore îi găsesc un zbor direct spre Chicago. E un zbor cu Delta și ar ajunge acolo la 16:45. Poți să o iei de la aeroport?

— O iau cu Maggie. Poate să stea cât e nevoie. Are nevoie de ceva?

— Nu mai are deloc haine și nu pot să mă duc la bancă până pleacă. Portofelul meu, cărțile de credit, banii, cecurile, carnetul de conducere, totul e scrum. O să-ți plătesc când rezolvăm cu compania de asigurări.

— Nu-ți face griji, tu rezervă-i bilet lui Jen și ne ocupăm noi de restul. Tu prinde-i pe ticăloșii ăia. Bill, ești cel mai bun, le vii tu de hac. Doar ai grijă, da, fiule?

Bill era pe punctul să izbucnească în plâns, dar s-a abținut, măcar pentru câteva secunde.

— Mulțumesc, Robert. Te sun eu diseară.

Bill oftă și puse telefonul în furcă. Le-a fost foarte greu în ultimii ani. Mai bine rămâneau la Chicago și poate ar fi fost totul altfel, sau poate nu.

Lui Bill i-a venit micul-dejun pe care l-a mâncat cu poftă în timp ce vorbea cu agentul de asigurări. Când a terminat de vorbit, a bătut cineva la ușă, iar Dr. Smithfield a intrat în cameră cu o ceașcă de cafea în mână. Amândoi sporovăiau, uitându-se pe fereastră la străzile aglomerate din Salt Lake City.

A mai bătut cineva la ușă.

— Sper că e Melon, spuse Bill, uitându-se pe vizor. Era Henry, dar cu doi ofițeri de armată după el. Când deschise ușa, Bill reluă: Doctore Smithfield, a venit cavaleria.

Henry îi prezentă pe colonelul Kimball și pe căpitanul Deiters, iar cei cinci au făcut schimb de amabilități. Bill era șocat de cât de diferit arătau toți. El purta hainele vechi ale lui

Henry, pentru care era recunoscător, dar îl făceau să arate ca un pat nefăcut. Henry, în schimb, arăta tot timpul ca un pat nefăcut și nici azi nu făcea excepție.

Pe de altă parte Smithfield, ale cărui haine rămăseseră la hotel, era îmbrăcat cu o pereche scumpă de pantaloni kaki, un tricou de golf la fel de scump, șosete asortate și era încălțat cu o pereche de mocasini. Colonelul Kimball și căpitanul Deiters arătau ca doi profesioniști în uniformele lor verde oliv, având pe haine tot felul de medalii, iar fiecare din ele mai avea și o serie de aripi de argint. Colonelul Kimball semăna din cap până în picioare ca un vechi acționar al unei corporații.

Căpitanul Melon rupse tăcerea:

— Bill, aș vrea ca tu și cu Dr. Smithfield să-i puneți la curent pe acești doi domni cu ce ați aflat de ieri dimineață.

Detectivul McNamara. Dr. Smithfield, Căpitanul Deiters și Colonelul Kimball s-au așezat la micuța masă din hotel, care avea doar patru scaune. Căpitanul Melon s-a așezat pe patul nefăcut al lui Bill. Se uită la Henry și se gândi că acesta crease o nouă linie vestimentară de camuflaj. Căpitanul Deiters scoase un reportofon din buzunarul de la piept al jachetei.

— Vă deranjează dacă înregistrăm conversația?

Bill dădu din umeri:

— Nu, nu mă deranjează. Vă mulțumesc că ați întrebat. Sunt sigur că ați fi putut să ne înregistrați fără să știm.

Colonelul Kimball nu schiță niciun gest. Căpitanul Deiters zâmbi și zise, punând reportofonul pe masă:

— Da, dar acum armata se ghidează după alte reguli.

Bill dădu din cap și începu să povestească de când s-au dus la Adler. Bill și Dr. Smithfield i-au explicat ce se întâmplase până în ultima zi. Cei doi i-au ascultat cu atenție până au ajuns la furtul de gaz paralizant. Dr. Smithfield povesti despre asta, iar Bill s-a uitat să vadă o reacție din partea lor. Căpitanul Melon era uimit; Deiters se uita la ceilalți, apoi l-a privit puțin pe Kimball – apoi nimic. Deiters s-a aplecat în scaun, de parcă asculta o poveste cu fantome, dar Colonelul Kimball nu scotea o vorbă.

Bill termină de povestit, se lăsă în fotoliu și-și puse mâinile

la cap. Dr. Smithfield se aplecă în față și puse mâinile cu palmele în jos pe masă.

— Asta-i tot, spuseră amândoi simultan.

Căpitanul Deiters își drese vocea, dar Colonelul Kimball i-o luă înainte, pe un ton autoritar:

— Domnilor, e o poveste interesantă, dar nu mai aveți dovezi. Mai știu și că Armata Statelor Unite conduce acea unitate, iar scenariul dumneavoastră nu stă în picioare. Greșiți când spuneți că acel carbon activ se poate regenera. E imposibil.

— Dar, domnule, interveni Deiters, cred că ar fi bine să investigăm acest caz. Cred că ar trebui…

— Nu cred că ar trebui să facem nimic, căpitane, îl mustră Kimball cu severitate. Ceea ce s-a întâmplat la hotel nu are nicio legătură cu armata, e de competența poliției.

— Dar, domnule…

— Căpitane, e de competența poliției și gata. Este clar?

Deiters împietri și fu de acord.

— Detectiv McNamara, îmi pare rău de casa dumitale, continuă Kimball, dar nu are nicio legătură cu armata. S-ar putea ca North American Carbon să fie implicată în ceva dubios și dumneavoastră sunteți mult prea aproape de adevăr. E posibil să fi luat măsuri împotriva dumneavoastră, dar nu are legătură cu armata. Speculațiile cu privire la gazul paralizant sunt niște bazaconii.

Apoi Kimball se adresă lui Smithfield:

— Doctore, îmi pare rău de moartea fiului dvs., e posibil să fi dat peste ceva la North American Carbon și ei să-l fi omorât, la fel cum au încercat și cu dvs. S-ar putea să aibă legătură și vă doresc să aveți succes cu investigația, dar nu are nicio legătură cu armata. E de competența poliției.

Colonelul Kimball se uită cu răceală la căpitanul Deiters, ceea ce l-a făcut pe acesta să nu mai spună o vorbă. Intensitatea acestui mesaj a fost aproape sonoră. Kimball s-a ridicat în picioare iar Deiters a făcut la fel:

— Domnilor, vă mulțumesc pentru timpul acordat. O zi bună.

Cei doi plecară fără să mai zică nimic și, când ușa se închise în urma lor, Bill replică:

— Nenorociții dracului. Ăștia nu cred că e o problemă aici. Nu vor să recunoască că e ceva în neregulă cu sistemul lor. Nenorociții!

Smithfield se uită la Henry și întrebă:

— Căpitane, ce facem acum? Generalu' lu' pește a spus că e de „competența poliției", așa că ce facem? Am nevoie de niște răspunsuri, sau am să-mi sun un prieten.

— Pe cine? Pe primar sau pe guvernator? întrebă Bill.

— Ei bine, interveni Henry, s-a complicat cu hârțogăria. O să facem rost de mandate pe la unu, iar apoi le facem o vizită celor de la North American Carbon. Avem oameni care cercetează hotelul Imperial și inspectorul care analizează incendiul este acasă la Bill. Poate obținem răspunsuri până după-amiază. Până atunci vă sugerez să vă odihniți, iar Bill, ai face bine să-ți cumperi niște haine.

Capitolul 22

Casa McNamara arsese din temelii, rămânând din ea doar o grămadă de cenușă și moloz. Prin jur erau doar resturile de lemn ars ale buturugilor și tufișurilor; un peisaj făcut de un pictor netalentat. Nimic nu mai era întreg, iar Bill nu putea să-și închipuie cum inspectorul care se ocupa cu incendiul ar fi în stare să găsească indicii sau să tragă concluzii. Erau într-un punct mort.

Jeepul care strălucea și garajul intact făceau notă discordantă, dar vechiul Volvo, care fusese parcat aproape de casă, se asorta cu molozul. Mormanul incinerat încă emana un miros oribil de plastic ars, care era mai puternic decât mirosul de lemn ars care încă mai persista în cartier. Bill scutură din cap și se uită la Jen.

— Tată, e doar o casă.

— Nu de casă e vorba. Era doar o adunătură de lemne. La amintiri mă gândeam. Se uită la fața ei: era să mori noaptea trecută. Jen și-a îngropat fața în umărul tatălui său, îl strânse cu putere și începu să plângă.

Henry Melon era în spate, se uita la Bill cum își ținea fiica în brațe și încercă să nu-i zorească. Se uită la ceas și spuse în cele din urmă:

— La ce oră e zborul lui Jen?

Bill se uită la ceas și răspunse:

— Trebuie să plecăm. Nu mai e nimic aici.

★★★

La aeroport, Bill arătă insigna și legitimația de polițist ca să demonstreze cine e, dar a trebuit să explice cum carnetul de conducere al lui Jen fusese ars și distrus. La vreo șase metri de controlul de securitate, Bill se opri și își sărută fiica pe frunte.

— Te iubesc, Jen.

— Și eu, tată.

— Dr. Smithfield și cu mine o să-i prindem pe ticăloșii ăia.

— Știu. Sună-mă diseară și spune-mi cum stă treaba. Poate vin acasă mâine.

— Și eu vreau să vii acasă cât mai repede, dar e prea devreme mâine, chiar și pentru un optimist incurabil. Pe deasupra, mai trebuie să petreci ceva timp cu bunicii. Bill se opri și înghiți în sec, pregătindu-se pentru următoarea întrebare:

— O să-ți vizitezi mama? Să știi că ar trebui.

— Probabil. Bunicul o să insiste și vreau și eu asta. Ești de acord?

— Sigur. Bill simți un ghem în stomac. Sper că e bine și că vei petrece câteva ore cu ea.

— Și eu la fel. Vin acasă când îmi spui că e-n regulă.

— Te iubesc și ne vedem în curând. Acuma urcă-te în avion.

— Te iubesc, tată.

Jen își îmbrățișă tatăl, trecu prin controlul de securitate și se pierdu în mulțime. Bill așteptă în spațiul rezervat însoțitorilor până când avionul lui Jen se îndepărtă de poarta de îmbarcare și începu să ruleze pe pistă. Apoi avionul luă viteză și se ridică în văzduh. Bill McNamara văzu cum singurul lui copil dispărea printre nori. Urmări cu privirea punctul micuț care se zărea încă pe cer.

Capitolul 23

În timp ce îl aștepta în holul hotelului pe Smithfield, Bill se gândea ce zi minunată o să fie pentru ei. Azi îl vor găsi pe Decker, carbonul va fi confiscat și toată treaba avea să cadă pe capul colonelului Kimball. Da, va fi o zi minunată.

Bill schiță un zâmbet trecător. Era polițist de peste 20 de ani și știa el mai bine. Lucrurile nu mergeau niciodată conform planului, pentru că ticăloșii nu țin cont de planurile tale și nu fac niciodată ce te aștepți. În ciuda acestor lucruri, avea mari speranțe. La urma urmei, trebuia să aibă și el ziua lui de glorie în carieră, era rândul lui. Ce grozav e să fii eroul zilei după 20 de ani de servicii aduse poliției. „Servicii aduse poliției” și „depășește toate așteptările” erau chiar expresiile folosite în fișa lui recentă de evaluare, însă erau mereu scrise cu creionul.

„Depășește toate așteptările”, repetă Bill în sinea lui. Oare aveau așteptări atât de puține încât el putea să fie astfel evaluat în fiecare an? Depășise toate așteptările chiar și în anul în care murise Billy, când venea tot timpul beat la serviciu. Orice ratat putea primi o astfel de evaluare. „Depășește toate așteptările” însemna în jargonul poliției că nu ești complet idiot sau că ai reușit să nu fii omorât în misiune.

Bill cunoscuse doi ofițeri care fuseseră omorâți în misiune. Nu erau deloc idioți, erau băieți deștepți, dar fuseseră prinși într-o ambuscadă de către un profesionist al crimei. Fuseseră trădați, prinși în capcană și omorâți. Nu erau deloc idioți, dar au lăsat în urma lor neveste, copii și prieteni. Făcuseră o greșeală, își subestimaseră inamicul și plătiseră scump. Bill se gândea la ei înainte de fiecare descindere și îi aduceau aminte din mormânt că o descindere niciodată nu merge conform planului.

— Pari îngândurat, îi zise Smithfield, venind dinspre lift.

— Da, îngândurat… mă gândesc la tinerețea mea pierdută.

— Înainte de bătălie, toți soldații cad pe gânduri. Așa ești și tu? O bătălie de dat?

— Mă gândesc la multe lucruri pentru că sunt obosit, nu pentru că mergem pe câmpul de luptă. Asta nu-i mare lucru, băieții buni apar pe neașteptate, înarmați până-n dinți, iar băieții răi se predau. Asta-i formula simplă a succesului, însă n-ar ieși un film bun din ea. Până să venim noi, poate i-au și înhățat.

Cei doi făcură în tăcere drumul spre parcarea unei vechi tipografii și își traseră mașina lângă cele câteva dube albastru și verde-închis. Bill și Dr. Smithfield se duseră la prima dubă albastră și intrară în ea. Henry îi salută:

— Bine ați venit la bord, domnilor! Iată-vă și accesoriile. Henry le dădu veste antiglonț. Steve, ajută-l pe doctorul Smithfield să-și pună vesta!

Dr. Smithfield se uită la vesta Kevlar. Era albastru-închis iar pe spate scria POLIȚIA cu litere galbene de-o șchioapă. Era mult mai ușoară decât costumul de protecție pe care îl purtase în Vietnam, tehnica avansase în ultimii 30 de ani. Pe când își punea vesta, spera din tot sufletul că progresul în privința echipamentului de protecție fusese mai mare decât în domeniul armelor de foc.

— Ține, Bill, zise Henry, și îi dădu lui Bill un pistol de 9 mm și un toc de pistol pentru centură.

— Dar lui nu-i dai armă? întrebă Bill și arătă cu capul spre Doctorul Smithfield.

— Știi doar că n-am cum să dau o armă unui civil, răspunse Henry. Doctorul Smithfield va sta în dubă; n-are voie să intre în clădire până când locul nu e perfect sigur. De fapt, nici n-ar trebui să fie aici. Aș putea să am necazuri pentru asta. Ar fi bine să nu fie rănit, pentru că tu și cu mine ne-am putea lua adio de la pensie.

— Dacă nu mă duc înăuntru, atunci de ce am nevoie de vestă? întrebă Smithfield.

— Dacă tipii ăștia încep să tragă, metalul subțire din care e făcută duba nu te poate proteja de gloanțe și cu atât mai puțin tricoul tău de golf.

Cele patru dube au intrat cu zgomot în parcarea de la North American Carbon. Cele două dube verzi s-au dus în spatele clădirii, iar cele două albastre au parcat la intrarea din față. Henry și Bill îi urmară pe cei patru ofițeri cu veste antiglonț din prima dubă. A doua dubă albastră a parcat tot în față și din ea au ieșit șase oameni înarmați până în dinți. S-au răspândit în fața clădirii, în timp ce prima echipă a deschis ușa de la intrare, care nu era încuiată. Oamenii au intrat în hol și au găsit ușa de lemn masiv care separa holul tot neîncuiată. Au strigat: Poliția! și au deschis ușa.

În clădire era liniște. Polițiștii au năvălit pe holul gol din față. Cei din a doua echipă s-au desfășurat pe holul principal. Au trecut de prima echipă și au intrat în toate birourile ce se făceau din hol. Toate erau goale, nu era nimeni în ele și niciun fel de mobilier. Întreaga clădire fusese evacuată. Henry le ordonă oamenilor săi să se retragă și împreună cu ei și cu Bill se duse să inspecteze cele trei remorci.

Cât timp polițiștii tăiau lacătele, Bill se uita lung la numărul de Colorado de pe remorci. Lacătele căzură cu un pocnet la pământ. Încuietorile și balamalele scârțâiră când s-au deschis ușile remorcilor. Erau goale ca și clădirea. Henry începu să urle și să dea cu pumnul în portiere; se învinețise la față și Bill îi percepea bătăile rapide ale inimii. Bill oftă.

— Nu merge niciodată conform planului. Niciodată.

Bill se întoarse în clădirea pustie, unde se întâlni cu un doctor Smithfield demoralizat. Amândoi știau că ăsta era al doilea lor mare pas înapoi. Ieri seară pierduseră înregistrările lui David, iar acum Decker și întreaga companie dispăruseră fără urmă. Bill se uită în jos și mormăi:

— Nu putem dovedi nimic.

— De ce a durat așa mult să scoată mandatele de arestare? întrebă Dr. Smithfield, dând din cap.

— Nu știu.

— Dar de Johnston ce știi?

— Cred că și-a luat tălpășița, dar trebuie să verificăm. Uite-l pe Henry.

Henry tocmai se apropiase de detectivul Murdock, care era

cam uimit:

— Cum naiba au putut să ne scape de sub nas? îi ceru Henry o explicație.

— Sunt aici de la 7 dimineața și am văzut un tir plecând la 7:30 și altul la cam o oră după aceea. Sunteți sigur că fata nu v-a indus în eroare?

Bill auzi fără să vrea schimbul de cuvinte și simți că i se urcă sângele la cap, însă se gândi la ce trebuia să facă de acum înainte.

— Henry, trebuie să mergem să vorbim cu Samuel Johnston. Și trebuie să trimitem pe cineva la Tooele să aibă grijă de doamna Deloitte.

— Dar de ce doamna Deloitte?

— Ea cunoaște însemnările lui David și ar putea eventual să le refacă.

— Bine, îl trimit pe Cunningham, a reușit să doarmă vreo patru ore.

— E-n regulă, zise Bill. Poate să se țină după ea de când iese de la depozit și până ajunge acasă și apoi să stea pe acolo. Doctorul Smithfield și cu mine o să-l schimbăm după ce trecem pe la domnul Samuel Johnston.

— Vin și eu cu voi la domnul Johnston.

— N-ai nimic de făcut ca și căpitan? întrebă Bill.

— Da, dar nu prea am posibilitatea să ies așa mult. În plus, nu mă grăbesc să mă întorc la hârțoagele mele. Crede-mă că voi găsi o tonă de hârtii când mă întorc. Hai să mergem!

După câteva minute, cei trei bărbați cu veste antiglonț se aflau în fața apartamentului lui Johnston. Bill bătu la ușă, își drese glasul și zise:

— Domnule Johnston, suntem de la poliție și vrem să mai vorbim cu dumneavoastră.

Bill și Henry se dăduseră de-o parte din fața ușii din instinct, dar Smithfield rămăsese chiar în fața ei. Bill se uită la el îngrozit, apoi îl trase deoparte și îl duse mai departe de ușă. Doctorului Smithfield nu-i plăcea să fie tratat astfel, dar Henry îl lăsase cel puțin să vină cu ei.

Bill bătu din nou.

— Domnule Johnston!

Bill își scoase pistolul și dădu cu piciorul în ușă cu toată puterea. Au auzit-o pocnind, dar nu cedă, pentru că pe dinăuntru fusese blocată cu un panou din lemn de 2 cm grosime. Bill dădu din nou cu piciorul, dar ușa rezistă. Bill îi făcu semn lui Henry și împinseră cu umărul. Ușa și o porțiune mare din toc aterizară la pământ.

Priveliștea care se așternu în fața ochilor celor trei era îngrozitoare. Domnul Samuel Johnston se holba la nou-veniți din fotoliul său. Stătea cu picioarele rășchirate și cu brațele întinse pe cotiere. Pe peretele din spatele lui era o pată roșie de mărimea unei roți de mașină. Pata avea aceeași culoare ca și gaura din mijlocul frunții lui. Domnul Samuel Johnston se holba la intruși la fel cum se holbase la cei dinainte și la fel cum se va holba pentru totdeauna.

Bill și Henry cercetară în grabă apartamentul, dar nu găsiră nimic deosebit. Domnul Johnston, directorul de la North American Carbon, era singur în cameră și nimic nu părea nelalocul lui. Asasinul nu încercase să însceneze un jaf sau o crimă făcută de traficanții de droguri. Henry își scoase stația și tocmai se pregătea să vorbească, când îl întrerupse Bill:

— Henry, vorbește la mobil. Nu trebuie să afle multă lume.

— Cum să nu afle prea multă lume? Trebuie să aduc echipa de legiști și de polițiști, răspunse Henry, frecându-se la ceafă și gândindu-se la posibilitatea de a rămâne fără destui oameni. Acum am pe teren toate cele trei echipe de legiști, plus echipele din dubele albastre și verzi, precum și pe ofițerii de la fața locului. Sunt peste 40 de oameni care lucrează la cazul ăsta. Nu pot să trec sub tăcere ce s-a întâmplat aici. Ce dracu, deja se știe, o să fie un nenorocit de coșmar.

— Henry, trebuie să limităm pagubele, interveni Bill.

— E prea târziu, zise Henry, uitându-se la Bill. Am dezgropat un rahat prea mare.

Capitolul 24

După eșecul cu Johnston, Bill și Smithfield s-au întors la hotel să se odihnească și să-și pună ordine în gânduri. Prin urmare, era aproape seară când doctorul i se adresă prin ușă lui Bill.

— Ai adormit, Bill?

— Nu, dar sunt teribil de obosit, însă nu pot dormi. Mă tot gândesc la anumite chestii. Încerc să fac conexiuni.

— Și reușești?

— Parțial. Nu pot să-mi închipui cum de a reușit asasinul să afle numărul camerei, sau, mă rog, ceva pe aproape. Majoritatea hotelurilor nu divulgă informații despre clienții lor.

— Vreun hacker?

— M-am gândit la asta, dar majoritatea computerelor din hoteluri au protecție.

— Dar ție ți-au dat numărul camerei mele.

— Da, dar eu sunt polițist. Sunt unul din băieții buni.

— Cum de și-au dat seama?

— M-am legitimat, le-am arătat insigna și legitimația.

— Nu, cum de au știut că faci parte din băieții buni? Știau că ești polițist, dar cum de și-au dat seama că ești băiat bun?

— Nu cred să se fi infiltrat unul din ai noștri printre ticăloși, oftă Bill. Nu, nu cred.

— Ce altceva nu se leagă?

— Nu se leagă chestia cu tirurile, de fapt cu remorcile. Jen le-a urmărit și nu cred că le-a scăpat nicio clipă din vedere. Și noi am stat cu ochii pe ele toată noaptea și nu s-au mișcat de acolo, dar acum sunt goale. Nu știu, poate a reușit David Copperfield să ascundă conținutul.

— Dar dacă nu a stat nimeni cu ochii pe ele toată noaptea? Dacă unul din băieții tăi a adormit sau a plecat să și-o tragă? În cazul ăsta ar fi putut să ducă remorcile la rampă și să le golească.

— Clădirea nu-i destul de mare ca să încapă în ea containerele din trei remorci.

— Containere Gaylord.

— Nu contează, răspunse frustrat Bill. Știa că dezlegarea enigmei nu era așa de grea, dar era prea obosit ca să-și dea seama. Trebuie să aibă alt loc unde să descarce. În clădirea asta n-am văzut niciun semn că echipamentul a fost vreodată acolo. Dacă au șters-o, cum cred că au făcut-o, n-ar fi avut timp să mute așa mult echipament.

— Câte tiruri zicea handicapatul ăla că au? întrebă Smithfield.

— Swayze îl cheamă. Nu-mi amintesc. Poate am notat pe undeva, mormăi Bill pe când se scula din pat, se freca la ochi și se îndrepta spre măsuță. Se așeză și începu să se uite prin singura mapă care supraviețuise incendiului, pentru că o lăsase ieri seară din întâmplare pe scaunul din față al mașinii. Această mapă era singura piesă de la dosar care nu arsese. O deschise și se uită la însemnări.

— North American Carbon închiriază patru tiruri și zece remorci.

Doctorul Smithfield intră la Bill în cameră, se așeză la masă, se aplecă și ridică trei degete.

— Trei din remorci sunt la Oklahoma, iar trei sunt încă în parcare.

— Murdock a văzut una din ele plecând azi dimineață, iar alta a plecat peste o oră, mormăi Bill, aplecându-se în față și luându-și capul în mâini.

— Trebuie să-l întrebăm pe Cunningham dacă a văzut două remorci plecând noaptea.

— Așteaptă puțin! exclamă Bill, îndreptându-se din spate și punându-și mâinile pe masă cu palmele în jos. M-am uitat eu în spatele acelor remorci, aveau plăcuțe.

— Plăcuțele?

— Jen a zis că, imediat ce a ajuns ea acolo, au schimbat plăcuțele de pe remorci. Azi dimineață am observat că au numere de Colorado.

— Asta se leagă foarte bine. Au trei remorci, fiecare din

ele purtând numerele 803, 804 și 805 și le-au schimbat între ele în parcare ca să se ducă la incinerator. Deci, ieri noapte, când s-a dus Cunningham să facă pipi sau a ațipit, au venit în parcare cu remorcile pline 803, 804 și 805 și le-au înlocuit cu remorcile goale 803, 804 și 805.

— Atunci, continuă Bill, înseamnă că au folosit tirul rămas ca să mute remorcile pline în alt loc, aflat la cam jumătate de oră distanță. Au încărcat totul într-a patra remorcă și au plecat cu ea.

— Asta înseamnă că mai au un loc de descărcare la 30 de minute de aici. Dacă aflăm unde e, atunci găsim și echipamentul și remorcile pline. Întrebarea e cum dăm de locul ăla.

— Înseamnă că în cealaltă parte, repetă Bill încet ce spusese Dr. Smithfield, se află echipamentul lor și remorcile pline, și acolo vor pleca și cele trei tiruri care s-au întors.

— Cele care s-au întors de la Oklahoma. Putem să le urmărim să vedem unde se duc.

— Chiar așa. Trebuie să aflăm când au plecat tirurile alea de la incinerator și apoi le putem intercepta, aproape că urlă Bill, căci îi revenise puterea.

Găsiseră în sfârșit un mijloc să le-o ia înainte ticăloșilor ălora și lui Bill îi trecuse depresia. Se uită la Smithfield și zâmbi.

— Doctore, suntem o echipă grozavă!

Îi întoarse zâmbetul, căci și el simțea că întinerește.

— Și acu' ce facem?

— Îl sunăm pe Henry și îi povestim.

Apoi îi îngheță sângele în vine când se uită la copertă. Bill se simțea copleșit, pentru că tocmai descoperise că unul din propriii lui oameni colaborase cu forțele răului. Bill continuă să se uite fix la coperta pe care era tipărită dovada trădării.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Smithfield.

Bill îi aruncă o privire doctorului și îi arătă coperta mapei. Bill îi indică numărul de telefon pe care îl tăiase și îl rescrisese, pentru că două din numere erau inversate.

— E Cunningham, șopti Bill.

— Cunningham? întrebă Dr. Smithfield, uitându-se la mapă și la numerele inversate.

Doctorului îi trecură prin cap o groază de idei după ce făcu legătura dintre numerele de telefon inversate și numărul camerei de hotel. Cunningham era detectivul care venise cu ideea greșită că David fusese implicat în traficul de droguri și, ocupându-se de acest caz, putea să obțină foarte ușor numărul camerei. El fusese acela care supraveghease remorcile ieri seară și tot el era de vină că întârziaseră mandatele. Cunningham îl întrebase mereu pe Bill ce progrese făcea în acest caz. Tot ce fusese învăluit în ceață devenise clar acum. Foarte clar.

— Cunningham! Trebuia să o păzească pe Kim! exclamă Bill, sărind de pe locul său și începând să-și scoată pijamaua.

— Ce faci?

— Îmi pun asta, răspunse Bill, punându-și pe el vesta antiglonț. Puneți-o și tu pe sub cămașă și ia-l și pe ăsta, îi ordonă Bill, dându-i doctorului un pistol cu tot cu toc.

— E al poliției? întrebă Dr. Smithfield.

— Nu, e înregistrat pe numele meu; îl țin în dulap de rezervă. Mi l-a adus Henry azi dimineață, împreună cu un nou mobil. Eu o să iau pistolul poliției, amândouă sunt exact la fel.

— Așa că, dacă are loc un schimb de focuri, putem împărți muniția.

— Chiar așa, al meu are un încărcător puțin diferit, dar tot putem schimba muniția dacă are loc un schimb de focuri. De unde ți-a venit ideea asta cu „schimb de focuri”?

— E o amintire din perioada petrecută în Asia de Sud-Est.

— Știu că te pricepi la arme, dar nu știu dacă ai împușcat vreodată pe cineva.

Doctorul dădu din cap că da și își scoase cămașa ca să-și pună vesta. Bill nu putu să nu observe cicatricea rotundă și neagră de pe pieptul cafeniu. Avea cam 2 cm diametru și se afla la cam 15 cm de sânul lui drept, chiar sub claviculă. Atunci când se întoarse cu spatele la Bill și își luă vesta de pe pat, Bill observă o altă cicatrice neagră lângă omoplat, dar asta arăta ca o pânză de păianjen, cu zeci de semne de la

suturi în fiecare colț al pânzei. Bill își dădu seama ce fel de cicatrici erau. Avea și el din astea, dar căpătate în încăierările de pe stradă sau în ciocnirile cu traficanții de droguri. Doctorul își puse vesta și cămașa.

— Da, am împușcat, răspunse Smithfield, băgându-și cămașa în pantaloni.

— Da? Chiar ai omorât pe cineva?

— Da, zise doctorul, luând pistolul, îl verifică, îi băgă un glonț pe țeavă și îi puse piedica.

Bill și Smithfield o luară la fugă pe coridor, îndesându-și pistoalele și încărcătoarele de rezervă sub haine. Bill îi aruncă o privire omului care alerga lângă el și-l întrebă:

— Câți au fost?

— Câți ce?

— Câți oameni?

— Nu știu. Nu i-am numărat niciodată, dar cred că trebuie să fie mai mult de 20 și mai puțin de 30… Așa cred.

Bill era un pic surprins. El nu omorâse niciodată pe nimeni. De fapt, în peste 20 de ani de serviciu în poliție, nu împușcase pe nimeni, nici măcar nu îndreptase pistolul spre cineva. Nu știa dacă trebuia să-i spună asta și doctorului. Nu voia să-l sperie. Însă Bill se gândi un pic că Smithfield avea să-i fie partener și avea dreptul să știe totul despre el.

— N-am împușcat niciodată pe nimeni. Dar am mult antrenament, zise Bill în apărarea lui. Sunt un țintaș foarte bun, deși n-am împușcat pe nimeni.

— Dacă va fi necesar, ai să-l dobori pe Cunningham?

— Da, fără cea mai mică ezitare. Lucrez de 20 de ani în poliție și suntem polițiști în familie de trei generații. Am o mulțime de rude care au fost omorâte și nu o să-mi tremure mâna.

Porniră spre casa lui Kim.

— Oare trebuie să îi spunem și lui Henry ce avem de gând să facem? întrebă Smithfield.

— Nu. Cunningham are și el o stație și s-ar putea să-l pună în gardă. Vrem să-l luăm prin surprindere. Știe că o să venim, dar crede că mai târziu.

— S-o sunăm pe Kim?

— Da, dă-i un telefon. Dacă răspunde, întreab-o dacă l-a văzut pe Cunningham. Dacă el e acolo, spune-i lui Kim că venim în câteva minute și cere-i să vorbească cu el și să-mi dea pe urmă un telefon.

— Și dacă Cunningham nu e acolo?

— Spune-i să plece naibii de acolo, să se ducă la vreun magazin alimentar sau în alt loc unde putem să ne întâlnim.

— E-n regulă, zise Smithfield, și-și luă mobilul. Dacă e să fiu sincer, Bill, cred că am omorât mai mulți oameni nevinovați decât tine în meseria mea. Totuși, cred că am salvat mai multe vieți decât am luat acolo.

— Te deranjează asta? Adică ce s-a întâmplat acolo?

— La început da, dar acum nu prea mă gândesc. A fost demult și eram cu totul altfel decât acum.

— Aș vrea să-mi spui mai multe despre asta, dar nu mai avem timp, acum trebuie să o sunăm pe Kim.

A lăsat telefonul să sune de mai multe ori, până a spus:

— Nu răspunde.

— Închide. Nu lăsa să sune de mai mult de șase sau șapte ori.

Capitolul 25

Cei doi stăteau de o parte și de cealaltă a ușii care dădea pe mica verandă din spatele casei. Bill deschise încet ușa, iar dr. Smithfield șopti:

— Ce părere ai?

— Nu știu. Văd că oamenii de pe aici nu-și prea încuie ușile.

— Stau aici femei nemăritate?

Bill își vârî mâna sub geacă și își scoase pistolul. Și Smithfield făcu la fel și intrară amândoi tiptil în bucătărie, de unde aruncară o privire în living. Le trebui un timp să-și obișnuiască ochii cu lumina slabă din încăperea cu toate draperiile trase.

— Kim!

Corpul gol al lui Kim Deloitte zăcea fără viață. Era rezemată de spătarul fotoliului, picioarele îi erau larg desfăcute și brațele îi atârnau de pe cotiere. Se afla în aceeași poziție ca și Samuel Johnston, însă era goală și nici n-avea un punct roșu în mijlocul frunții. Experiența sa îndelungată de medic îl mână pe Smithfield să-i sară în ajutor. Se apropie de ea, își puse pistolul pe brațul fotoliului și îi verifică semnele vitale: respirația și pulsul.

— Trăiește!

Bill venise și el în cameră să vadă ce făcea doctorul, dar nu prea se simțea în largul său. Deja încălcaseră multe din regulile lui care îi dictau „să rămână în viață”, iar acum partenerul său distrat și lipsit de experiență dădea primul ajutor într-un loc nici pe departe sigur. Dr. Smithfield se ocupa de pacienta lui, în timp ce Bill cerceta camera cu pistolul în mână. Bill se uita peste tot și era atent la cel mai mic zgomot, dar întrebă în șoaptă:

— Putem s-o luă de aici?

— Nu, a primit o lovitură puternică la cap și este inconștientă. Poate că are și leziuni minore la coloană. N-aș

lua-o de aici decât dacă ar izbucni un incendiu.

— Nu-mi place asta. Trebuie să plecăm de aici.

— N-am de gând s-o mișc pe Kim de aici, așa că sună după ajutor. Ai o lanternă?

— Pentru ce?

— Vreau să îi verific pupilele.

Bill se mai uită prin cameră, cu spatele la Smithfield, când îi răspunse:

— Am una mică pe la chei.

— E bună. Dă-mi-o, te rog!

Bill își vâră mâna în buzunarul de la spate și scoase un lanț, pe care erau 15 chei și o lanternă micuță. Se întoarse spre doctor, când auzi un declic.

— Sunteți desigur Dr. Smithfield și detectivul McNamara, le spuse Peter Irwin, pe când își făcea apariția, împreună cu Cunningham de pe holul întunecat.

Bill se întoarse încet spre ei, cu mâinile pe lângă corp. În mâna dreaptă ținea pistolul, iar în stânga lanțul cu chei. Dr. Smithfield se ridică încet să-i înfrunte pe atacatori, dar pistolul său rămăsese pe brațul fotoliului.

Irwin se ținea drept și avea în mâna dreaptă un pistol cu amortizor. Îl mișca mereu țintindu-și pe rând victimele. Cunningham își exprima indiferența ținând pistolul pe lângă corp. Bill evaluă situația și ce șanse de reușită avea să înfrunte cei doi adversari înarmați.

Un criminal cu experiență care-i țintea inima cu un pistol. Celălalt era un ofițer de poliție experimentat și bine antrenat. Bill avea în mână pistolul cu piedica trasă. Știa că nu putea trage primul foc. Mai știa și că putea trage câteva gloanțe înainte să-l omoare Irwin sau Cunningham. Nu prea avea sorți de izbândă. Poate că Dr. Smithfield reușea să tragă măcar o dată. Șansele erau minime, dar nu avea altă opțiune.

Irwin se uită lung la Dr. Smithfield și îi spuse:

— Regret că mi-ați scăpat ieri seară, dar e o premieră pentru mine. N-am omorât niciodată până acum două generații din aceeași familie. Și, detectiv McNamara, o s-o mai fac o dată, când voi avea plăcerea să vă ucid fiica, la Chicago.

Bill știa că Irwin se juca cu ei, încercând să-i determine să facă prima mișcare ca să pară că au avut șanse egale. Bill își strânse pumnii și strecură pistolul în dreapta și cheile în stânga. Bill aștepta și se uita la Irwin cum își mișca pistolul între cele două ținte. Bill aștepta să-l țintească pe Dr. Smithfield, apoi se folosi de tot ce învățase în cei 20 de ani de serviciu, precum și de instinctele moștenite de la trei generații de polițiști.

Bill își ridică deodată ambele mâini, cu dreapta îl ținti pe Irwin, iar cu stânga îi aruncă în față maldărul de chei. Dar Irwin era profesionist și reacționă imediat; apăsă pe trăgaci, se feri la dreapta ca să evite cheile și ochi a doua țintă. Îl împușcă pe Dr. Smithfield în piept, la câțiva centimetri deasupra inimii. Impactul împușcăturii îi dărâmă pe doctor peste Kim, iar apoi căzu pe jos, lângă fotoliu.

Irwin era pe cale să mai tragă o dată, când primul glonț tras de Bill îl atinse chiar în zona inimii. I-ar fi fost fatal, dacă nu ar fi purtat vestă antiglonț. Forța impactului ăl făcu pe Irwin să se dea înapoi, dar fu atins de al doilea glonț tras de Bill. Polițistul trăsese o rafală de două gloanțe cam în aceeași zonă. Al doilea glonț îl nimeri pe Irwin în dreapta, chiar în sfârc, dar, spre deosebire de primul, acesta era un glonț exploziv, care pătrunsese prin vesta lui Irwin. Glonțul îi sfărâmă coasta a șaptea, îi sfârtecă plămânul drept și îi zdrobi a opta coastă, înainte să-i iasă prin spate.

Bill își îndreptă pistolul spre Cunningham, dar acesta îl împușcă deasupra diafragmei. Lui Bill i se tăie respirația și căzu peste măsuța de cafea și canapea. Cunningham zâmbi, se duse la Bill și-i sfâșie cămașa sub care purta vesta. Cunningham își puse pistolul în toc și se duse să ia pistolul lui Irwin cu mâna pe care purta mănușă. Ținti cu pistolul asasinului în fruntea lui Bill.

Sângele și fragmentele de creier împroșcară peretele atunci când îi explodă lui Cunningham jumătatea stângă a capului. Bill îl văzu pe Cunningham prăbușindu-se. Căzu din picioare ca o clădire demolată prin implozie. Bill era încă uluit, îi vâjâiau urechile, dar mintea începea să i se

limpezească.

Bill se uită înspre Kim, iar nici ea, nici Dr. Smithfield nu mișcau. Apoi se întoarse la stânga și văzu o siluetă în soarele după-amiezii. Avea un pistol în mâna întinsă. Nu ținea arma cu ambele mâini, așa cum fac polițiștii. Ținea pistolul ca un trăgător de elită sau ca un cowboy. Bill își miji ochii, încercând să vadă cine îl salvase, însă fața îi rămăsese în umbră. Bill observă doar că omul avea o insignă pe piept, dar era pătrată. Bill își concentră atenția asupra insignei și constată că nu era o insignă; era un rând de pătrate multicolore.

Căpitanul Deiters făcu o inspecție rapidă a casei, să vadă dacă mai era cineva acolo, apoi se întoarse la Bill, care se străduia să se ridice în picioare.

— Ești rănit? îl întrebă Deiters.

— Nu, dar mă simt ca și cum m-ar fi lovit un cal cu copita în piept. Dar în rest sunt teafăr. Vedeți de doctor!

Deiters se duse la Dr. Smithfield, care gemu când se ridică de pe jos.

— Doctore, sunteți teafăr?

— Da, cred că da… Ticălosu' naibii! Mă doare îngrozitor. De-abia pot să respir. Dr. Smithfield icni și se ținu de piept. Ce dracu' s-a întâmplat aici?

Și Deiters se ridicase acum. Își scoase mobilul și formă 911. Îi spuse dispecerului că sunt victime, printre care și polițiști. Deiters își îndreptă apoi atenția spre Kim, care era tot inconștientă.

— Ce-i cu Kim? întrebă el.

— Cred că are o comoție. Tocmai o consultam, când au apărut tipii ăia, șuieră Dr. Smithfield când se ridică, se ținu de piept și se duse la Kim.

Deiters se opri în fața a ce mai rămăsese din Cunningham, apoi se duse la Irwin și-i luă pulsul:

— Ăsta mai e încă în viață, dar are o rană urâtă la piept.

— Lasă-l să moară, mormăi Smithfield.

— Nu trebuie să moară. Mai are să ne răspundă la câteva întrebări, răspunse Deiters, deschizându-i lui Irwin cămașa.

Dar eu nu pot să fac nimic. Dacă nu ajunge repede la spital se duce!

Bill stătea în picioare lângă Dr. Smithfield, care încerca s-o readucă la viață pe Kim. Îi înfășurase cu blândețe trupul gol în husa de la canapea. Îi verifică pupilele cu lanterna lui Bill; erau egale și reacționau la lumină. Îi tot vorbea, o bătea ușurel pe obraji și-i masa sternul. Ea nu reacționa, dar doctorul îi lua pulsul și-i controla respirația. Deja auzeau din ce în ce mai tare sirenele ambulanțelor. Tot ținându-se de piept, Bill se îndreptă spre ușă și zise:

— Mă duc afară să le spun că locul e sigur și că n-au de ce să se teamă de noi.

Bill aproape că ajunsese la ușa din față, când se întoarse spre ceilalți și le zise pe un ton imperativ:

— Nu spuneți nimănui nimic. Dacă vă întreabă cineva ce s-a întâmplat, spuneți-le doar că suntem în mijlocul unei anchete și nu putem divulga nimic. Ați priceput?

— Și ce facem cu Kim? Paramedicii o să pună întrebări.

— Puteți să le spuneți ce a pățit, dar nu și în ce împrejurări. Mă ocup eu de detalii, faceți cum v-am spus. Și încercați să nu păreți răniți, s-a-nțeles?

Bill ieși din casă, își strânse pe corp cămașa ruptă și și-o vârî în pantaloni. Deschise cutia cu insigna și o puse în buzunarul de la piept pentru ca „scutul de aur” primit de detectiv să se vadă bine. Se duse la prima mașină de poliție și se legitimă. Nu-i cunoștea pe ofițerii care veniseră, așa că le dădu ordin să supravegheze zona. În cealaltă mașină se afla șeful schimbului doi, sergentul Wayne Pennick. Bill îl cunoștea pe Wayne de ani buni și lucraseră împreună la multe cazuri. Bill se bucura că întâlnește pe cineva cunoscut și se simțea mai bine acum că veniseră întăriri. Bill îi explică pe scurt lui Wayne ce se întâmplase, dar omise multe din amănunte, inclusiv implicarea armatei, furtul de gaz paralizant și trădarea lui Cunningham.

Wayne îl cunoștea pe Cunningham și a fost copleșit când a auzit că murise. Și el și alți polițiști voiau să afle ce se întâmplase. Dar Bill știa că trebuie să păstreze totul în secret,

cel puțin un timp.

— Wayne, trebuie să discutăm cu Henry Melon chiar acum. Dă-mi telefonul tău!

Bill tastă numărul direct al lui Henry, ca să împuște doi iepuri dintr-o lovitură.

— Henry, Bill la telefon. Mă tem că am niște vești proaste. Detectivul Cunningham a fost omorât.

Bill inventă o întreagă poveste ca să audă și Wayne și să-l liniștească și pe Henry. Avea să-i spună lui Henry tot adevărul, dar mai târziu. După ce își termină povestea, Bill sugeră ce ar trebui să facă Wayne, iar Henry fu de acord. Bill îi dădu telefonul lui Wayne. Acesta ascultă și răspunse:

— Da, domnule, voi securiza zona și voi aștepta ordinele dumneavoastră.

Bill zâmbi, strategia lui de limitare a pagubelor funcționa, dar își dădea seama că nu pentru mult timp, deoarece erau prea mulți implicați în treaba asta. Inventase povestea doar ca să mai amâne aflarea adevărului. Bill știa că, în momentul când se va afla, toți aveau să creadă că minți-se ca să nu pună poliția într-o lumină proastă sau ca să apere memoria unui camarad mort.

După ce Bill îl lăsase pe Wayne să dirijeze traficul, veni a doua mașină a poliției și Bill văzu încă un cunoscut. Era tânărul ofițer care flirtase cu Jen cu o seară înainte. Acesta veni la Bill și-l întrebă:

— Nu v-am dus cu mașina ieri seară?

Bill aprobă și spuse:

— Credeam că voi, băieți, lucrați o dată la trei zile.

— Așa e, dar azi țin locul unui prieten.

— Dacă am fi știut, te-am fi cerut în mod special, zbieră Bill, în timp ce paramedicii intrau în casă.

Prima echipă de paramedici l-a scos pe Irwin. Bill se uită lung la adversarul său și constată că nu arăta deloc bine. Văzuse mulți oameni pe moarte în cei 20 de ani de profesie și Irwin părea foarte aproape de moarte, deși avea încă puls. Masca transparentă de oxigen îi acoperea cea mai mare parte a feței, însă tot i se vedea pielea pământie. Această culoare

cenușie îl făcea să semene mai mult cu statuia lui Lincoln decât cu o ființă umană. Pielea părea să-i fie la fel de rece ca și ochii.

Bill nu credea că Irwin va trăi și începu să se gândească la faptul că omorâse un om, un om rău, un asasin dovedit, dar totuși un om ca toți alții. Bill îi urmări cu privirea pe paramedicii care urcau targa cu Irwin în ambulanță și se îndepărtau cu el. Atunci conștientiză că îl omorâse. Lui Bill îi veni în minte planul lui Irwin de a se duce la Chicago s-o omoare pe Jen și încetă imediat să-și mai facă griji pentru el. Bill se uită cum o scoteau pe Kim din casă, întinsă pe targă. Dr. Smithfield era lângă ea și, după ce au suit-o pe Kim în a doua ambulanță, veni la Bill și îi spuse:

— Cred c-o să se facă bine. Tu cum te mai simți?

— Bine. Mă doare ca naiba pieptul, dar sunt în viață. Dar tu?

— Se pare că vestele astea chiar sunt făcute să-ți salveze viața, dar numai atât. Mi-am pierdut cunoștința după prima împușcătură. Ce s-a mai întâmplat?

Bill îi spuse cu de-amănuntul tot ce se întâmplase și cum le salvase Deiters viața.

— Da' ce căuta aici? întrebă Dr. Smithfield.

— Nu știu. N-am reușit să vorbesc cu el. Nu știu cu ce treabă a venit aici.

— Cu ce treabă? întrebă căpitanul Deiters, și se apropie de cei doi. Treaba mea era să vă urmăresc și să vă scap din belea.

— Ai făcut-o de capul tău sau ai avut ordin? îl întrebă Bill.

— Colonelul Kimball mi-a dat ordin.

— Colonelul? exclamă Dr. Smithfield. Aveam senzația că n-a crezut ce i-am spus. De ce ne urmăreai? Care-i adevărul?

— Domnilor, colonelul… începu Deiters să le explice, dar fu întrerupt de un tânăr paramedic.

— Oameni buni, trebuie să vă ducem pe amândoi la spital. Hai, sus!

— Bine, venim, încuviință Smithfield. Dar mai întâi vreau să aflu de ce ne-ai urmărit.

— Vă spun la spital. Mai întâi să vă consulte medicii și

apoi discutăm.

— Căpitane, continuă doctorul, mă bucur că ne-ați urmărit. Ne-ați salvat viața și vă sunt recunoscător. Aș vrea doar să știu de unde e șeful tău.

— Ne vedem la spital, răspunse Deiters, dând din cap.

Capitolul 26

Bill și Dr. Smithfield stăteau în aceeași sală de așteptare în care fuseseră și cu 14 ore înainte, iar domnului între două vârste, care era mort de oboseală, i se păru că trecuseră ani de zile. Amândoi respirau cu greutate și aveau dureri; sorbeau din băuturi răcoritoare, așezați în scaunele de vinilin din sala de așteptare. Doctorul care îi consultase ieri seară stabilise că au câteva coaste rupte și leziuni musculare. Le spusese că o să aibă un timp probleme cu respirația și dormitul, dar că în câteva săptămâni o să se facă bine. Medicul de gardă le prescrisese acetaminofen cu codeină, dar ei au hotărât să nu-l ia până nu vorbesc cu Deiters și Melon.

Kim Deloitte își recăpătase cunoștința, dar încă vedea ca prin ceață și nu se putea ține bine pe picioare. Medicul de gardă încercase să-i ascundă lui Smithfield adevărul despre starea ei, din motive de confidențialitate. Însă Dr. Smithfield îi aminti că el fusese primul doctor care avusese grijă de doamna Deloitte, așadar era pacienta lui. Din solidaritate de breaslă, medicul de la spital îi dezvălui doctorului toate detaliile privitoare la starea pacientei. Smithfield nu s-a putut abține să nu-i spună și lui Bill.

Îl ascultă cu atenție și simți un gol în stomac. Apoi înghiți în sec, își drese glasul și îl întrebă:

— Doctore, a fost… Știi ce vreau să zic… violată?

— Nu, poate că n-au avut timp, dar n-au făcut-o…

— Mulțumescu-ți ție, Doamne! oftă Bill și se cufundă în fotoliu. Smithfield încuviință și se dădu pe spate ca să studieze tavanul. Bill se uită la ceas. Era trecut de 7 dimineață și nu mai dormise de când îl trezise mirosul de gaze la 3 dimineață. Bill făcu socoteala și concluzionă că dormise doar două ore în ultimele 37 de ore. Era obosit, dar i se mai întâmplase să doarmă atât de puțin. Își aminti că în timpul punerii sub supraveghere stătuse treaz 48 de ore. Se gândi ce puțin dormise când erau copiii mici, mai ales Jen. Își aminti că el

lucra în schimbul de zi, iar Dorothy făcea obositorul schimb de noapte de la Spitalul Latter Day Saints. Jen trebuia hrănită din două în două ore și el dormea puțin și pe apucate. El și cu Dorothy reușeau să doarmă între 15 și 20 de ore pe săptămână. Ajunseseră ca niște zombi.

După șase luni de chin, au venit părinții lui să aibă grijă de copii, iar ei doi și-au luat o săptămână de concediu. S-au dus la San Diego și au stat la hotelul Coronado, de pe insula cu același nume. S-au plimbat pe plajă, au băut cocktailuri din pahare decorate cu umbrelușe și au dormit 16 ore pe zi. Nu se oboseau decât să facă dragoste și a fost o vacanță minunată. Bill se gândi la începutul căsniciei lor, când copiii mai crescuseră și Dorothy era sufletul lui pereche, apoi murise Billy. Bill oftă și se uită la Dr. Smithfield; părea epuizat, dar ochii tot îi scânteiau.

Și Dr. Smithfield își făcu același gen de calcule, din care rezulta că rezistase și mai mult timp fără să doarmă. În Vietnam, stătuse și câteva zile treaz, însă lua și niște doctorii ca să reziste atâta. La facultate și în timpul rezidențiatului nu dormea zile întregi; dar lua droguri ușoare sau doze masive de cofeină. Dr. Smithfield se mai gândi și de ce puțin somn avusese parte în primii ani de viață ai fiului său. Se gândea cum se trezea din somn să-l ia în brațe pe David ca să-l țină la pieptul lui protector și să-l legene. Erau amintiri frumoase, dar îi veni în minte și că-i promisese lui David că o să-l protejeze toată viața. Dar îl dezamăgise. „Îmi pare rău, David!”, șopti el.

Lipsa de somn poate să-ți inhibe instinctul de auto-apărare și să-ți scoată la suprafață sentimentele reprimate; într-un cuvânt, te face vulnerabil. Totodată, te desprinde de realitate, te poartă în altă lume, în care tot ce gândești este aproape la fel de important ca și somnul. Fiind în acea lume, e foarte posibil să te superi dacă cineva îți rupe șirul gândurilor, sau pătrunde în cel mai tainic colțișor al minții tale. Bill și Smithfield stăteau unul lângă celălalt, însă gândurile le zburau în trecut, la mii de ani lumină. Apariția lui Melon, Deiters și Kimball îi readuse în prezent.

— Domnilor, ce mai faceți? îi întrebă colonelul Kimball cu

vocea sa puternică de general.

Bill și Dr. Smithfield se treziră imediat la realitate și săriră de pe scaune. Bill se uită chiorâș la Kimball, dar Smithfield îi răspunse ironic:

— Foarte bine, amirale! Suntem într-o formă remarcabilă pentru niște troglodiți de vârstă mijlocie. Au încercat să ne dea foc și să ne împuște. Pe de altă parte, ne-ați spus că nu suntem buni de nimic. Cum vă simțiți?

Kimball se uită prin încăpere și șopti:

— Vă rog să-mi iertați purtarea de azi-dimineață. Atunci nu puteam… și nici nu pot încă, dar… eu… să zicem, vă înțeleg.

Bill îl privi pe colonel, apoi pe Henry și iar pe colonel și întrebă:

— Scuzați-mă, dar nu puteți fi mai clar?

— Ba da, dar nu aici, încuviință Kimball.

— Să facem o plimbare! ordonă Henry, uitându-se la Bill, care purta cămașa numai bună de aruncat. Ei, continuă Henry, mi-ai rupt nasturii de la cămașă.

— Nu-i așa. Cunningham ți i-a rupt și a mai făcut și o butonieră pe piept, zise Bill, vârându-și degetul prin gaura făcută de glonț în cămașă.

Henry se crispă și-și stăpâni emoția care-l cuprinsese când îi arătase Bill gaura din cămașă. Kimball îi grăbi:

— Haideți!

Cei cinci părăsiră micuța sală de așteptare, ieșiră din spital și se duseră la jeepul fățos de culoare bleumarin, o mașină mult mai bună decât cele ale poliției.

— Ce mașină frumoasă ai, amirale! De ce o ascunzi de noi? întrebă Bill, în timp ce se uita la roțile de curse, vopseaua metalizată, la cele patru fotolii confortabile din piele și la ultima banchetă, tot din piele.

— Da, e o mașină ca lumea! exclamă el.

Melon și Deiters intrară primii și se așezară pe bancheta din spate, iar Bill și Dr. Smithfield, ajutați de omniprezentul Sergent Hennessey, se instalară pe locurile din mijloc. Hennessey se așeză la volan, iar Kimball lângă el. Bill se uită

în jurul lui și Dr. Smithfield îi șopti:

— Știi, doctore, ar trebui să-i lăsăm doar pe căpitani să se urce în mașina asta grozavă.

— Chiar așa! răspunse dr. Smithfield. Vrei să coborâm?

— Putem s-o facem. Ce bine ar fi chiar să putem! Hai s-o luăm din loc!

Deiters zâmbi, iar Henry doar scutură din cap. După ce colonelul închise ușa, Hennessey porni aerul condiționat și intră în traficul lejer de după-amiază târzie. Bill și Smithfield dădură din umeri și se instalară mai comod. După ceva timp, Bill întrebă:

— Unde ne ducem, colonele?

— Am închiriat un apartament la Marriott, în University Park. Ne-am cazat deja, așa că mergem direct în cameră. O să comandăm la room service.

— Mă uimiți, ce sărbătorim? întrebă Bill.

— E noaptea balului de absolvire? completă Smithfield.

Kimball se întoarse cu fața la invitații săi:

— Doctore, sergentul Hennessey v-a luat deja lucrurile de la hotel. Bill, spune-i ce măsură porți și va ieși să-ți ia alte haine.

Tonul familiar l-a prins pe Bill cu garda jos, dar replică:

— Ce-i cu primirea asta călduroasă?

— Trebuie să mâncați bine, băieți, și să vă întremați. Apoi o să ne spuneți ce s-a întâmplat, cum stau lucrurile acum și ce trebuie să facem mai departe. Nu e prea greu.

— Și acum ne credeți? interveni Smithfield.

Colonelul se aplecă spre pasagerii din spate:

— Din păcate, vă cred. Și v-am crezut tot timpul. De asta l-am pus pe Deiters să vă urmărească azi.

— Vă mulțumesc că ați făcut-o, îi spuse Bill cu sinceritate în glas. Ne-a salvat pielea. Dar, dacă ne-ați crezut tot timpul, de ce a trebuit să trecem prin porcăria de azi-dimineață?

— Îmi pare rău, a trebuit să vorbesc cu cei din Washington, să mă asigur că ce-mi spuneați era posibil. Era evident că nu puteam să discut cu cei din Tooele, așa că m-am dus la Washington.

Dr. Smithfield se uită la Bill și întrebă:

— V-ați dus la Washington și v-ați întors în aceeași zi?

— Da, dacă ai vulturi pe rever, mergi de obicei cu un avion de linie, dar am vorbit cu șeful meu, care, cu steaua lui de general, mi-a făcut rost de un avion militar.

— Un avion de luptă? se miră Bill.

— Cam așa ceva, nu sunt așa comode și silențioase ca un Lear, dar au viteză mult mai mare. Din păcate, nu ești servit cu cocktailuri și nici nu ți dau bonusuri la numărul de kilometri zburați.

Dr. Smithfield se aplecă în față:

— Din păcate, colonele Kimball, îmi dau seama că ne credeți aducători de vești proaste. Înseamnă că cele mai mari temeri ale mele pot avea o bază reală.

— Din păcate, doctore, cele mai mari temeri ale dumneavoastră nu sunt nimic în comparație cu cele ale Washingtonului.

Capitolul 27

Decker se rezemă de spătarul scaunului din imitație de răchită, din camera închiriată la dărăpănatul han Deluxe și mai luă o sticlă de Budweiser din mica pungă frigorifică. O deschise și aruncă dopul spre coșul de gunoi, dar se lovi de televizor, apoi căzu pe jos. Decker dădu din umeri și îl lăsă acolo, pentru că se potrivea cu decorul camerei cu mobilier din imitație de lemn masiv, cu un covor grosolan și cu paturile acoperite de cuverturi neasortate. Dar, se gândi Decker, capacele de bere o să rupă monotonia creată de arsurile de țigară din toată camera. Erau pe comodă, pe televizor, pe noptieră, pe măsuța de toaletă și chiar pe colacul de la WC. Decker mormăi: „De ce să-și lase cineva țigara aprinsă pe colacul de la WC, într-un hotel ieftin?" Se întreba ce altceva ar mai fi putut să lase cei de dinaintea lui pe colacul de la toaletă.

Era chiar un hotel ieftin. Camerele costau 29,95 de dolari pe noapte, iar în preț erau incluse și taxele și avansul pentru rezervare. El plătise cu bani gheață pentru cele șase camere în care avea să-și cazeze mica echipă. Pe opt dintre oamenii lui îi înghesuise în patru camere duble, iar el și asociatul lui luaseră câte o cameră. Mimau o echipă de zidari în așteptarea materialelor. Nu prea aveau ce face. Decker trase o dușcă sănătoasă de bere și se uită afară la oamenii adunați pe holul deschis de la etajul doi, unde își aveau și camerele. Băieții lui făceau exact ce fac drumarii după o zi de muncă, într-o noapte de vară. Beau câteva beri și profitau de răcoarea serii.

Decker se uită peste capetele oamenilor la imensa parcare Great American Truck Stop. Undeva, în marea de tiruri și remorci, avea și el un tir, trei remorci pline cu carbon sărăcit și una plină cu dosare, mobilă de birou, computere, faxuri, barul său și imensa cutie de țigări. În timp ce-și termina berea și își mânca ultima bucată de pui, Decker se gândi la ce făcea în fiecare seară. După muncă, se retrăgea în micul său

apartament din spatele biroului și își pregătea cina. Se considera un bucătar destul de bun și de obicei pregătea o masă acceptabilă. După cină, se relaxa citind în fotoliul său de piele, savura un pahar de coniac sau porto și fuma un trabuc fin.

În seara asta, din cauza lui Bill McNamara și a lui dr. Smithfield, nu avea parte decât de bucăți de pui prăjit prea tare, bere Budweiser și țigările de foi din cutia alb cu roșu. Decker îl trimisese pe unul din șoferi în parcare să-i ia niște trabucuri și el se întorsese cu „minunățiile" astea. Puiul și berea americană erau cum erau, dar cu țigările de foi era altă poveste. Decker bănuia că amestecul fin de tutun din ele era făcut din frunze de stejar, fibre de nylon și păr de câine. Încercase una, dar nu putuse să tragă mai mult de un fum.

Decker se uită la ceas și se gândi unde erau celelalte trei tiruri care aveau să ajungă aici mâine dimineață la șapte, ca să schimbe remorcile. Până la opt, cele patru tiruri cu remorci, precum și cele două mașini de escortă vor fi în drum spre unitatea de procesare, cu ultima lor încărcătură.

Decker se întoarse cu gândul la ultimele patru luni. Cu acest transport, totalul de carbon sărăcit livrat se va ridica la peste 240 de tone, care prin procesare, va produce 30 de tone de gaz. Această cantitate le va fi mai mult decât suficientă. De aceea, faptul că această afacere căzuse cu o lună înainte de termenul stabilit nu avea mare importanță. Reușiseră să evite o anchetă, distruseseră probele, omorâseră pe eventualii martori și scăpaseră cu întreaga marfă. Câștigaseră prima bătălie, și în curând aveau să câștige și războiul.

Singura îngrijorare a lui Decker era starea în care se aflau eventualii martori. Aflase de la ultimele știri că Johnston murise, însă la cele de seară se pomeni numai că poliția fusese implicată într-un schimb de focuri. Spuseseră că au murit doi oameni, din care unul era ofițer de poliție, iar alți trei erau la spital, în stare gravă.

Prezentatorul știrilor nu divulgase numele celor implicați, așa că Decker nu știa dacă polițistul mort era Cunningham ori McNamara. Irwin era un trăgător de elită, iar cei pe care i-ar

fi luat în vizor erau victime sigure. Decker bănuia că cei doi morți erau McNamara și Smithfield, dar lua în calcul și faptul că ar fi putut riposta, rănindu-i grav pe Irwin sau Cunningham. Decker nu-și făcea griji în privința lui Irwin, pentru că era devotat cauzei și nu i-ar fi turnat.

În schimb, Cunningham era tânăr și fusese recent recrutat. Decker n-avea deplină încredere în el și nici nu-l credea în stare să păstreze un secret așa important. Cu cât se gândea mai mult la situație, cu atât spera din tot sufletul că mortul era Cunningham. Dacă murise Cunningham, ar fi scăpat dintr-o încurcătură, însă asta însemna că McNamara era în viață. Decker se gândea cu groază la faptul că McNamara ar mai putea fi în viață, dar trase concluzia că, în acest caz, trebuia să fie în stare gravă, deci nu mai reprezenta nicio amenințare pentru ei. Decker se gândi și să-și trimită un om la spital ca să afle cine supraviețuise și, dacă era cazul, să termine cu ei, dar hotărî să mai aștepte. Acum se mulțumea să spere că el și băieții săi scăpaseră deocamdată.

Decker se uită la ușa deschisă și-și mai luă o bere din frigider. Când ducea sticla la gură, văzu un taxi care trăgea în parcare. Decker sări în picioare, se duse la balustradă și îl văzu pe Dr. Adler ieșind din taxi. Decker zâmbi și dădu din mână, pentru că situația era acum aproape rezolvată.

Adler urcă scările cu o valiză mare în mână, se duse la Decker după ce deschise ușa camerei alăturate. Decker mormăi:

— Bine ai venit la mica noastră petrecere! Mă bucur că în sfârșit s-a terminat. Mă bucur că nu mai trebuie să mă întorc la Tooele în amărâtul ăla de apartament. Nu știi că mi-am petrecut peste patru ani în gaura aia de șobolani?

— Ce mai sacrificiu! N-ai dat niciun ban ca să stai acolo și să-ți iei salariu de la guvernul SUA, plus ce-ți dădeam noi. Cred că ai strâns o groază de bani și i-ai pus într-un cont din străinătate, așa că mai scutește-mă!

— Curt, ești o mare pacoste. Și mă bucur că mi-am încheiat socotelile cu tine.

— Ai fost toată viața marele și puternicul Dr. Adler. De ce

te grăbești să lași totul în urmă?

— N-am fost Dr. Adler decât cinci ani, doar știi. Acum e timpul să fac următoarea mișcare. Am lucruri mai importante de făcut. Când plecăm?

— Mâine dimineață, după ce vin tirurile de la Tulsa, zise Decker și arătă cu sticla de bere spre parcarea imensă și aglomerată.

— Bine, am să aștept. Am auzit că au fost niște probleme.

— Ce-ai auzit?

— Am auzit la știri. Nu prea sunt schimburi de focuri în Salt Lake City, așa că atunci când sunt șase victime, ia foc o casă și are loc o crimă într-o cameră de hotel, e sărbătoare pentru cei de la știri. A venit careva înapoi?

Decker scutură din cap și începu să explice, mai adăugând și de la el, ce s-ar fi putut întâmpla între Irwin, Cunningham, Deloitte, Smithfield și McNamara. Adler se uită la Decker și îi spuse cu răceală:

— Bine, sper că Deloitte, Smithfield și McNamara sunt morți cu toții. Ne-au dat mult de furcă și ne-au forțat să închidem cu o lună mai devreme.

— Avem destulă marfă. Nu-ți face griji în privința plății!

— Sper că nu e cazul, pentru că mi-am pus fundul la bătaie pentru voi, băieți. Mi-am asumat toate riscurile și acum, când e timpul să-mi iau răsplata, apare puștiul ăsta deștept. Apoi babacul lui și amicul său polițist mai că strică toată treaba. Chiar sper că-s morți.

— Și eu, dar nu contează. Am reușit să scăpăm cu gazul. Cercul s-a închis.

— Da, bunică-tu ar fi mândru de tine.

Capitolul 28

Deiters se uită pe vizor, deschise ușa și își duse mâna dreaptă la spate ca să-și acopere pistolul. Chelnerul trase căruciorul în cameră, iar colonelul calculă repede bacșișul și semnă nota de plată. În timpul mesei, Bill și Smithfield au povestit pe rând ce se întâmplase în ultimele zile și au venit cu idei noi. Melon, Deiters și Kimball ascultau și le puneau din când în când întrebări, când nu le era ceva clar, iar Bill conducea discuția, luând câte o înghițitură de sanviș club.

Doctorul își termină plăcinta cu rubarbă și căpșuni, sorbi din cafea și preluă rolul de povestitor. Continuă relatarea, făcu ultima observație și concluzionă:

— Și cu asta, gata!

Toți și-au întors privirea spre colonelul Kimball, care își mai turna o ceașcă de cafea, lua o înghițitură și se ștergea la gură cu un șervețel. Apoi își drese glasul și își începu reprezentația lui din acea seară:

— Domnilor, tot ce o să vă spun este strict secret. Înțelegeți?

Bill se uită la Kimball și-l întrebă ironic:

— Trebuie să jurăm că vom păstra secretul?

— Nu chiar, dar nu trebuie să vorbiți niciodată cu nimeni despre ce vă vom spune. Nu trebuie să afle nimeni… și cu asta, basta. Este o problemă de stat delicată.

Toți dădură din cap că au înțeles. Kimball era obișnuit să dea ordine. Bill se aplecă în față și întrebă:

— Credeți că tipii ăia sunt în stare de asta? Pot ei să extragă gazul paralizant din carbonul sărăcit? Pot să facă din carbon sărăcit carbon nou-nouț?

Kimball trase adânc aer în piept, se aplecă și răspunse:

— Au și făcut-o.

Toți se îndreptară de spate și Kimball reluă:

— Pe 23 martie, USS Nebraska, un submarin de luptă din clasa Ohio, dotat cu rachete balistice, se întorcea dintr-o

misiune obișnuită de patrulare și a emis un semnal SOS dintr-un EPIRB. E o baliză radio, care se lansează automat atunci când se scufundă un vas. Sonarul de pe submarin a înregistrat zgomotul pe care îl face un vas când se sfărâmă. A transmis ultima poziție cunoscută a lui *Abbey G,* un vas de pescuit din largul Portului Salt din Maine. Submarinul s-a dus în punctul în care fusese localizată baliza și a ieșit la suprafață. Vasul dispăruse. Tot ce-au găsit au fost niște resturi de navă care pluteau, zeci de pescărușI morți și un om mort.

Căpitanul submarinului nu știa ce să facă în astfel de situație, așa că s-a apropiat cu prudență. La început a crezut că moartea păsărilor și a omului fusese provocată de vreo armă biologică. Deci, a luat toate măsurile necesare pentru a-și proteja echipajul și nava de contaminare. Au scos din apă cadavrul și câteva păsări moarte, le-au înghesuit într-un costum contra radiațiilor, le-au încuiat într-o ieșire de urgență și s-au întors la baza lor din King's Bay, Georgia.

Marina SUA și-a luat toate măsurile de precauție pentru a face autopsia și a stabilit cauza decesului. Constatarea preliminară a fost că moartea fusese cauzată de o armă chimică, nu biologică. Au stabilit că omul murise prin asfixie, indusă de paralizia mușchilor respiratori.

— Și ce a provocat-o? întrebă Dr. Smithfield.

— Acetilcolina în exces. Au fost găsite concentrații mari în sângele pescarului, iar Marina militară a trimis mostre de țesut la Centrul de depistare a bolilor și la USAMRIID{3}.

— Dar ai zis că nu era vorba de o armă biologică! exclamă Henry. De ce s-a implicat USAMRIID-ul?

— A fost inițial un laborator în care se produceau arme biologice, dar, în 1969, Nixon a semnat o ordonanță de guvern prin care s-a scos în afara legii producerea de arme biologice. USAMRIID este acum un „câine de pază". Treaba lor e să urmărească traseul tuturor acestor virusuri care produc moline și să se asigure că nu intră în SUA. Supraveghează și cazurile în care decesul a sute de oameni ar putea fi pus pe seama unor arme chimice sau biologice. Ca urmare a acestor investigații, au strâns o impresionantă

colecție de amprente ale armelor biologice și chimice, în 1995, USAMRIID i-a ajutat pe japonezi să identifice sarinul ca gazul folosit de organizația Aum Shinrikyo în atacul din metroul din Tokyo.

— Ce-i sarinul? întrebă Henry.

— Sarinul, somanul și tabunul sunt toate gaze paralizante produse sau descoperite de o companie chimică germană, la sfârșitul anilor 1930. Chimiștii germani încercau să producă un insecticid mai eficient, dar au descoperit și produs câteva gaze paralizante puternice. În timpul războiului, naziștii produceau aceste gaze pe scară largă într-o uzină chimică din Breslau.

— În 1945, continuă Kimball, sovieticii au pătruns în uzină, au dezasamblat-o și au mutat-o în Maica Rusie. Ei au pus mâna pe uzina chimică, însă SUA au pus mâna pe chimiști și pe formulele lor. În plin Război Rece, noi am descoperit alt gaz paralizant, numit VX. Era mult mai puternic și se evapora încet, așa că rămânea mai mult timp pe câmpul de luptă.

— Să-i urăm bun venit gazului paralizant 101, exclamă Bill. E dintr-un curs pentru începători, explică el. Colonele, totul e foarte interesant, dar ce legătură are cu cazul nostru?

— E o lecție de istorie, suntem tari. Tocmai voiam să te pun la curent și cu situația în care ne aflăm.

Bill înghiți în sec și puse șovăielnic următoarea întrebare:

— Gazul care l-a ucis pe pescar era al nostru?

Colonelul Kimball se uită la ceilalți și oftă:

— Da… Noi… Eu… am dat greș, gazul nostru a ieșit cumva din depozit, și niște tipi, poți să-i numești ticăloși, au pus mâna pe această armă.

— Nu putea vreun cercetător nebun să prepare un pic de VX în laborator?

— Ba da. Orice profesor de chimie, cu laborator la facultate, ar putea prepara o cantitate mică de gaz paralizant. Profesorul ar putea omorî câțiva studenți, dar cuvântul cheie este „o cantitate mică”. Dacă vrei să produci în cantități mari, îți trebuie o uzină chimică de 100 de milioane de dolari. Numai asta îi împiedică pe toți nebunii să fabrice gaz

paralizant. Statele își permit s-o facă. Chiar și cele mai sărace, însă nu și oamenii fără mijloace atât de mari. Din păcate, în lumina celor aflate de voi, chiar și un mic grup de oameni ar putea produce o mare cantitate de gaz paralizant, fără investiții majore.

— La ce sumă te referi? întrebă Dr. Smithfield.

— Trei sau patru milioane de dolari. Ai nevoie de oameni, de mijloace de transport și de o uzină cu tancuri de reacție, boilere, condensatoare, compresoare și rezervoare de depozitare. Poți să transformi o fabrică de lapte într-una de bere. Nu e chiar așa scump.

— Depinde, răspunse Bill, pentru fonduri de trei sau patru milioane e nevoie de un fel de organizație. Și de ce ar fi vrut tipii ăia să omoare o mână de pescari?

— A fost un test, zise Kimball, ridicându-se și ducându-se la fereastră. Pe 19 martie, a fost găsit cadavrul lui Jimmy Foote, un tehnician frigotehnist din marină, care lucra pentru Smith & Yardney; fusese găsit strangulat în spatele dubei sale, în Wiscassett, Maine. Legistul a stabilit că Jimmy Foote murise înainte să vină cineva din Salt Harbor să-i repare mașina. Poliția a vorbit cu docherii și a stabilit că tehnicianul de la Smith & Yardney fusese acolo în acea dimineață. Lucrase câteva ceasuri pe *Abbey G.* FBI-ul a preluat investigația de îndată ce s-a aflat că întreaga tragedie fusese provocată de gazul paralizant și putea fi considerată un act terorist. Au găsit o instalație de ascultare foarte sofisticată în birourile lui Smith & Yardney și au pus cap la cap toate informațiile.

Kimball se uită la ei pe rând și continuă:

— Acum suntem convinși că asasinul era mai puternic decât Foote și se deghizase în mecanicul care trebuia să vină de la Salt Harbor. Apoi, a pus gazul paralizant pe *Abbey* G ca să facă testul pe subiecți umani, într-o zonă cât mai îndepărtată. Urmele acestui experiment trebuiau să fie înghițite de apele Atlanticului de Nord, însă el nu s-a gândit că era posibil ca un submarin nuclear să recepționeze semnalele emise de vasul care se scufunda și să recolteze ce mai rămăsese din probe.

— Așa că, își drese Bill glasul, acum știți că e vorba de gazul nostru, nu-i așa?

Kimball încuviință.

— Amintiți-vă ce v-am zis: VX rămâne mult timp în aer! Ei bine, mai erau încă urme de gaz și pe cadavrul pescarului, iar experții de la USAMRIID susțin că e al nostru.

— Bine, e gazul nostru, continuă Bill, și mai știți că această operațiune e derulată de o anumită organizație, care are cel puțin câteva milioane de dolari de investit, nu-i așa?

— Datorită vouă, acum știm cum scot gazul paralizant din unitate și cum poate fi acesta reconstituit. Totuși, ca să faci așa ceva trebuie să ai o structură organizațională și capital.

Bill se întoarse la întrebarea care-l frământa.

— Cine sunt ticăloșii?

— Ei sunt ce a rămas din cea mai mare bandă de ticăloși din secolul trecut. Colonelul se opri din vorbit și se uită la cei patru bărbați între două vârste, care făceau front comun împotriva răului, încercând să-i salveze pe oamenii nevinovați. Fac parte din cel de-Al Patrulea Reich. Sunt naziști.

— Doamne Dumnezeule, șopti Bill.

Capitolul 29

Colonelul Kimball rămase în picioare, se întinse și-și continuă povestea:

— La începutul Războiului Rece, rușii au infiltrat serviciile de spionaj și contraspionaj în toate guvernele țărilor satelite. Agențiile erau la fel cu *Komitet Godudarstvennoi Bezopasnosti* și cu *Glavnoe Razvedyvatel'noe Upravlenie.* Kimball pronunța perfect numele complet al KGB-ului și GRU-ului, ceea ce indica faptul că știa foarte bine limba rusă.

Kimball își mai puse o ceașcă de cafea și continuă:

— KGB-ul, ca și FBl-ul, au avut ca obiectiv inițial contraspionajul în Uniunea Sovietică și în celelalte țări din Pactul de la Varșovia. GRU, ca și CIA, se ocupa cu strângerea de informații din toată lumea. Uniunea Sovietică tolera și încuraja serviciile de spionaj din țările satelite să strângă informații din țările NATO, dar și să facă curățenie în propriile lor ogrăzi. Totuși, Statele Unite erau ținta principală a atacurilor GRU.

La sfârșitul anilor 1950, Markus Wolf a ajuns la conducerea *Hauptverwaltung Aufklarung,* sau HVA, principala filială a Serviciilor Secrete din Germania de Est, STASI. După cum știți, STASI avea legături cu numeroase organizații teroriste, printre care și Abu Nidal, Brigăzile Roșii, Bader-Meinhof și altele. În anii 1970, antrenau mulți teroriști arabi într-o tabără militară de lângă Berlin, numită Feldherrnhugel. La început, Wolf nu s-a implicat în activități teroriste, căci principala lui misiune era să formeze spioni care să se infiltreze în armata și industria Germaniei de Vest. E de la sine înțeles că est-germanii erau cei mai potriviți pentru treaba asta.

La jumătatea anilor 1960, sovieticii au ajuns la concluzia că cel mai bine era să-și trimită agenții în Statele Unite prin filiera din Germania de Vest. Atunci au început să lucreze cu Wolf, care avea spioni sub acoperire ca oameni de afaceri

respectabili în Germania de Vest și pe care îi infiltra în companiile respective din Statele Unite. Wolf a fost creierul acestui plan, devenind astfel unul din cei mai mari spioni ai secolului XX.

Timp de 20 de ani, Wolf a recrutat spioni est-germani pe care i-a pus să lucreze sub acoperire în Germania de Vest pentru ca apoi să-i introducă în centrele de putere din Statele Unite. Agenții lui vorbeau o engleză impecabilă, erau deja cunoscuți ca reprezentanți ai companiilor vest-germane și deci ușor de introdus în filialele acestor companii din Statele Unite. Spionii erau plătiți cu multă generozitate de către americani și mai câștigau și de la STASI. Duceau o viață pe picior mare. Apoi a căzut Zidul Berlinului. Atunci au luat legătura cu cealaltă echipă.

— Naziștii, afirmă Bill.

Kimball încuviință:

— Doctor Kurt Schnedecker, adică Curt Decker, era, ca și mulți dintre compatrioții săi, un fost comunist; cu toții erau cârtițe sau agenți bine acoperiți, trimiși de guvernul est-german cu peste 20 de ani în urmă. Decker și-a terminat studiile aici și are chiar și un doctorat în chimie. Avea o carieră frumoasă ca director la o companie din industria chimică; pe urmă, când a căzut Zidul Berlinului, s-a făcut nevăzut.

— Dacă era comunist, ce legătură avea cu naziștii? întrebă din nou Bill.

— Kurt Schnedecker și alții ca el erau mai întâi nemți și apoi comuniști. După unirea celor două Germanii, guvernul democratic a încercat să obțină dosarele tuturor cetățenilor din fosta Germanie de Est. Din păcate, membri unui partid în ilegalitate i-au dejucat planurile, ceea ce a oprit vânătoarea de vrăjitoare a agenților comuniști. Acești spioni recunoscători s-au dat la fund și au fost primiți cu brațele deschise în acel partid în ilegalitate.

— Credeam că neo-naziștii care au preluat ideile naziste, afirmă Bill, dar nu sunt decât o bandă dezorganizată.

— Așa e, nu sunt decât o bandă. Însă adevărații naziști au

supraviețuit ca și Ku Klux Klanul în prima jumătate a secolului XX. Opinia publică îi condamnă, dar sunt finanțați de mari oameni de afaceri. Naziștii mai cred și că o mulțime de americani le împărtășesc idealurile. Nu uita că Partidul Nazist American există încă și o duce foarte bine. Sunt ca un aisberg din care vezi doar vârful. Și-au asasinat chiar pe unii din cei mai vocali lideri, cum a fost George Lincoln Rockwell, pentru ca marea masă a partidului să rămână în umbră.

Bill se uită la Kimball și scutură din cap.

— Nu e logic. Dacă săvârșesc acte teroriste împotriva americanilor, cum le-ar susține cineva cauza?

— Nu credem că își vor revendica actele teroriste pe care le comit. De fapt, credem că vor lăsa alte organizații teroriste să le revendice.

Bill continuă să-l fixeze cu privirea pe Kimball.

— Ce tot spui acolo? Majoritatea organizațiilor comit acte de terorism cu un anumit scop sau din răzbunare și nu vor îngădui altora să-și revendice succesele lor.

— Noi credem că organizația asta e altfel. Credem că sunt mercenari. Sunt cunoscuți sub numele de Consortium și se laudă că au capacitatea să comită cel mai mare atac terorist care a avut vreodată loc pe pământul american. Mai mult decât atât, au anunțat că după runda întâi va fi un atac și mai groaznic, urmat de o serie de alte atacuri. Cei care s-au folosit de ei n-au decât să revendice oricare dintre atacuri.

— Nu înțeleg, scutură Bill din cap.

— Consortium are nevoie de finanțare, așa că se pun la dispoziția oricui care vrea să omoare cât mai mulți americani, câștigând astfel milioane de dolari. Banii sunt folosiți la finanțarea altor operațiuni și cu fiecare atac reușit câștigă și mai mulți bani. Ei mizează că, în scurt timp, poporul american se va sătura de atacuri teroriste și nu va mai agrea forma noastră de guvernământ. Și atunci va răsări un partid extrem de conservator, care va prelua conducerea, pretinzând că e salvatorul națiunii. Planul e destul de simplu și l-au aplicat cu succes și înainte.

— Cum ați aflat de planul lor? întrebă Dr. Smithfield.

— Nu știm toate detaliile, dar știm cu ce se laudă. CIA a confirmat că ar putea să fie în posesia unei arme de distrugere în masă. Restul e doar speculare.

Bill se uită la colonel și dădu din umeri.

— Își fac reclamă! Ăștia dau anunțuri la ziar care sună așa: „Oferim teroriști cu experiență”.

Kimball scutură din cap.

— Nu dau anunțuri în ziare, dar folosesc alte mijloace ca să-și facă mesajele cunoscute celor interesați. STASI a colaborat cu o serie de organizații teroriste înainte de căderea Zidului, iar supraviețuitorii au păstrat legăturile. Naziștii au legături cu organizații teroriste din toată lumea, încă de la sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial. Au trimis și trupe de asalt în sprijinul Irakului în primul Război din Golf. Nu uita că guvernul cheltuie mult timp și bani ca să distrugă acest tip de legături. E misiunea lor să împiedice eventualele atacuri teroriste împotriva cetățenilor americani de acasă și din străinătate.

— Bine, colonele! exclamă Bill, știu că pentru fiecare atac de care auzim la știrile de seară, CIA și FBI au dejucat peste zece, dar acum ce facem?

— Trebuie să găsim fabrica în care se face conversia. Parcul industrial era probabil doar un depozit. Potrivit deșteptților de la USAMRIID, ca să scoți gazul din carbon ai nevoie de un solvent puternic, care va umple locul din care a fost adsorbit gazul. Acest solvent concentrat și amestecul de gaze trebuie încălzite în așa fel încât solventul să se evapore, lăsând în urma sa gazul lichid VX. Ca să faci toate acestea, ai nevoie de tancuri uriașe de sinteză, boilere, schimbătoare de căldură, condensoare și compresoare.

S-a auzit o bătaie la ușă și Deiters s-a ridicat cu pistolul în mână. Apoi Deiters a deschis ușa și sergentul Hennessey și-a făcut apariția, încărcat cu provizii și cu o nouă garderobă pentru Bill. A dat lucrurile clienților săi nerăbdători.

— După cum ai zis mai înainte, continuă Kimball, ar trebui să aibă o fabrică de conversie la jumătate de oră distanță.

— Să ne întoarcem la camioane, zise Bill și se ridică.

— Care camioane? întrebă Deiters.

— Tirurile care se întorc de la incineratorul din Oklahoma, preciză Bill. Le putem urmări până la fabrica de conversie. E singura noastră pistă.

Colonelul se uită la Deiters și întrebă:

— Poți să afli când sunt programate transporturile la incinerator?

— Mă ocup chiar acum și sun, se oferi Hennessey și ridică receptorul telefonului din cameră.

— Are cineva vreo hartă? întrebă Kimball.

Deiters scoase una din servietă și o întinse pe masă.

— De la Tulsa, camioanele pot ajunge la Salt Lake City doar pe două șosele interstatale. Probabil că o vor lua din Tulsa spre nord, pe I-70 și apoi la vest spre Denver. De acolo, au două posibilități: sau se duc la nord, pe I-70, către Salt Lake City, și apoi pe I-15, sau de la Denver o iau pe I-25 spre nord ca să ajungă pe I-80. Cred că ăsta e traseul pe care o să-l facă.

— Nu știu, căpitane, zise Bill și se uită pe hartă. Nu cunosc șoseaua I-80 către est, dar am mers pe I-70. Cred că aș merge tot pe aceasta.

Hennessey puse receptorul în furcă și exclamă:

— Tirurile au plecat la 13:00 ora locală.

— Sunt aproape 2000 de kilometri de la Tulsa până la Salt Lake City, asta înseamnă cam 24 de ore de condus, preciză Henry. În condiții normale, și fără să încalce regulile de circulație, cred că șoferii au plecat de la incinerator, au condus timp de zece ore și au făcut o pauză de opt ore.

— Să respecte regulile de circulație? întrebă Dr. Smithfield. La urma urmei, sunt teroriști, de ce le-ar păsa de cum conduc?

— Nu trebuie să iasă cu nimic în evidență. Nu cred că și-ar dori să fie opriți de poliție pentru vreo infracțiune.

— E miezul nopții și trebuie să fi ajuns la jumătatea drumului, continuă Bill. Dacă Decker intra în panică, le-ar fi spus să uite de foile de parcurs și să se întoarcă naibii la Salt

Lake City. Chiar dacă s-ar opri să-și pună benzină sau să mănânce, tot ar putea ajunge aici pe la 11, mâine dimineață.

Kimball se mai uită pe hartă și ordonă:

— Trebuie să supraveghem ambele șosele. Detectiv McNamara, ia-l pe Dr. Smithfield și mergeți pe I-70, din Autostrada 6, iar căpitanul Melon și cu Deiters să se ducă pe I-80.

Henry se aplecă pe hartă și întrebă:

— Dar întăriri nu primim?

— Nu avem oameni disponibili chiar acum, zise colonelul, ridicând ochii de pe hartă.

Doctor Smithfield se ridică și aproape zbieră:

— Ce vrei să spui? Ne-ai făcut capul calendar că toți de la Washington ți-au aprobat planul, susținând că situația e foarte gravă. Și acum ne spui să ne descurcăm singuri!

— Doctore, vor veni întăriri, dar nu chiar acum. Sunt pe drum, însă nu vor ajunge aici până mâine dimineață.

Doctorul Smithfield îl fixă cu privirea pe colonelul Kimball, iar acesta îi întoarse privirea, apoi zise:

— Uite ce e, cineva de la depozit e implicat în treaba asta, așa că nu putem avea încredere în tipii din Tooele. Deja am găsit un polițist corupt, așa că nu putem avea încredere în nimeni din poliție. Doar în noi putem avea încredere. Trebuie să urmăriți camioanele până la fabrică, fără să fiți observați. Pe urmă, când o să ajungă aici tipii ăia de la Fort Bragg, o să ne năpustim asupra lor și o să-i doborâm. Sper că totul se va termina până la prânz.

Doctorul Smithfield oftă, căci mai auzise de astfel de termene. De când fusese în Vietnam, nu prea avea încredere în ofițerii de armată și, în ciuda profesionalismului și competenței lui Kimball și Deiters, nu putea să aibă deplină încredere în ei, din cauza trecutului. Doctorul Smithfield îl întrerupse pe Kimball:

— Tipul care l-a împușcat pe Bill la Kim acasă s-a lăudat că mi-a omorât băiatul. Ce-o să se întâmple cu ticălosul ăla nenorocit?

— Avem noi grijă de el. E o problemă de securitate,

răspunse Kimball.

— Ce vrei să zici cu… „avem noi grijă de el”? Doar știi ce-o să se întâmple. Știi ce are să facă. O să-și ia un avocat celebru și o să facă o învoială cu procurorul. Povestea lui e destul de solidă și ar putea să iasă mai repede din pușcărie, sau să amenințe că o să spună totul presei, ca să pună guvernul într-o lumină proastă și să producă panică în rândul populației. Apoi o să-l mituiți să tacă.

Kimball și-a pus mâinile pe masă cu palmele în sus, încercând să-l liniștească pe Smithfield, și i-a zis pe tonul autoritar al unui comandant de armată:

— „Ticălosul ăsta nenorocit” face parte dintr-un complot care vrea să dea pe mâna teroriștilor din America arme de distrugere în masă. Este agentul unei puteri străine inamice. Va fi scos din țară și apoi interogat de specialiști. Odată ce au scos de la el și ce lapte a supt de la mă-sa, va fi judecat de un tribunal militar și executat. Pot să te asigur că specialiștii știu cum să scoată de la el absolut tot. Acum îți dai seama, Doctore Smithfield, ce vreau să spun prin „avem noi grijă de el”. L-am cunoscut pe David și te asigur că ticălosul ăla nenorocit o să-și primească pedeapsa.

— Mâine vom avea o zi grea, afirmă Bill, după o tăcere stânjenitoare. Hai să mergem la culcare.

Și-au pus ceasul la 6, ca să plece la 9, cu două ore înainte de sosirea tirurilor. Au încuiat ușile, au stins lumina, iar cei șase bărbați înarmați și-au spus noapte bună și s-au retras în camerele lor. Nu erau chiar în situația familiei Walton{4}. Lui Bill i se părea că plecase într-o excursie cu colegii de liceu. Nu mai stătuse în aceeași cameră cu atâția bărbați de când făcuse excursia din vacanța de primăvară, dar mâine nu avea să fie așa de distractiv; va fi una din cele mai importante zile din cariera lui.

Capitolul 30

Era în jur de cinci dimineața când își așteptau toți micul-dejun. Kimball veni din colțul unde se retrăsese să dea un telefon și-i anunță:

— Știm cine l-a omorât pe David.

— Cine? întrebară toți, în afară de Bill.

— Cum ai aflat? întrebă Bill.

Kimball hotărî să răspundă mai întâi la întrebarea lui Bill.

— Ne-a spus FBI-ul. Oamenii lor de aici le-au dat toate informațiile care conduceau spre Karl Schmidt. Așa îl chema când stătea în Germania de Est, dar de câteva zeci de ani se ocupa de afaceri în Statele Unite, sub numele de Peter Irwin. Este fiul lui Klaus Schmidt și unul din lupii lui Skorzeny și membru fondator al ODESSA.

Henry se uită uimit la Kimball și apoi îl întrebă:

— Ce tot spui despre lupi și ODESSA?

— Ieri seară m-ai întrebat ce legături erau între STASI și naziști. Uite, asta era una dintre multele lor legături; Otto „Scarface” Skorzeny era unul din comandanții preferați ai lui Hitler. Era puternic, curajos și credincios Reichului. În 1945, când germanii s-au retras din fața aliaților, Skorzeny a organizat detașamente de rezistență care continuau să lupte în teritoriile ocupate. Aceste grupări se numeau Lupii. În timpul zilei erau oameni de afaceri obișnuiți, iar noaptea, la adăpostul întunericului, se transformau în vârcolaci care atacau cu violență forțele de ocupație. Îți sună cunoscut, nu?

— Deci, tatăl lui Irwin era unul din acești lupi? A supraviețuit războiului? întrebă Henry.

— Da. După război, a devenit membru al Organizației Ehemaligen SS-Angehorigen sau ODESSA, din care făceau parte foști ofițeri SS care continuau după război lupta de rezistență. *Die Spinne,* sau Păianjenul, și-a mărit numărul de membri, păstrând vii idealurile naziștilor. Tânărul Karl a crescut în acest mediu, însă după moartea tatălui său, a ajuns

în STASI ca să-și atingă anumite scopuri.

După ce l-a ascultat pe Kimball, Bill s-a dus la fereastră și s-a uitat la străzile din Salt Lake City care începeau să se trezească la viață.

— Deci aceasta este una din legăturile dintre naziști și foști membri STASI.

Kimball încuviință:

— Și din fiecare legătură între STASI și naziști au luat naștere o sută de legături între *Der Spinne* și Partidul Nazist American. Ăștia-s tipii cu care ne luptăm.

Bill nu apucă să răspundă, pentru că se auzi o bătaie la ușă.

— V-am adus micul-dejun.

Deiters a dedus ușa și chelnerul a intrat în cameră, împingând căruciorul atât de cunoscut. Acesta s-a uitat la cei din cameră și s-a întunecat la față când i-a văzut așa de preocupați. Se simțea de parcă ar fi intrat în cartierul general al lui Eisenhower, în ajunul Invaziei din Normandia. Deși făcea această comparație, chelnerul părea mai interesat de temperatura ouălor și de bacșișul ce avea să-l primească decât de politică sau de arme de distrugere în masă. Chelnerul își făcea doar treaba; aducea micul-dejun.

În timpul micului-dejun, mai studiară harta, puseră la punct orarul și stabiliră punctele de intercepție. Melon și Deiters și-au ales un loc pe I-80, de lângă ieșirea spre Emory, care era cam la 17 km N-E de intersecția lui I-80 cu I-84. Emory, Utah este un cătun situat la aproximativ 80 kilometri de Salt Lake City și la cam 30 de kilometri de granița cu statul Wyoming.

Bill și Dr. Smithfield aveau să meargă pe Autostrada 6 înspre sud, către I-70. Vor merge până după derivația Price și vor găsi un loc lângă ieșirea spre Wellington. Dacă o luai pe Autostrada 6, din I-70 scurtai drumul spre Salt Lake City cu 320 de kilometri. Toți camionagiii știau asta. De acolo, vor putea să supravegheze tot traficul.

După ce primiră ultimele instrucțiuni și își dădură numerele de mobil, cei șase se pregătiră să plece. Sergentul

Hennessey dădu ambelor echipe o cutie cu niște snacks-uri și un termos cu cafea, apoi îi șopti lui Bill.

— Domnule, aveți cumva nevoie de bani pentru benzină?

După o pauză stânjenitoare, Hennessey continuă:

— Nu vreau să vă jignesc, dar știu că vi s-au distrus toate bunurile în incendiu și nu știam dacă aveți ceva bani gheață.

— Ai dreptate, zise Bill, uitându-se la sergent. Nici nu m-am gândit la asta, dar e adevărat că n-am niciun ban la mine. N-am nici măcar portmoneu. Tot ce am e o insignă nouă și legitimația pe care mi-a dat-o ieri Henry. Îți mulțumesc, sergent.

— Nicio problemă, uitați aici, îi zâmbi Hennessey, înmânându-i un teanc de bancnote de 20 de dolari.

— Mulțumesc. Ți-i dau înapoi de îndată ce reușesc să mă duc la bancă.

Deiters se uită la ei și dădu din palme:

— Bine, hai să mergem!

În drum spre lift, Bill îi spuse Doctorului Smithfield:

— Mă bucur că mi-a adus Hennessey aminte de bani. Sunt falit.

— Și eu.

— Are să fie un drum lung.

— Bine că ai zis. Trebuie să ne oprim la hotelul meu înainte să plecăm la drum.

— Bine, dar nu putem sta prea mult.

— Doar cinci minute, fu de acord Dr. Smithfield.

— Ce ai nevoie de acolo?

— De un colet trimis prin FedEx.

★★★

Decker se uită pe fereastră, luând o gură din gogoașa glazurată, pe care o cumpărase de la bufetul din hol. Gogoașa era cam veche și mirosea cam ca în hol, adică a fum de țigară și a mucegai. Ca să-și poată termina gogoașa, a luat o gură de cafea neagră și tare. Cafeaua era mai bună decât gogoașa, dar nu grozavă. Se uită la ceas și apoi în parcarea de la Great

American Truck Stop.

— De abia aștept să plec de aici. Unde-ți sunt băieții? îl întrebă Adler, intrând în camera lui Decker. Își aprinse o țigară și luă ghidul HBO de pe televizor.

— N-am putut să dorm ieri seară și nu era nimic la televizor. Am murit de plictiseală. De ce nu ne-am luat o cameră în care să fie un televizor cu canale preplătite?

Decker se uită urât la Adler.

— Nu vrei să stai tu pe locul din dreapta șoferului într-unul din tirurile alea? Într-unul fără suspensii. Scaunele alea sunt groaznice, pentru că există doar 50 de milimetri de spumă între fundul tău și orice hârtoapă de pe drum. Să stai tu așa 10-12 ore și n-o să te mai plângi atât de condițiile din cameră.

Adler pufni și Decker se uită din nou în parcare.

— Au ajuns, zbieră Decker, începând să bată la toate ușile. Peste o clipă, toată echipa se strânsese în parcare, iar în următoarele 30 de minute descărcau remorcile, schimbau plăcuțele de înmatriculare, alimentau tirurile și cumpărau cafea.

La 7:30 fix, într-o frumoasă dimineață senină din mijlocul deșertului, convoiul lui Decker, format din patru tiruri cu remorci și două jeepuri, ieșea din parcarea Great American Truck Stop, îndreptându-se spre sud, pe Șoseaua I-15.

★★★

Scurta oprire la hotelul Imperial i-a întârziat un pic pe Bill și pe Doctorul Smithfield, însă acum se îndreptau spre sud, pe I-15. Bill se uită la ceas și se îngrijoră puțin, căci erau cu aproape 20 de minute în întârziere. Oftă și se uită la bordul mașinii, unde erau cele două pachete pe care le luase Dr. Smithfield de la hotel. Detectivul încercă să-și satisfacă curiozitatea și citi adresa expeditorului, în timp ce conducea.

Doctorul Smithfield stătea tăcut pe locul lui de lângă Bill și nu se dezlipea de binoclul pe care i-l dăduse colonelul Kimball. Se uita cu atenție la vehiculele care veneau în sens

invers pe I-15, încercând să depisteze trei tiruri Kenworth de culoare bleumarin, cu remorci albe.

— E un mobil și o nouă carte de credit American Express. Am plecat de la tine fără ele.

Bill nu înțelese:

— Ce anume? Pachetele? Nu observasem.

— Am dat telefon că mi s-a pierdut cartea de credit și mi-au trimis una nouă. Nu-mi place să n-am bani la mine, răspunse Smithfield, scoțându-și telefonul din ambalaj și punând-l la încărcat în locul unde era bricheta. Apoi Dr. Smithfield examină cardul.

Bill se gândi la cărțile lui de credit. Ce bine că fuseseră distruse, dar ar fi fost și mai bine să dispară și situația conturilor. Se gândea la cardul lui Smithfield și la creditul lui nelimitat. Pe de altă parte, Bill se gândea că mai are 1500 de dolari pe cardul Visa. Din păcate, pe Master Card depășise limita cu 200 de dolari, din cauza excursiei cu pluta. Aceasta era situația financiară a unui bugetar cu o fată care trebuia să meargă la facultate. Bill era pe punctul de a cădea în depresie din cauza situației lui financiare, când își aminti de uriașa sumă pe care trebuia să i-o dea compania de asigurare pentru casa din Aberdeen Court care se făcuse scrum. Avea să încaseze cecul de la asigurări, să-și ia un mic apartament și să investească restul de bani. Bill se mai însenină.

— În regulă, doctore Card de aur, hai să-i găsim pe ticăloșii ăia și să sunăm cavaleria. Mai târziu poți să-ți folosești noul card ca să plătești cina.

Și-au continuat drumul pe I-15 la sud de Provo, până la ieșirea spre Autostrada 6. Era trecut de 8, traficul se întețise și ei nu erau în graficul stabilit, așa că Bill decise să aleagă alt punct de interceptare, mai aproape de orașul Price. În consecință, cei doi au vorbit de una și de alta timp de o oră. Dr. Smithfield urmărea traficul din sensul invers, în caz că tirurile își făceau apariția mai devreme, iar Bill conducea și încerca să-și amintească unde erau ieșirile de la nord de derivația spre Price.

Dr. Smithfield se uita cu binoclul la pasajul superior și-l

întrebă pe Bill:

— Aici ne oprim?

— Nu știu… Cred că e bine, dar nu-mi amintesc precis. E un loc bun. Nu putem să o luăm la sud de derivație, căci ne pot ocoli luând-o prin oraș.

Bill ieși de pe autostradă, traversă drumul perpendicular și parcă pe sensul de intrare înapoi pe Autostrada 6. Această poziție le îngăduia să supravegheze mașinile care veneau dinspre nord, în timp ce ei păreau că se duc înspre sud. În plus, locurile din față vor fi în umbră, nu vor suferi de căldură și vor sta departe de privire indiscrete.

Bill alesese acest loc din motive întemeiate, dar omisese faptul că cei care veneau spre sud nu-i puteau vedea, dar își va da seama curând de avantajele acestei opțiuni. Neștiind ce noroc dăduse peste el, a deschis ferestrele, a oprit motorul și a luat termosul de pe bancheta din spate și i l-a oferit doctorului:

— Vrei puțină cafea?

— Nu, mulțumesc, nu e nicio toaletă pe-aici.

Bill se uită pe geam în zare:

— E una nu departe.

— Ai niște hârtie igienică în coșul tău de pic… nic, Yogi?

— Nu, Boo Boo, nu am. Vrei un fursec?

— Nu, mulțumesc.

Bill își turnă o ceașcă de cafea și-și puse două fursecuri în poală. Smithfield continuă să se uite la traficul lejer de pe Autostrada 6. Bill termină al doilea fursec și mai luă o gură de cafea:

— Vrei să mă mai uit și eu cu binoclul, doctore?

Era cât pe ce să-i răspundă, când șase vehicule au trecut razant pe lângă ei, îndreptându-se spre sud pe Autostrada 6. Convoiul era format dintr-un jeep negru, după care urmau patru semiremorci, fiecare având partea din față albastră și câte o remorcă albă, iar un alt jeep negru încheia coloana. Doctorul Smithfield se uită o clipă la tiruri, apoi își focaliză binoclul pe ușa din spate a ultimei remorci, mai precis pe colțul din dreapta sus al ușii. Acolo observă numărul 805.

— Ei sunt, exclamă Smithfield.

Bill tresări și se uită la sensul dinspre nord, pe care nu era niciun vehicul.

— Unde sunt?

— Acolo! îi arătă Doctorul Smithfield. Se îndreaptă spre sud.

— Cum spre sud? Trebuiau să meargă spre nord. Nu sunt ei.

— Suntem în pustiu și tocmai au trecut pe lângă noi două jeepuri negre și patru tiruri bleumarin cu remorci albe, iar ultima avea numărul 805.

— Ești sigur?

— Da.

— Cum de ne-au depășit, de ce se duc spre sud și de unde au luat al patrulea tir?

— Nu știu, dar știu că sunt ei. Hai să o luăm din loc!

Bill porni motorul, deblocă frâna de mână și acceleră.

— Dacă te-ai înșelat, am putea să-i ratăm pe nenorociții ăia.

— Urmărește-i și eu mă voi uita cu atenție la sensul dinspre nord, să văd dacă nu vine cineva. Ajunge-i din urmă și ai să vezi că am dreptate!

— Nu mă pot apropia prea mult de ei, ar putea să ne recunoască și să înceapă să tragă în noi. Suntem depășiți numeric.

— Ai dreptate, ține-te mai departe de ei, dar urmărește-i.

— E prea devreme, nu pot fi ei.

— Poate că au găsit un mod să ajungă înaintea noastră. Nu putem risca să-i pierdem.

Urmărind convoiul câțiva kilometri, timpul se scurgea încet și Bill se uita cu atenție la fiecare vehicul de pe sensul spre nord. Cu fiecare kilometru făcut, își dădea seama că direcția era greșită. Convoiul o luă pe derivație și Dr. Smithfield se uită la vehiculele care făceau o curbă lungă spre dreapta, apoi spuse:

— Văd numerele de pe spatele remorcilor: 804, 805, 804 și 806. Ei sunt. Deși sunt destul de departe, îi văd foarte clar.

— Suntem în avantaj, pentru că nouă ne e mai ușor să ne uităm cu binoclul la remorcile albe decât le e lor să ne vadă prin oglinzile retrovizoare.

— Doar dacă nu ne urmăresc prin oglinda retrovizoare a ultimului jeep, mormăi Bill, pe când încetinea ca să mărească distanța dintre ei. Spune-mi când zărești remorcile albe cu binoclul.

Până să ajungă la ieșirea spre Wellington, Bill și Smithfield măriseră distanța dintre ei și convoi la peste un kilometru și jumătate. Dr. Smithfield se străduia să nu piardă convoiul din vedere, dar amândoi se simțeau mai în siguranță la o distanță apreciabilă de ei.

— Aici trebuia să vedem convoiul de patru tiruri, zise Bill, arătând spre ieșirea de pe autostradă.

— Ce bine că am întârziat!

Ieșirea spre Wellington era pustie, cu excepția unei dubițe roșu-închis, parcată pe pasajul superior în sensul către nord. Acolo stătea asasinul cu o veche carabină Winchester în poală, așteptându-și prada, dar Federal Express nu-și respectase „absolut deloc” orarul. Prin urmare, Bill și Dr. Smithfield au ratat întâlnirea.

Capitolul 31

Căpitanul Joseph Deiters din Armata Statelor Unite și Căpitanul Henry Melon de la Departamentul Poliției din Salt Lake City stăteau tăcuți pe locurile din față ale mașinii lui Melon, o Crown Victoria. Mașina de serviciu a lui Henry era parcată pe un drum de acces, paralel cu I-80, de lângă ieșirea spre Emory, aflat chiar la 29 de km de frontiera statului Wyoming. Drumul de acces se afla la peste 90 de metri la sud de autostrada interstatală, într-un loc mai înalt, așa că Deiters și Melon puteau să vadă bine autostrada pe o distanță de circa trei kilometri. Henry își parcase mașina pe contrasens ca să vadă mai bine, așa că portiera de pe stânga ajungea până la parapet.

— Vrei niște cafea? îl întrebă Henry pe Deiters, întinzându-i termosul.

Deiters se uita cu binoclul la șoseaua care se întindea în fața lui.

— Da, răspunse el, fără să-și scoată binoclul de la ochi.

— Nu vrei și un fursec?

— Nu, mersi.

— Ce drăguț din partea lui Hennessey să ne pună și niște snacks-uri, constată Henry.

— Nu-i stă deloc în obicei, poate i-a dat cineva cu ceva în cap… sau poate cineva i-a luat locul lui Hennessey, care a fost răpit de extratereștri.

— Fii serios, pare un tip de treabă. Un tip normal.

— Aparențele înșală.

— Mersi de cafea, sper că nu e otrăvită.

— Nu cred că e. Nu a făcut-o Hennessey, ci Kimball. A făcut-o în cameră, cât timp vă pregăteați voi de plecare. E termosul lui, uită-te la inițiale. Deiters își dădu jos binoclul și-ai arătă inițialele AJK gravate pe fundul termosului.

— Kimball nu pare un tip de treabă.

— Colonelul Kimball e un om dintr-o bucată; e un

adevărat domn și un comandant extraordinar. Am învățat multe de la el și am un deosebit respect pentru el.

— Glumești. Nu zici așa doar pentru că e șeful tău?

— Nu, e un comandant grozav și are grijă de oamenii lui. Este sever și așteaptă mult de la ei. Kimball nu ne ascunde nimic și e foarte direct. E un șef pe cinste.

— Ai dreptate, căpitane, aparențele înșală. Cred că e un ticălos de primă mână.

— Hei, nu mă înțelege greșit, uneori e mai al dracului. Nu ajungi colonel dacă ești un molâu. Dar e un comandant bun, unul din cei mai buni pe care i-am avut.

Deiters își întoarse privirea la șosea în timp ce Henry turna cafeaua și mai lua un fursec din pungă. Norii de dimineață se împrăștiaseră și se anunța o zi senină de vară. Priveliștea munților Wasatch era superbă, așa că Henry se uita la munți și Deiters era atent la drum.

★★★

La peste 160 km depărtare, două avioane de transport Lockheed C-5B Galaxy de la Comandamentul Aviației Militare zburau deasupra Great Salt Lake Desert, la est de pista Bonneville. Avioanele părăsiseră cu cinci ore în urmă Fort Bragg și tocmai trecuseră de renumitele câmpuri de sare, unde se stabiliseră și se depășiseră multe recorduri de viteză la sol. Transportoarele își continuară zborul spre sud pe deasupra spațiului aerian restricționat din zona pistelor de încercare Dugway, unde se stabiliseră și se depășiseră alte recorduri, dar trecute la secret și îndosariate la secțiunea de cercetare. Avioanele masive s-au rotit în aer, apoi au coborât spre pista rareori folosită.

După aterizare, transportoarele greoaie au tras la hangarele vechi din mijlocul deșertului. După ce s-au oprit motoarele, botul rabatabil al fiecărui avion s-a deschis, lansând o rampă de descărcare. La trei secunde după ce rampa a atins asfaltul, a apărut din avion un taxi galben. I-a urmat o camionetă verde-închis care avea un abțibild cu o minge de

fotbal lipit pe geamul din spate. Aceste vehicule au fost urmate de o dubă de instalatori cu Royal Flush pictat pe o latură și un autocamion pe care scria Claypole Painting. Din primul avion au mai ieșit o mulțime de vehicule, printre care un Volvo Break, un camion Wonder Bread și un Jeep Cherokee.

Al doilea a descărcat la marginea pistei o serie întreagă de autoturisme, dar și un camion poștal și o rulotă. S-a format o grămadă de mașini și camioane, pe care le vedeai de obicei la orice semafor din America. Ultimele cinci camionete descărcate erau sigur militare, pentru că erau vopsite în culori de camuflaj, dar locul lor nu era în acest deșert.

Aceste cinci camioane erau destinate planului de rezervă. Dacă oamenii din prima serie de vehicule dădeau greș, le luau locul cei din aceste camioane. Patru din ele erau pline cu materiale sanitare și tehnicieni care știau ce să facă în cazul unui atac cu gaz paralizant. Al cincilea camion era plin cu saci pentru cadavre.

Locotenent-colonelul Jonathan Cahners coborî iute rampa de descărcare a primului avion Galaxy și-l salută pe căpitanul Paul Stebbins. Cahners era înalt de 1,85m, cu pieptul vânjos și umerii lați. Cahners arăta mai mult ca un tăietor de lemne decât ca un parașutist. Stebbins era mult mai scund decât Cahners și atunci când se uita în sus la colonel era aproape orbit de lumina soarelui care venea din spatele lui Cahners. Deși purta ochelari, căpitanul își mijea ochii, iar acest gest îl făcea să semene cu o cârtiță care tocmai ieșise din tunel. Cârtița îl salută pe tăietorul de lemne.

Stebbins, ofițerul de legătură între Armata Statelor Unite și Garda Națională din Utah, avea sarcina de a comanda această operațiune. Căpitanul Stebbins era mai puțin soldat decât agent de asigurări. Dar astăzi era la comanda unei forțe antiteroriste de elită. Pentru a se conforma legii federale, mai bine zis decretului Posse Comitatus, această forță de elită a fost trecută temporar în cadrul Gărzii Naționale din Utah.

Stebbins era un om al cifrelor și o știa foarte bine, dar mai știa și că se implicase într-o operațiune extrem de importantă

și era nerăbdător să-și facă datoria. Spera să le spună copiilor și nepoților săi ce rol măreț jucase. Totuși, locotenent-colonelul Cahners și colonelul Kimball aveau să preia comanda operațiunii. Stebbins știa că avea să joace un rol minor, dar era totuși mulțumit.

— Locotenent-colonel Jonathan Cahners, raportez.

Stebbins îl salută emoționat și îi întinse mâna:

— Bine ați venit în Utah!

Cei doi își strânseră mâinile și Cahners întrebă:

— Unde e colonelul Kimball?

— Ei bine, nu mai știm nimic de colonel de la șapte dimineața.

— Dar de căpitanul Deiters? E la curent cu operațiunea asta, nu-i așa?

— O fi căpitanul Deiters la curent, dar eu nu sunt. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă aici. Am fost sunat azi dimineață de la biroul guvernatorului și mi s-a spus să vin aici. Nu cunosc persoanele implicate. Știu doar că formal sunt la comandă, iar voi faceți parte din Garda Națională din Utah. Cahners s-a uitat urât la căpitanul Stebbins, iar acesta din urmă a continuat: Trebuie doar să vă urez bun venit în Utah și apoi să nu mă amestec în treburile voastre. Îmi pare rău, domnule, dar asta e tot ce mi s-a transmis.

Colonelul Cahners își duse mâna la capul ras și scoase din buzunar un carnețel și un telefon mobil. Formă o serie de numere și așteptă cu nerăbdare să i se răspundă.

— Alo, căpitanul Deiters la telefon.

— Bună, căpitane, sunt locotenent-colonelul Jonathan Cahners, tocmai am venit cu oamenii mei din Fort Bragg și-l căutăm pe colonelul Kimball. Știi cumva unde e?

— Nu, domnule. Când ne-am despărțit azi-dimineață, plănuia să se întâlnească cu dumneavoastră și aștepta un telefon de la dumneavoastră sau de la cealaltă echipă.

— De la cealaltă echipă?

— Da, domnule. Colonelul are o echipă de doi oameni care țin sub observație I-80, să vadă dacă nu se apropie

convoiul de Salt Lake City, și o altă echipă care face același lucru pe I-70. Le-ați contactat?

— Nu. Kimball mi-a dat doar numărul tău de telefon.

★★★

Deiters îi dădu binoclul lui Henry și își luă carnetul.

— Domnule, poftiți numărul detectivului McNamara… Uitați-l pe colonel, vi-l aduc acum.

Deiters își puse mobilul în mâna stângă, iar cu dreapta deschise portiera, în timp ce o mașină blindată HumVee venea pe șosea și se opri în fața mașinii lui Henry. Căpitanii Melon și Deiters au stat nemișcați, așteptând să iasă cineva din vehiculul de camuflaj. Henry credea că văzuse pe cineva mișcându-se în HumVee, dar nu ieși nimeni de acolo. Henry se uită la Deiters și spuse:

— E ciudat. De ce nu… Henry Melon nu și-a mai terminat niciodată propoziția.

Pe când vorbeau cei doi, ușa din spate a HumVee-ului se deschise și prin ea apăru țeava armei M-16 a sergentului Hennessey, care trase o rafală. Parbrizul mașinii de serviciu a lui Henry era blindat, dar construit să reziste doar la câteva împușcături de armă ușoară, dar nu unei rafale de gloanțe de mare viteză, trase de o armă automată de la foarte mică distanță. Hennessey trăgea de la stânga la dreapta, iar parbrizul rezistă la primele două proiectile, apoi se sparse. Al treilea a zdrențuit tapițeria, iar al patrulea îl lovi pe Deiters în șoldul drept, aruncându-l înapoi în scaun. Următorul glonț îi zdrobi lui Deiters clavicula, înainte să-i intre în umăr.

Al șaselea și al șaptelea au lovit scaunul dintre Deiters și Melon. Următoarele șapte l-au nimerit pe Henry Melon, după care lui Hennessey i s-a terminat primul încărcător și se întoarse în direcția opusă. Deiters se băgase sub bord, ca să scape de ultimele gloanțe din primul încărcător. Nu s-a mai auzit nimic, dar Deiters știa că Hennessey își încarcă din nou arma. Avea să-i ia două secunde. Deiters nu putea să-și miște brațul drept, așa că porni motorul cu mâna stângă și băgă în

marșarier. Apoi se întoarse și apăsă pe accelerație cu stânga. Mașina răspunse la comenzi și o luă cu viteză înapoi, îndepărtându-se de a doua ploaie de gloanțe trasă de Hennessey.

Deiters simți impactul gloanțelor asupra mașinii pe când intrau în botul mașinii, capotă, radiator, sistemul de ventilație, pompa de apă, compresorul de aer condiționat, servodirecție și în motor. Deiters știa că mașina n-o să mai reziste mult și că nu avea să supraviețuiască în ea, așa că porni la atac.

Când s-a întors, l-a străfulgerat o durere îngrozitoare în umărul drept. De fiecare dată când făcea o mișcare, simțea că i se smulgea brațul din încheietură, dar se întoarse din nou și puse schimbătorul de viteze în poziție intermediară. Căută ceva cu care să apese pe accelerație și atunci îl văzu pe Henry, sau ce mai rămăsese din el. Arma automată a lui Hennessey făcuse din el o grămadă de carne sângerândă. Deiters știa că Henry murise după primul glonț care-l nimerise, dar se blocă atunci când îl văzu în halul ăsta. Se opri o clipă, apoi începu să caute din nou și dădu de termos.

Deiters apăsă pedala de accelerație cu ajutorul termosului. Motorul s-a pornit și întreaga mașină a început să vibreze, în timp ce tahometrul se apropia de linia roșie. Deiters se ridică un pic și trase încet de volan spre dreapta și puse schimbătorul de viteze în poziție de mers. Cauciucurile scârțâiră și ieși din ele un fum albăstrui, atunci când motorul de 300 de cai putere a transmis prin arbore șocul la roți.

Mașina Crown Victoria a pornit înainte cu viteză, trecând razant cu partea dreaptă pe parapet. În timp ce mașina accelera, Deiters s-a ridicat, a tras de mânerul portierei cu mâna stângă și a deschis-o, trântindu-se în ea. S-a rostogolit din mașină, iar ușa s-a trântit după el. Deiters s-a izbit de asfalt, pentru că nu se putea sprijini în mâna dreaptă ca să-și atenueze căderea. S-a lovit tare la umărul stâng și brațul stătea să-i cadă din umărul zdrobit de al treilea glonț al lui Hennessey. Durerea sfâșietoare provocată de distrugerea țesutului cartilaginos a fost chiar mai puternică decât cea

provocată de împușcătură. Durerea s-a intensificat când a făcut o mișcare în față și s-a rostogolit, agitându-și brațul nefolositor ca pe o măciucă.

Deiters se gândi să rămână un pic pe jos ca să-și recapete forțele, dar știa că Hennessey o să vină după el, așa că se rostogoli la stânga, punând mașina între el și atacator. În timp ce-și încărca arma, Hennessey văzu portiera deschisă și pe Deiters sărind din mașină, însă nu putea să tragă. Acum Hennessey lua în vizor mașina în mișcare care venea drept spre el și lua viteză. A deschis focul.

Crown Victoria de două tone lovi spatele HumVee-ului cu o viteză de aproape 50 de kilometri pe oră. Impactul ridică spatele mașinii la peste un metru în aer și aproape că-l aruncă pe Hennessey afară. Înaintarea mașinii de poliție a antrenat mișcarea concomitentă a ambelor vehicule. Deși HumVee-ul era parcat, impactul împingerii mașinii de 300 de cai putere îl propulsă înapoi cu 25 de km/h.

Hennessey reveni în poziția în genunchi. Goli un încărcător întreg în compartimentul motorului, iar acesta se opri. Peste o clipă, benzina s-a aprins, iar mașina de serviciu a lui Henry Melon a luat foc.

Hennessey se târî înapoi pe locul șoferului, băgă în viteză HumVee-ul și începu să târască după el mașina în flăcări. Coliziunea lipse mașinile.

Pe când Hennessey era preocupat să se detașeze de Crown Victoria, Deiters se ridică în picioare, traversă șchiopătând șoseaua și urcă clătinându-se pe un dâmb. Găsi o ascunzătoare între stâncă și niște tufișuri, își scoase pistolul din toc și evaluă situația în care se afla. Hennessey avea o armă de precizie cu o rază de acțiune mai mare și cu posibilitatea de a trage mai multe gloanțe. În schimb, Deiters avea avantajul că stătea ascuns și era aproape imposibil să îl vadă cineva. Deiters era trăgător de elită și, în condiții normale, i-ar fi plăcut provocarea, căci era sigur că putea să-l împuște pe Hennessey între ochi.

Dar, din păcate, acestea nu erau condiții normale. Deiters era într-adevăr un trăgător de elită, dar trăgea cu mâna

dreaptă, iar acum brațul drept îi atârna pe lângă corp și nici stângul nu era prea bun. Se uită la mâna stângă care îi tremura, pe când încerca să țină pistolul și ajunse la concluzia că n-avea nicio șansă.

Hennessey a întors mașina și a luat-o încet pe urmele de cauciucuri, până a trecut peste o grămadă de cioburi și de cartușe goale. S-a uitat la parapet să vadă dacă nu era pătat cu vopsea neagră. Concomitent, se uita și la asfalt. Hennessey opri HumVee-ul, ieși din mașină, se aplecă și puse mâna pe asfalt. Analiza lichidul roșu și vâscos de pe degete și zâmbi când simți în nări mirosul minunat de sânge. Hennessey se ridică în picioare, își puse arma M-16 pe umăr și cercetă terenul. Căuta să vadă unde erau călcate în picioare tufișurile, unde erau crengi rupte sau iarbă pătată de sânge. Hennessey era pe urmele lui Deiters.

Își concentră privirea asupra stâncii de pe înălțimea de la 100 de metri. Urmări cu privirea umbra de la poalele dâmbului, până când aceasta ajunse pe șosea. Își puse arma în poziție de tragere. Era gata să tragă la orice mișcare, căci nu voia să-i dea nicio șansă adversarului său. Se apropie cu prudență de locul unde se termina poteca și începea șoseaua. Se așeză în genunchi și găsi din nou sânge. Hennessey se uită la urma pe care o lăsase Deiters când se târâse pe dâmb. Deodată, își mută privirea la dreapta și văzu locul unde se ascundea Deiters.

Deiters îngheță de spaimă. Avea impresia că Hennessey se uita chiar la el; îi vedea bine ochii. Hennessey nu-l putea vedea încă pe Deiters, dar știa unde este și trebuia să se apropie până îl vedea clar. Totul se va termina pentru el cu o singură rafală. Hennessey urca dâmbul, țintind cu arma M-16 în direcția unde trebuia să fie Deiters.

Deiters stătea complet nemișcat, căci știa că Hennessey va trage imediat ce o să-și găsească ținta. Deiters se gândea ce șanse mai avea. Ca să rămână în viață, trebuia să-l omoare pe Hennessey sau măcar să-l împuște, ca să nu mai poată trage; asta e singura lui șansă. Trebuia să-l omoare cu primul glonț.

Hennessey urcă încet pe dâmb, ajunse cam la 50 de metri

de Deiters, se opri și îl luă în vizor, gata să tragă. Totuși, nu trase, pentru că observă că în tufișul din fața lui nu se afla Deiters. Își continuă urcușul încă vreo 5 metri și se opri din nou. Se uită fix la Deiters.

Lui Deiters îi bubuia inima în piept. Era sigur că Hennessey îl observase. Îi putea auzi respirația și chiar să-l simtă. Deiters era în pericol, dar Hennessey se afla încă destul de departe, însă trebuia să se miște înainte să poată trage. Hennessey o să-l vadă mișcându-se și l-ar putea omorî înainte ca el să tragă primul foc. Deiters își ținu respirația și așteptă.

— Hei, ce-i aici? E asta mașina ta? țipă un om de pe șoseaua din spatele lui Hennessey. Era un comis-voiajor care se oprise să vadă ce era cu mașina care ardea și-l văzuse pe Hennessey urcând dâmbul. Hennessey se întoarse fără să vrea ca să vadă ce se întâmpla. Dar chiar în acea clipă își dădu seama că făcuse o greșeală fatală.

Deiters își ridică cu greutate brațul stâng și trase un glonț în spinarea lui Hennessey. Îl nimeri între omoplați, îi secționă șira spinării și se opri în spatele sternului. Corpul fără viață al lui Hennessey se prăbuși și se rostogoli în jos pe pantă, înspre trecătorul curios.

În timp ce Deiters făcea eforturi să se ridice, îl văzu pe comis-voiajor alergând la mașina lui și demarând. Deiters se uită la umărul său stâng. Îl durea ca naiba, dar sângerarea se oprise. Nici umărul drept nu arăta prea bine, era acolo o gaură și curgea puțin sânge, dar nu simțea nimic, doar că nu-și putea mișca deloc brațul. Coborând cu greu dealul, se înecă de la praful lăsat de mașina comis-voiajorului. Se bucura că apăruse acel tip, dar ar fi vrut să stea mai mult pe acolo.

Deiters se duse la mașină și deschise portiera de pe partea șoferului, sperând să găsească cheile de contact și poate un telefon mobil, dar îl găsi doar pe colonelul Kimball. Deiters se dădu înapoi.

— Colonele!

Deiters se holba la colonel, dar colonelul rămânea nemișcat.

— Colonele!

Corpul colonelului Andrew Kimball se afla pe locul de lângă șofer și stătea drept datorită centurii de siguranță. Deiters se urcă cu greu pe locul șoferului și atinse gâtul colonelului cu mâna; era rece și rigid. Kimball murise de câteva ore.

Șocat de ce se întâmplase, Deiters se lăsă pe scaun. Nu știa ce să facă în continuare. Trebuia să-și limpezească gândurile și să raționeze. Sirena unei ambulanțe se auzea din ce în ce mai aproape, așa că nu avea prea mult timp la dispoziție. Se gândea că aveau să vină paramedici și poliția și nu știa ce putea să le spună.

Revăzu scena în minte. Erau trei morți, un rănit grav și o mașină în flăcări pe o rază de o sută de metri. Se afla aici ca să-i împiedice pe naziști să fure gaz paralizant, când subordonatul său, care tocmai îl omorâse pe comandant, îl încolțise pe el și pe polițistul care îi era partener. „Apropo, se gândi el, nu sunați la bază, pentru că nimeni de acolo nu știe ce facem aici.” Deiters scutură din cap și se gândi la o explicație mai plauzibilă. Putea să spună că au fost atacați de extratereștri și tot suna mai bine.

Deiters se aplecă în față, își puse capul pe volan și-l cuprinse frigul din cauza șocului. Ca prin ceață auzi un țârâit și se strădui să-și vină în fire, pe când bâjbâia cu mâna stângă care îl durea la fiecare mișcare, după obiectul enervant care imita sunetul. În sfârșit găsi mobilul, iar țârâitul încetase. Deiters se uită lung la telefon și recunoscu inițialele AJK.

Deiters se lăsă pe spate în scaun, fiind din ce în ce mai șocat. Sunetul sirenelor se auzea mai tare, iar el știa că paramedici vor veni în curând, așa că își vârî mobilul în buzunarul de la pantaloni. Va încerca să explice poliției ce se întâmplase fără să intre în amănunte. Avea să-i roage să-l sune pe McNamara, dar mai întâi o să ațipească puțin, pentru că era epuizat.

★★★

— Ticălosul naibii! înjură locotenent-colonelul Cahners

printre dinți, în timp ce închidea mobilul și se întorcea spre cârtiță. Stebbins, ai idee ce dracu' se întâmplă aici?

Stebbins se holba la Cahners. Colonelul începea să-și piardă controlul; se înroșise la față, iar Stebbins aproape că îi simțea bătăile accelerate ale pulsului și îi vedea îngroșându-se venele de pe gât și frunte. Îl întrebă cu prudență pe Cahners:

— Cu tot respectul, domnule, nu particip la această operațiune decât de vreo cinci ore. Cum v-am zis și înainte, n-am nici cea mai vagă idee despre ce naiba se întâmplă aici și cred că am fost ales chiar din această cauză. Tot ce știu e că nu trebuie să folosim aparatele de emisie-recepție. Îmi pare rău, domnule.

— Stebbins, șopti Cahners, apropiindu-se de micul căpitan, o să-ți spun un secret.

Cahners se aplecă până ajunse la câțiva centimetri de capul lui Stebbins. Erau acum așa de aproape, încât Stebbins simțea căldura din fața roșie ca sfecla a lui Cahners. Cahners continuă pe un ton grav.

— Dacă sufli un cuvânt despre ce-o să-ți spun, o să am grijă să-ți faci din plin datoria și am să te iau cu mine la Fort Bragg. Acolo o să-ți fac viața un chin. Pricepi, nu-i așa?

Stebbins dădu din cap că da, iar Cahners reluă:

— Suntem aici într-o misiune foarte importantă și trebuie să avem grijă de o echipă de prestigiu care poate salva mii de vieți. Căpitane, înțelegi că e vorba de viețile a mii de americani? Din păcate, tipul care conduce echipa asta nu poate fi găsit și n-a lăsat niciun bilet sau vreo nenorocită de urmă.

— Înțeleg, domnule. Și ce trebuie să fac eu?

Cahners se dădu înapoi.

— Trebuie să-i găsim pe colonelul Andrew Kimball și pe căpitanul Joseph Deiters. Sunt în misiune la Depozitul de Arme Chimice Deseret, mai exact la Unitatea de distrugere a armelor chimice din Tooele. Vreau ca tu să dai telefon la depozit ca să vezi unde sunt acești doi domni. Să întrebi în așa fel încât să nu dai loc la bănuieli. Să nu pomenești de vreo misiune oficială a Armatei. Spune-le că ești căpitanul Stebbins

și apoi inventează ceva credibil ca să afli unde sunt Kimball și Deiters. Poți să le spui că au probleme de sănătate sau vreo întâlnire cu foștii colegi de armată. Nu-mi pasă ce le spui, numai nu le spune că e ceva oficial. S-a înțeles?

— Da, domnule.

Capitolul 32

— **O** iau pe I-70 către est, spuse Smithfield.

— Unde se duc ăștia? întrebă Bill, fără să aștepte un răspuns.

— Ai semnal?

— Nu, deloc. Nu o să avem semnal până nu ajungem la intersecție.

— Kimball nu poate să sune cavaleria dacă nu știe unde suntem.

— Știu asta, dar nu putem suna de la o cabină telefonică. Dacă ies de pe șosea, îi pierdem. Noi știm unde suntem, dar nu știm unde se duc ei.

— Benzină avem?

— Am făcut plinul de dimineață. Conduc același tip de vehicul, așa că ar trebui să rămânem toți fără benzină cam în același timp.

— Dar tirurile?

— Nu știu ce rezervoare de benzină au sau cât consumă. Trebuie să ne descurcăm.

— Sunt nemți și le plac motoarele Diesel. Dacă au jeepurile lor motoare Diesel?

— Nu m-am gândit la asta, oftă Bill. Dacă au motoare Diesel, au un avantaj de 160 de km față de noi. Dacă facem în jur de 960 de km, trebuie să ne oprim. Nu putem risca să rămânem fără combustibil și trebuie să ne alegem un loc unde să staționăm. O să accelerez ca să-i prindem din urmă.

— Ne trebuie semnal la telefon și acoperire.

Bill luă telefonul și scutură din cap.

— N-are semnal.

— Da' stația?

— Nu.

— Folosesc toate departamentele aceeași frecvență?

— Nu, s-ar intercala, așa că departamentele care sunt aproape unele de altele folosesc frecvențe diferite.

— Ai prins vreodată frecvența unui alt departament?

— Nu în oraș, dar mai prind câte ceva, când călătoresc. De obicei e de la poliția portuară sau de la vreo patrulă de poliție dintr-un orășel.

Dr. Smithfield lăsă jos binoclul, se frecă la ochi și își dezmorți gâtul. Încercă să se miște dintr-o parte în alta pentru că îi amorțise umărul, dar tresări de durere căci făcuse prea mult efort în acea zi, având în vedere coastele lui rupte.

— Te dor ochii? întrebă Bill.

— Nu, însă nu pot spune același lucru despre umeri și gât.

— Să schimbăm locurile, va fi un drum lung și trebuie să șofăm pe rând. Trebuie să fac pipi. Trebuie să ne mișcăm repede, ca pompierii chinezi.

— E o idee bună, dar trebuie s-o facem organizat.

— Trebuie să faci și tu pipi? întrebă Bill.

— Nu, da mi-am amintit de un citat din Wellington.

— Cine e Wellington?

— Spre sfârșitul carierei sale militare de succes, un tânăr soldat i-a cerut lui Wellington sfaturi tactice. Wellington i-a spus că un bun soldat nu trebuie să piardă nici o ocazie să urineze.

— După această referință istorică, o să opresc înainte să urcăm din nou pe autostradă.

Totul a mers strună, iar în două minute erau din nou pe drum. Dr. Smithfield acceleră ca să îi ajungă din urmă și apoi încetini la 110 km/h ca să aibă aceeași viteză ca ei. Dr. Smithfield se concentra asupra șofatului și Bill se uita cu binoclul la convoi. Au pierdut peisajul spectaculos de la marginea Podișului Tavaputs, de unde se vedea valea râului Colorado din amonte.

— Știi, exclamă Dr. Smithfield, că ne îndepărtăm de întăriri.

Bill răspunse fără să-și dea jos binoclul de la ochi:

— Sunt la aproape 16 km de frontiera statului Colorado și ar trebui să am semnal când ajungem la marea intersecție. O să putem vorbi cu Kimball în 40 de minute.

Dr. Smithfield oftă:

— Avem un avans de 400 de kilometri. Kimball o să ne ajungă din urmă până seara și va trebui să-i urmărim pe ăștia toată noaptea.

— O să se oprească la ieșirea asta! strigă Bill, cu binoclul încă la ochi și arătând în direcția panoului de bord.

— Și ce vrei să fac?

— Încetinește. Nu vrem să fim fix în spatele lor când se opresc.

Smithfield reduse la 80 km/h și Bill se uita cu teamă cum se micșora distanța dintre ei și convoi. Bill nu mai avea nevoie de binoclu.

— Crezi că marea intersecție este destinația lor finală? întrebă Smithfield.

— Sper, dar în caz că fabrica de procesare nu arată ca un popas pentru tiruri, cred că se opresc să mănânce.

Dr. Smithfield oftă.

— Asta înseamnă că vor să facă un drum mai lung.

— Cred că ai dreptate. Oprește-te la benzinăria aia. Deschid eu rezervorul. Cât timp plătești pentru mâncare și benzină cu cardul, o să stau cu ochii pe ei.

— Dar cu telefonul ce facem?

— Am semnal. O să sun în timp ce alimentez.

Dr. Smithfield trase la o pompă, ieși și se duse la magazin. Bill începu să alimenteze și-i strigă lui Smithfield:

— Doctore, cumpără o cană sau un termos.

Dr. Smithfield se uită mirat la el.

— Pentru ce? replică el.

— Amintește-ți ce ai spus de Wellington, răspunse Bill.

Doctorul Smithfield se opri o clipă, dădu din cap, zâmbi, îi făcu semn cu mâna lui Bill și intră în magazin. Bill formă numărul lui Kimball. După ce sună a șaptea oară, Bill auzi vocea înregistrată a lui Kimball: „Bună, sunt colonelul Andrew Kimball, nu sunt momentan disponibil, așa că lăsați-vă numele și numărul și vă voi contacta cât de repede pot.”

Bill nu știa exact cât trebuia să vorbească și nu știa cine avea acces la căsuța vocală a lui Kimball, așa că decise să fie formal: „Colonele, sunt Bill, Am… Am găsit o ofertă bună la

niște camioane. Mă duc să văd dacă putem obține o ofertă mai bună în Colorado. Sunați-mă!”

Când Bill termină de alimentat, Dr. Smithfield venea de la magazin cu o pungă de gheață și cu o geantă frigorifică. Când ajunse la pompe, puse jos ce cumpărase.

Bill îl întrebă:

— Ce fac prietenii noștri?

— Cred că alimentează și mănâncă friptură și ouă.

— Avem sanvișuri, zise Dr. Smithfield, deschizând geanta frigorifică, și iaurturi, mere, fulgi de porumb, suc de portocale și mere, cola dietetică, chipsuri și șervețele umede.

— Ai cumpărat toate astea la benzinărie? Trebuie să fi costat vreo 50 de dolari.

— Cam așa, dar am păstrat bonul, poate mi-l decontează poliția.

— Nu-ți face speranțe.

— Ce a zis Kimball?

— Am dat de căsuța lui vocală.

— Glumești. Credeam că această operațiune e de mare importanță pentru el.

— Da, și eu, dar putea să vorbească la telefon în acel moment.

— S-ar putea, dădu din umeri Dr. Smithfield. Dar cu Deiters ce e?

— Am dat tot de căsuța vocală, scutură Bill din cap și murmură: Urăsc căsuțele vocale. Bill se uită în jur și continuă: Trage mașina mai încolo la umbră, iar eu o să mă duc la toaletă. Pe urmă putem să luăm cina în aer liber și să-i așteptăm să facă prima mișcare. Stai cu ochii pe ei. Mă întorc imediat. Bill se întoarse la mașină peste câteva minute și îl găsi pe Dr. Smithfield mâncând un sanviș și o pungă de Frito’s. Bill se urcă în mașină, mai formă o dată numărul lui Deiters și auzi vocea robotului: „Numărul la care ați sunat este închis sau nu e în zona de acoperire. Sunați din nou.”

Bill închise:

— Ce-o fi cu băieții ăștia? S-or fi dus să joace golf?

— Dar cu Henry ce-i?

— Am încercat să-l sun, dar mi-a răspuns tot căsuța vocală. Cred că trebuie să așteptăm.

— Ia un sanviș, fac eu cinste.

Cei doi mâncară sanvișurile, urmărind mișcarea din parcare. Bill încercă să-i sune pe Kimball, Deiters și Henry, dar fără succes. Amândoi se plimbară în jurul mașinii ca să se mai dezmorțească și să uite de frustrare și de durerea din umeri și coaste. Dar nu le-a fost de mare ajutor.

După ce mâncară, camionagiii ieșiră din restaurant și se învârteau pe lângă tiruri. Bill și Smithfield intrară în mașină, iar Bill se uită cu binoclul la șoferi și la pasagerii lor. Bill a numărat 16 tipi.

— Au cel puțin doi șoferi pe camion, așa că pot conduce toată noaptea.

— Câți?

— Șaisprezece… ticălosu' dracu'! Bill se aplecă în față și focalizăbinoclul.

— Ce e? întrebă Smithfield.

— Nu e ceva, e cineva… e Adler. Stă lângă Decker.

— Ia să văd și eu, îi ceru Smithfield binoclul, ca să-i vadă și el. Nenorocitul! L-a omorât pe David. El și cu Decker au ordonat să fie omorât.

— Demarează! Trebuie să plecăm și noi.

Convoiul plecă din parcare și se întoarse pe I-70, luând-o pe sensul spre est. Bill și Dr. Smithfield îi urmăreau la o distanță de trei kilometri. Se îndepărtau de întăriri cu 1,5 km/minut.

Bill oftă:

— Totul e logic acum. Adler e omul lor din interior, pentru că știa programul computerului. La naiba, doar el îl făcuse, și mai știa și cum să manipuleze datele și să le ascundă.

— A mai jucat și rolul câinelui de pază. El știa primul când se apropia cineva prea mult de adevăr. I-o fi spus David ce-a descoperit. Nenorocitul dracului!

— Îl aveau pe Adler la depozit și pe Cunningham în poliție ca să fie siguri că o să primească un pont dacă apărea un civil

care să le facă probleme.

— Cunningham avea misiunea să facă o perdea de fum în caz că trebuiau să elimine pe cineva care își băga nasul, cum a fost fiul meu.

— Sunt 16 în mașini, iar la unitatea de procesare probabil că sunt și mai mulți. Avem un adversar redutabil.

— Da, răspunse Bill, dar trebuie să dăm doar un telefon ca să ne vină întăriri. Asta numai dacă vor răspunde vreodată la nenorocitele lor de telefoane.

— Crezi că mai au oameni la depozit sau în poliție?

Bill se opri și își dădu jos binoclul:

— Sper că nu. Dacă mai au, probabil că știu de cavalerie și de punerea sub supraveghere.

— Acum e posibil să fim cei vânați, nu vânătorii.

Capitolul 33

Decker stătea pe locul de lângă șofer din primul jeep, iar șoferii din tura de noapte dormeau în spate. Decker îl pusese pe Adler în Jeepul din urma coloanei, scăpând astfel de chinul de a-l auzi pe marele Adler vorbind tot timpul despre el însuși.

Decker își luă mobilul și formă un număr cunoscut. După ce sună de câteva ori, auzi vocea robotului spunându-i că telefonul e închis sau în afara zonei de acoperire. Se uită la ceas și se gândi că Hennessey trebuia să fi dat raportul cu o oră în urmă.

Decker luă harta și stabili unde erau, la est de marea intersecție. Denver era la aproximativ 270 km de drum de munte. Avea să le ia patru ore să traverseze Munții Stâncoși și nu prea o să mai aibă semnal. Decker formă repede alt număr:

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Mai nimic. Am așteptat până la prânz, dar McNamara n-a apărut.

— Puteau să treacă pe lângă tine fără să-i vezi?

— N-aveau cum. Poate au luat-o pe un alt drum, caz în care nu aveam cum să-i văd deloc. Așa că din punctul meu de vedere nu te urmărește nimeni.

— Nu-mi pasă mie de părerea ta. Te-a sunat sergentul?

— Nu. Nici pe mine, nici pe băieții din centru.

— Sună-mă când afli ceva!

Decker nu se simțea în largul lui după ce închise telefonul. Voia să știe unde e inamicul. Decker se uită din nou la ceas și își dădu seama că mai aveau 28 de ore, iar asta nu-l făcea să se simtă mai puțin frustrat. Oftă când se uită la mobilul care nu-i era de niciun folos și se împăcă cu situația. Se adânci în scaun și-și luă cartea din buzunarul lateral al portierei. În următoarele patru ore, se va uita la peisaj sau va citi din roman. Acest interludiu avea să fie cel mai plăcut aspect al călătoriei.

★★★

Robert Hastings, șeful Poliției din Salt Lake City, răspunse de pe linia sa privată, după al doilea țârâit.

— Aici căpitanul Hastings.

— Bob, Ted Koslawski la telefon.

— Ted. Cum mai merg lucrurile la Poliția rutieră din Utah?

— Bob, am niște vești proaste… acum câteva ore am găsit cadavrul carbonizat al lui Henry Melon în mașina sa.

— Henry? întrebă Hastings, simțind un nod în gât. Îl știu pe Henry de aproape 30 de ani… Doamne… ești sigur?

— Da, victima avea insigna lui Henry, nu a ars în incendiu, iar plăcuțele de înmatriculare se potrivesc. Nu e nimic oficial până nu îl vede legistul, dar cred că el e. Am mai găsit un HumVee al Armatei SUA cu un mort și cu unul aproape mort înăuntru și un sergent mort în tufișurile de lângă HumVee. Cred că totul se leagă. Poți să ne ajuți?

— Sigur, răspunse Hastings, încă șocat de veștile primite. Nu știu la ce lucra Henry, trebuie să verific, te sun eu.

Hastings puse ușor telefonul în furcă. Știa că Henry lucrase cu Bill McNamara la cazul Smithfield și mai știa și că guvernatorul era implicat, dar nu știa detaliile. Hastings se duse la computer și luă agenda ca să găsească numărul lui Bill McNamara. Formă numărul lui Bill și auzi mesajul zilei.

Hastings se aplecă și apăsă pe butonul interfonului de pe telefon:

— Stephanie, trebuie să ajung la Emory. Reprogramează-mi toate acțiunile din această după-amiază.

★★★

Locotenent-colonel Cahners vorbea la mobil, pe când trecea pe sub aripa avionului Galaxy, și îi ruga pe cei de la Washington să găsească un al treilea plan de acțiune. Era cât pe ce să-și iasă din nou din fire, când a văzut pe cineva traversând drumul în fugă. Stebbins strigă:

— Colonele, tocmai am vorbit cu depozitul și mi-au zis că au primit un telefon de la poliție. Kimball, Deiters și Sergentul Hennessey au avut un accident de mașină.

— Ce accident? Am auzit împușcături în timp ce vorbeam cu Deiters. N-a fost un accident.

— Poliția rutieră din statul Utah a securizat zona, dar n-a zis prea multe.

— Unde a avut loc acest „accident”?

— În Emory, Utah. E cam la 300 de kilometri de aici.

— Kilometri de autostradă sau de zbor?

— De autostradă.

— Și cu elicopterul ce distanță e?

— 210 sau 220. Pot verifica.

— Era o întrebare retorică, căpitane. Fă-mi rost de un elicopter! Chiar acum.

— Asta pot să fac, domnule, răspunse Stebbins și alergă înapoi la vechiul hangar. Peste două minute, Stebbins raportă relaxat: Va veni aici un elicopter să vă ia. Se opri să-și tragă sufletul și să se gândească. Un elicopter va veni să vă ia în aproximativ 15 minute. Putem ajunge la Emory într-o oră.

— Minunat. Și cine e de serviciu acolo?

— Maiorul Koslawski de la Poliția rutieră din Utah. Poftiți numărul lui, îi zise Stebbins și îi înmână o hârtiuță.

— Foarte bine, afirmă Cahners, își aruncă ochii pe hârtiuță și își scoase mobilul din uniforma de militar.

Îi răspunse o voce profundă de bărbat:

— Bună ziua, Poliția rutieră din Utah, postul din Emory. Cu ce vă putem ajuta?

— Bună ziua, sunt locotenent-colonel Jonathan Cahners din Armata Statelor Unite și aș vrea să vorbesc cu maiorul Koslawski.

— O clipă, domnule.

— Alo, aici e maiorul Theodore Koslawski.

— Bună ziua, maior Koslawski. Sunt locotenent-colonel Jonathan Cahners din Armata Statelor Unite și sunt la comanda unei misiuni dificile, în care sunt implicați colonelul Kimball și căpitanul Deiters. Îmi puteți spune ce s-a

întâmplat?

— Cu tot respectul, domnule colonel, dar nu putem să vă dăm informații. Nu vă cunosc și nu pot să vă identific prin telefon.

— Înțeleg și vă apreciez conduita. Sunt în drum spre voi. Vă rog să nu spuneți nimănui de accident. O să fiu la post într-o oră, atunci veți putea să mă identificați. Voi fi într-un elicopter verde închis pe care scrie US Army.

★★★

Bill și Smithfield își petrecuseră toată după-amiaza jucându-se de-a șoarecele și pisica, pe când urmăreau convoiul care o luase pe serpentinele dintre munți. Era pe înserate, iar ei sperau că șoferii coloanei aveau să ia o pauză lungă pentru a alimenta și a-și lua cina undeva lângă Denver. Lui Bill și doctorului le era foame și nu se simțeau bine. Coastele rupte, umerii încordați și ochii obosiți le dădeau de furcă, dar erau recunoscători că aveau termosul la ei.

— Ce facem diseară? întrebă Dr. Smithfield.

— O să ne apropiem de ei, așa că ne va fi mai ușor să-i urmărim. Astfel, unul din noi va putea să doarmă puțin. Putem să ne schimbăm la trei ore.

— Avem nevoie de cafea. Nu pot să stau treaz toată noaptea fără cafea.

— Să sperăm că se opresc să ia ceva.

— Ai semnal?

Simbolul de semnal avea două liniuțe, iar Bill răspunse:

— Merită să încerc. Îl sună mai întâi pe Deiters, dar îl întâmpină mesajul arhicunoscut. Ce s-a întâmplat cu tipii ăștia?

— Vrei să încerci să suni la secție?

— Nu, nu știu dacă pot să am încredere în cei din schimbul doi. O să-l sun pe Swayze de dimineață. Mai încerc să-l sun pe Kimball.

Mobilul lui Kimball sună de patru ori, până l-a scos asistenta din sertar și l-a închis, punându-l la loc cu celelalte lucruri ale lui Deiters. S-a dus la capul patului, i-a potrivit

canula de la perfuzie, a notat ceva pe fișa lui și a plecat din salon. Când se întorcea în cabinetul asistentelor, a trecut pe lângă maiorul Koslawski, comandantul Hastings, căpitanul Stebbins, locotenent-colonelul Cahners și dr. Pak Mumbaric.

Dr. Mumbaric le-a zis că Deiters avea noroc că e în viață. După cinci ore în sala de operație, nu putea să le mai zică nimic acum, trebuiau să aștepte până a doua zi dimineață. Cei patru i-au mulțumit doctorului și s-au dus pe hol la automat.

Cahners nu știa ce să facă, până când Hastings îi sugeră numele lui Bill McNamara și îi confirmă că detectivul lucrase cu Henry la cazul crimei comise asupra lui David Smithfield. Hastings îi mai spuse lui Cahners și că Bill, împreună cu un alt detectiv și un ofițer de armată, fuseseră implicați ieri într-un schimb de focuri.

Hastings îi spuse toată povestea:

— Detectivul Cunningham se ocupa la început de cazul Smithfield. Se pare că Deiters, Cunningham, McNamara și Dr. Smithfield, tatăl victimei, îi puneau întrebări unei colege a victimei, când au fost atacați de un tip înarmat. Tipul l-a omorât pe Cunningham, i-a rănit pe McNamara și Dr. Smithfield, înainte să fie rănit grav de către Deiters.

— Ei bine, exclamă Cahners, înainte de schimbul de focuri, Deiters mi-a spus de o altă echipă care supraveghea mașinile de pe I-70. Ar fi putut Smithfield și McNamara să fie a doua echipă?

Hastings dădu din umeri:

— Se prea poate.

— Ai încercat să dai de McNamara? îl întrebă Cahners pe Hastings.

— Da, de mai multe ori, dar mi se tot spune că are telefonul închis sau e în afara zonei de acoperire. Nu a răspuns nici la stație.

Cahners medită:

— Dacă-i urmăresc pe cei răi, e posibil să n-aibă semnal.

— Sau, îi termină gândul Koslawski, poate că au avut parte de aceeași soartă ca Henry Melon și încă nu i-am găsit.

— Dacă i-au prins ticăloșii ăia, atunci nenorociții sunt

liberi și am dat-o în bară. Încearcă să-l suni din nou pe McNamara.

Comandantul Hastings își scoase telefonul, formă numărul lui McNamara și auzi același mesaj. Scutură din cap și zise:

— N-avem noroc.

Cahners își frecă pumnul drept în palma stângă:

— Trebuie să așteptăm să-și revină Deiters sau să-l ajutăm noi să-și recapete cunoștința. Mă duc să-l caut pe doctor și să-l oblig să-l readucă în simțiri pe Deiters, chiar dacă moare din cauza asta. Pierdem timp prețios.

— Ar putea ști Lipinski ceva, sugeră Hastings.

— Cine?

— Lipinski. Era partenerul lui Cunningham și lucra cu el la cazul Smithfield. McNamara e șeful lui și s-ar putea să-l găsească.

Cahners încuviință.

— Merită să încercăm. Sună-l!

Hastings zâmbi în timp ce forma numărul lui Lipinski.

— Lipinski, Hastings la telefon. Ai lucrat la cazul Smithfield, nu-i așa?

— Da, de ce? întrebă Lipinski precaut.

— Ei bine, s-a întâmplat ceva și niște… străini vor să vorbească cu McNamara. Știi cumva pe unde e?

— Nu. Ceea ce știu e că participa la o misiune de supraveghere cu niște tipi din armată.

— Nu-l putem găsi, iar ceilalți membri din echipă au dat de necaz.

— Serios? Ce necaz?

— Câțiva dintre ei au fost împușcați.

Cahners dădu din mâini și șopti:

— Nu-i spune ce s-a întâmplat acolo și cine a fost rănit.

Lipinski auzi ordinul în surdină și încercă un șiretlic:

— Domnule, mai sunteți acolo? Nu vă mai aud. Unde sunteți?

— În Emory.

Cahners dădu cu pumnul în masă și șopti:

— Pune doar întrebări. Nu-i oferi nicio informație. Se uită

urât la Hastings și apoi îi șopti lui Koslawski: Cum de a ajuns ăsta șef la poliție?

— Dacă mai afli ceva de McNamara, sună-mă imediat! La revedere.

Lipinski trebuia să mai sune pe cineva, dar avea nevoie de celălalt telefon, așa că a tras autoduba roșu-închis pe dreapta și l-a luat de pe bancheta din spate. Formă un număr cunoscut și auzi același mesaj enervant.

★★★

Pe când apunea soarele în prerie, iar convoiul se apropia de granița statului Kansas, Bill și Dr. Smithfield observară că mașinile semnalizau că o iau spre ieșirea de pe autostradă. Într-adevăr, după 640 de kilometri, convoiul părăsea în sfârșit autostrada și se ducea la un popas cu toate facilitățile.

— Sunt sigur că au nevoie de benzină și mâncare. Parchează aici, porunci Bill și îi arătă unde să oprească mașina. Mai întâi să-i vedem că se duc la pompe și pe urmă alimentăm și noi.

Bill și Dr. Smithfield se uitau la tirurile parcate în linie și la mulțimea de pasageri care coborau din Jeepuri și tiruri și se îndreptau spre restaurant.

— E timpul să ne mișcăm, remarcă Dr. Smithfield, și trase mașina la benzinărie. Tu umpli rezervorul și stai cu ochii pe ei cât timp plătesc eu benzina și cumpăr de mâncare.

Pe pompă era un bilet scris de mână: „După șase seara, vă rugăm să plătiți mai întâi”.

— Doctore! țipă Bill. Trebuie să plătim înainte!

Smithfield îi făcu semn cu mâna și intră în magazin. Bill rămase în picioare lângă pompă și așteptă să se deschidă, dar nu se întâmplă nimic.

— Bill, șopti Dr. Smithfield. Bill făcu ochii roată și fu mirat să-l vadă pe doctor lângă el. Bill, nu acceptă American Express.

— Sunt două benzinării în zonă, dar nu putem să mergem la alta.

— Știu, dar n-am numerar. Tu ai?

— Nu, am cheltuit pe benzină toți banii pe care mi i-a dat Hennessey azi dimineață.

— Și ce facem acum?

Bill căută în torpedou, scoase un carnețel cu colțurile îndoite, i-l arătă doctorului Smithfield și spuse:

— O să-i arăt vânzătorului insigna și o să-i zic că sunt pe urmele unor bandiți. Apoi o să-l rog să-mi facă plinul. Sper că o să mă creadă. Stai aici.

Bill intră în magazin și spuse cu o voce de polițist în misiune:

— Bună seara, sunt detectivul Bill McNamara. Partenerul meu și cu mine urmărim niște hoți și ne-a luat mai mult timp decât am crezut. Trebuie să punem benzină și am înțeles că nu acceptați American Express, așa că o să vă scriu un cec.

Casierul arătă spre un afiș pe care scria: „Nu se acceptă cecuri”. Bill dădu din cap afirmativ.

— Înțeleg. Dar vezi, sunt în misiune și o să-ți scriu un cec care să-ți acopere costurile benzinei.

— Domnule, zise casierul pe când scria Bill cecul, aud aici tot felul de povești despre oameni care și-au pierdut portmoneul, au fost jefuiți, au rămas fără bani și altele de genul ăsta. Am auzit chiar că un așa-zis polițist urmărea un evadat… îmi pare rău, dar nu vă cred. În plus, regulile magazinului sunt clare. Nu acceptăm cecuri.

— Înțeleg, dar eu chiar sunt polițist și cecul e valabil.

— Uite ce e, zise casierul cu hotărâre, în timp ce se uita la polițistul ponosit și împinse cecul înapoi spre Bill. Aș vrea să te ajut, dar poate că n-ai observat, dar nu prea vine lume pe aici. Nu vreau să-mi pierd slujba… îmi pare rău.

Bill se simțea din ce în ce mai frustrat la gândul că șoferii mâncau fripturi, piure, fasole verde și plăcintă cu mere, în timp ce el se târguia cu un casier de 25 de ani care făcea pe șeful. Bill se uită în jur și îl văzu pe Smithfield stând lângă pompă și dând din umeri. Când văzu marcajele de înălțime de pe tocul ușii și camerele de supraveghere, Bill deschise din nou conversația:

— Ei bine, ai zis că a venit aici un tip care s-a dat drept polițist și ți-a zis o poveste cam ca a mea.

— Chiar așa.

— Ți-a arătat insigna? întrebă Bill și-și scoase insigna.

— Da.

— Bine, puștiule, hai să rezolvăm treaba. Ți-a arătat și pistolul? Bill își scoase pistolul și îl îndreptă spre casier. Deschide pompa trei chiar în clipa asta! Ești în raza camerei de supraveghere, iar șeful tău o să-și dea seama că n-ai avut încotro. N-ai să-ți pierzi slujba.

Casierul deschise pompa, iar Bill se uită la Dr. Smithfield, care îi făcea semn cu mâna și începuse să umple rezervorul.

— Cât timp pune el benzină, hai să facem o plimbare! Ia punga asta.

Bill a luat-o după casier, cu pistolul proptit în spatele lui, și i-a arătat băuturile răcoritoare, snacks-urile și sanvișurile de care avea nevoie. Casierul a pus toate lucrurile indicate în pungă și apoi Bill l-a închis în toaletă. Bill s-a dus la casa de marcat, a trecut un pachet de gumă prin cititorul de prețuri, a apăsat pe buton și casa s-a deschis. Bill a scos de acolo toți banii, a smuls telefonul din perete și a ieșit din magazin ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Când ieșeau din parcare, Dr. Smithfield l-a luat la întrebări pe Bill:

— Nu-mi vine să cred! L-ai jefuit pe amărâtul ăla.

— A trebuit s-o facem și știi foarte bine că-i așa. Nu-i putem lăsa pe ticăloșii ăia să ne scape.

— Adică de ce noi?

— Păi, suntem împreună. Tu ai scos mașina din parcare, înseamnă că ești complice.

— Și de ce i-ai mai îndrugat povestea cu „ajută-mă, te rog, sunt polițist”?

— Am încercat să-l conving, dar nu m-a crezut. A zis că a mai auzit povești de genul ăsta.

— Cum a mai auzit? Câți alții în afară de noi urmăresc patru tiruri cu naziști și remorci pline cu gaz paralizant prin Burlington, Colorado?

— Nu i-am zis toată povestea. Oricum, suntem acum niște infractori care fug de poliție și trebuie să ieșim din Colorado cât de repede putem.

— Și unde să mă duc? Cei din convoi își iau încă cina și cred că în curând o să apară și poliția.

— Întoarce-te pe I-70 și ia-o la est spre următoarea ieșire. Fă stânga împrejur, întoarce-te și parchează pe partea cealaltă a popasului. Poliția din zonă n-o să se uite acolo, pentru că n-o să le vină să creadă că bandiții s-ar apropia așa mult de locul crimei.

— Ești sigur?

— Sunt polițist. Ne scapă adesea ceea ce altora le sare în ochi.

Doctorul făcu un ocol de trei kilometri și se întoarse pe banda dinspre vest a parcării. Stăteau acum într-o poziție avantajoasă, de unde puteau să supravegheze convoiul și să vadă cu binoclul ce se întâmpla la stația de benzină. Bill avusese dreptate. După vreo 20 de minute, Bill îl anunță pe Smithfield:

— Pleacă! Vrei să stai tu primul cu ochii pe ei?

— Da. Voi fi cu ochii-n patru, după jaful pe care l-am comis la benzinărie.

— În regulă, poți să te apropii mai mult de ei. Noaptea n-o să fie în stare să-ți vadă farurile așa de bine. Deci, apropie-te, apoi îndepărtează-te cu câțiva kilometri! Dacă te ia somnul, trezește-mă! Și dacă nu, doar peste trei ore, îl rugă Bill și lăsă în jos scaunul din spate. Dădu într-o parte al treilea scaun, făcându-și astfel un loc de 80 cm pe 3,5 metri. Își făcu pernă dintr-un vechi prosop de plajă și se întinse ca să doarmă vreo trei ore. Adormi repede.

Capitolul 34

Bill și cu Dorothy mergeau cu trenul *Flying Higlander* de la Londra la Edinburgh, când Bill îl auzi pe Dr. Smithfield strigându-l de la câțiva kilometri depărtare.

— Bill, e ora unu și mi s-a făcut somn.

Bill mormăi ceva și încercă să se întoarcă, pentru că îl auzea mai aproape pe Dr. Smithfield.

— Bill, au trecut câteva ore. Adorm la volan.

— Doctore, cât e ceasul?

— E unu dimineața.

— Unde suntem acum?

— La cam 100 de kilometri de Salina Kansas.

— Unde-i Dorothy?

— Care Dorothy? Fosta ta nevastă sau fetița cu cățelul?

— Fosta mea nevastă, zise Bill, ridicându-se de pe locul lui. N-am mai visat-o de ani de zile. Eram în Anglia în luna de miere și mergeam cu trenul spre Scoția.

— Înțeleg. Dat fiind că suntem în Kansas, mă gândeam că o căutai pe stăpâna lui Toto.

— Doamne, Dorothy în trenul de Scoția!

— Nu vreau să aud de asta. Ba chiar cred că visul tău se datorează mai degrabă sanvișului ăluia infect pe care l-ai mâncat înainte să ațipești, decât gândului la fosta ta soție.

— Ce romantic ești! Nu înțeleg de ce ai divorțat, mormăi Bill, pe când se întindea pe scaun. Oprește aici ca să schimbăm lucrurile și să fac pipi în prerie.

Dr. Smithfield trase pe dreapta, Bill îi luă locul la volan și doctorul se întinse pe bancheta din spate.

— Trezește-mă la patru, spuse el, pe când închidea ochii și cădea într-un somn adânc.

Bill închise farurile, se uită la luminile de poziție ale convoiului care se stingeau și apăsă pe butonul de sub bord. Numai farul din stânga rămăsese aprins. Așa că, într-o oră, cei din convoi aveau să vadă în oglinzile retrovizoare că mașina

care-i urmărea avea un singur far aprins. Apoi o să apese din nou butonul și o să aprindă și celălalt far, iar ei vor crede că-i urmărește o mașină cu ambele faruri aprinse.

Începea să se lumineze în prerie, iar Bill simțea oboseala din plin și se concentra asupra luminilor de poziție ale convoiului care apăreau din întuneric. Era aproape patru dimineață când Bill auzi un clic și începu să-i funcționeze aparatul de emisie-recepție. Se aplecă și apăsă pe butonul care activa microfonul. Pentru prima oară, în acea dimineață va putea vorbi și cu altcineva decât Dr. Smithfield. Bill scoase din suport microfonul Motorola gri și-și drese glasul: „Echipajul Salt Lake City 32 către toate forțele disponibile." Nu i-a răspuns nimeni. Mai încercă încă o dată, dar tot nimic. Mai așteptă câteva minute și încercă din nou.

— Echipajul Salt Lake City 32… Aici Dispeceratul Municipal Lawrence. Spuneți!

— Sunt detectivul Bill McNamara. Eu și partenerul meu suntem pe urmele unui convoi suspect de ieri dimineață. Puteți să transmiteți un mesaj la Poliția din Salt Lake City?

— Nu știu, dar o să încerc.

Bill îi spuse numărul și continuă:

— Cereți-l vă rog pe Henry Melon. E căpitanul meu și trebuie să-i spun ce se întâmplă.

— Nu aveți mobile?

— Avem, dar e o poveste lungă. Ăsta e numărul lui de acasă.

— Așteptați!

Bill așteptă cu speranță.

După o tăcere îndelungată, dispecerul spuse cu o voce gravă:

— Dispeceratul Municipal către Echipajul Salt Lake City 32.

— Spune, Lawrence!

— Când ați vorbit ultima oară cu căpitanul?

— În dimineața asta, de ce? Lui Bill nu-i plăcea tonul dispecerului.

— Domnule, se pare că Henry Melon a fost găsit împușcat

azi-dimineață. Nevasta lui nu știe prea multe și ar vrea să o sunați cât mai repede.

Zgomotul de fond crescu în intensitate, iar calitatea transmisiei începu să scadă.

— Spune-i că ajung în Kansas City în 20 de minute și o s-o sun atunci, țipă Bill în microfon.

— Bine, are să aștepte telefonul dvs.

Bill era șocat și abia putu să răspundă:

— Mulțumesc, Lawrence.

— Cu plăcere. Vă urez noroc. Lawrence întrerupse convorbirea.

Bill puse microfonul în suport, dar nu auzi zgomotul specific, pentru că ieșise din raza de acoperire.

— La naiba!

— La cine țipi așa? întrebă Dr. Smithfield, ridicându-se în șezut.

— Henry a murit.

— Ce naiba spui acolo?

Bill îi relată convorbirea cu dispecerul. Dr. Smithfield păstră tăcerea câteva clipe, apoi se aplecă peste scaunul lui Bill și se uită fix la prietenul său. Bill se uita din când în când la mobil și aștepta să-i vină semnalul. Când se apropiară de Kansas City, își luă mobilul. Încercă mai întâi să-l sune pe Deiters, dar nu auzi decât mesajul arhicunoscut, apoi tastă numărul unei vechi prietene.

— Alo!

— Karen, Bill la telefon. Îmi pare rău că te deranjez, dar de-abia am auzit de Henry.

— O, Bill… Henry a murit… A fost împușcat azi-dimineață.

Vocea îi părea calmă. Era destul de coerentă, nu cum își închipuia Bill că avea să fie la patru dimineața. Bănuia că nu ieșise încă din șoc, din starea de negare a realității, și era posibil să fie sub influența calmantelor. Bill tăcu o clipă, căutându-și cuvintele. Îi cunoștea pe Henry și pe Karen de zeci de ani. Bill își amintea cât de bucuros fusese atunci când Henry a fost promovat, la fel de bucuros ca și Henry, dar

nimeni nu era mai fericit ca soția lui. Pentru Karen, promovarea lui Henry la gradul de căpitan însemna că o să lucreze într-un birou, să cerceteze cazurile, nu să stea pe stradă, deci să fie în siguranță și să apuce pensia.

— Ce s-a întâmplat, Karen?

— Eu… nu știu… nu sunt prea sigură. N-au vrut să-mi spună mai nimic.

— Ai vorbit cu șeful poliției sau cu preotul nostru?

— Nu e vorba de poliție, ci de armată. Țin totul în secret și nimeni nu știe ce s-a întâmplat. Nu poți să mă ajuți, Bill?

Bill vorbea la telefon cu o prietenă dragă, dar avea să se confrunte cu ceva malefic, și nu știa dacă să-i spună ceva lui Karen.

— Karen, acum sunt în afara orașului, dar o să sun la poliție și o să mă interesez. Am să-ți spun ce aflu.

— Mulțumesc, Bill, când te întorci în oraș?

— Într-o zi sau două. Ești în regulă?

— Nu, nu sunt deloc. Asta e ziua de care mi-a fost mereu groază. Știam în adâncul sufletului că o să se termine așa. Încercam să mă pregătesc sufletește pentru asta, dar nu poți fi niciodată suficient de pregătit. Cred că știi și tu asta.

— Da, din păcate. Le-ai spus copiilor?

— Vor fi aici mâine, sau poate chiar diseară.

— Bine. O să-ți dea putere. Henry a fost un om de treabă, un polițist bun și un prieten adevărat. O să ne lipsească. Bill simți că i se pune un nod în gât, auzind-o pe Karen plângând. Karen, ai grijă de tine. Cheamă-l pe preot și stai de vorbă cu copiii. Te sun după-masă și ne vedem în câteva zile.

— La revedere, Bill. Mulțumesc.

Bill închise mobilul și începu să plângă. Șopti cu voce tremurată:

— Ticăloșii au câștigat, bunul meu prieten a murit, iar întăririle întârzie. Tu și cu mine suntem singuri pe urmele celui de-Al Patrulea Reich. N-avem destui oameni și suntem depășiți numeric. Bill izbi în volan cu mâinile și țipă: Tot timpul câștigă ticăloșii ăștia! Ne omoară prietenii și câștigă mereu.

— Putem să-i învingem.

— Nu știu.

— Trebuie să punem mâna pe ei. Pentru David și Henry și pentru mii de alți David sau Henry, pe care i-ar putea omorî dacă-i lăsăm să scape.

Bill încuviință și conduse mai departe în tăcere.

★★★

Era 6:30 ora locală și soarele răsărise de aproximativ 20 de minute. Smithfield a alimentat Jeepul, iar Bill a cumpărat cafea, suc și sanvișuri cu ouă și cârnați de la relativ aglomeratul Waffle House. Își lua micul dejun stând cu ochii pe convoiul de mașini parcate la Sweet Springs. Șoferii au decis să se oprească pentru micul dejun la jumătatea drumului între Kansas și Columbia, pentru că nu voiau să conducă cu lumina orbitoare a răsăritului venindu-le în ochi.

Bill se întoarse și zise:

— Avem mâncare caldă!

— Să ne așteptăm la o vizită a poliției, sau ai procedat acum pe căi legale?

— N-am comis nicio ilegalitate. Încerc să nu comit delicte măcar într-un stat.

Doctorul a plătit benzina cu American Express și cei doi și-au început drumul prin Midwest. Dr. Smithfield și-a ocupat locul la volan când se înălța soarele pe cer. Tăcerea de ore în șir se instală din nou între ei, căci Bill se gândea la Henry și se uita pe fereastră. Călătoria aceasta era la fel ca cea spre Tooele, cu deosebirea că acum conducea Dr. Smithfield, iar Bill tăcea. Dr. Smithfield era nerăbdător să rupă tăcerea, așa că întrebă:

— Cât de departe crezi c-o să mergem?

— Cine știe… răspunse Bill. Nu avea chef de conversație.

— Păi, eu cred doar că trebuie să-i urmărim și să vedem unde ne duc.

— Așa e.

Bill își dădu seama că Smithfield voia să-i abată gândurile

de la bunul său prieten și că se străduia să înfiripe o conversație. Îi aprecia efortul, dar nu avea dispoziția necesară pentru asta. Totuși, se gândi Bill, se simțea în stare să asculte. Poate că o să-l ajute să nu se mai gândească la Henry.

— Doctore, acum câteva zile mi-ai zis că o să-mi povestești de Vietnam când o să ai timp. Cred că acum avem destul timp.

Dr. Smithfield acceptă provocarea:

— Și ți-am mai zis că o să-ți explic de ce am pile la primar.

— Așa, zi-mi!

— Există o legătură între perioada petrecută în Vietnam și relațiile mele din politică. Ai auzit de Dennis Huggins?

— Reprezintă în Congres Arizona sau New Mexico?

— Nevada. Reprezintă Nevada, din partea Partidului democrat. Este unul din vechii democrați care conduc partidul. Nu vrea alte demnități, dar îi controlează pe unii politicieni de frunte, cum ar fi guvernatorul statului Utah.

— Și ce legătură are asta cu Vietnamul și primarul?

— Dennis Huggins crede că-mi datorează un serviciu. Așa că l-am sunat ca să mă ajute să redeschid cazul lui David. El l-a sunat pe guvernator, care l-a sunat pe primar, care l-a sunat pe comandantul poliției, care l-a sunat pe Henry, iar Henry te-a desemnat pe tine.

— Și de ce ți-ar datora congresman-ul un serviciu?

— E vorba de Vietnam. El crede că i-am salvat viața în Vietnam.

— Cum? El era pilot, iar tu mi-ai spus că erai în marină.

— Așa e. Am fost repartizat pe River Patrol Boat Mark II, pe scurt PRB, în Escadronul de Asalt 92, din cadrul Forței fluviale mobile de pe Mekong. PRB era un vas PT rapid, ușor și destul de obișnuit. Poziția mea era la turelele din față ale acestei ținte de zece metri lungime, care avea carena din oțel și prindea 50 de kilometri pe oră. Acolo trebuia să stea bietul David Smithfield, cu fundul lui negru, la prora unui nenorocit de vas de pe împuțitul ăla de fluviu.

— Cum era Mekongul?

— Frumos, dar era o căldură teribilă. O căldură dată

dracului, în limbaj milităresc. Primul lucru de care te izbești în Vietnam, imediat ce cobori din avion, e căldura sufocantă. Sunt unii cretini care zic: „nu-i atât căldura, cât umiditatea”, dar îți zic eu că-i la fel de cald ca în iad, îți pierzi mințile de căldură. Apoi umiditatea te pune la pământ.

— Mi-e greu să-mi închipui. Am crescut în Chicago și nu cunosc decât frigul, vremea nu se încălzea decât vreo câteva săptămâni.

— Ca să-ți dai seama ce cald e în Vietnam, trebuie să pui patru-cinci prosoape umede în uscătorul de rufe, să-l lași să meargă 20 de minute, sau doar până se usucă prosoapele pe jumătate, apoi să te strecori înăuntru și să închizi ușa. Stai acolo în uscător o lună de zile, apoi vine cineva să-l pornească și să tragă în el. Așa era viața pe amărâtul ăla de vas.

— Dar fluviul?

— Delta e o întindere imensă de canale întortocheate și râuri, dintre care Mekongul e cel mai mare. Mekongul era frumos și înspăimântător în același timp. E la fel de mare ca Mississippi, iar în sezonul ploios se umflă și mai tare și se umple de mâl. La sfârșitul sezonului secetos se limpezește, devine gri-deschis pentru o zi sau două, iar apoi încep din nou ploile.

Când mergi în sus pe vreun afluent sau canal, apele devin liniștite și nu mai este circulație. Atmosfera se schimbă cu cât te afunzi mai mult în deltă. Culoarea cafenie a apei face loc malurilor de ocru, când încetează ploile. Apele maronii sunt mărginite de verdele intens al junglei. Nuanțele blânde ale culorilor merg de la verde-deschis la aproape negru și parcă te trag în adâncurile locuite de monștri.

Monștrii din junglă sunt în stare să te mutileze fizic și psihic pentru toată viața. Acești monștri îți pătrund în vise, te urmăresc și acasă și nu-i uiți nici în zeci de ani. Continuă să te omoare în fiecare zi, ani întregi, și după ce s-a tras fermoarul de la saci cu morți și s-au strâns drapelele. De câte ori simt mirosul de apă caldă și mâloasă într-o zi frumoasă de vară, închid ochii și revăd întinderea verde și întunecată a fluviului și știu că monștri sunt tot acolo și că așteaptă să mă întorc.

Bill se uită la prietenul lui și oftă:

— Nu știam prin ce ai trecut!

Dr. Smithfield se întoarse în prezent și continuă:

— Am stat trei luni pe vasul ăla mic. Eram cinci cu toții, trei negri și doi albi. Ne împăcăm destul de bine. Mergeam tot timpul în susul și în josul fluviului, dar n-am tras niciun glonț în inamic, pentru că n-a apărut niciunul. Am tras multe cartușe. Dar fără vreo țintă precisă. Trăgeam ca să ne potolim teama, sau într-un inamic închipuit, ca să ne dovedim superioritatea. Am mers de peste 20 de ori în amonte ca să aducem trupe ale Forțelor Speciale ale ARVN{5} în zonă, pentru a lupta împotriva gherilelor. Am transportat și forțele speciale de elită și lunetiști în diverse locuri. Lăsam o trupă a forțelor speciale de elită undeva pentru o noapte și îi luam în noaptea următoare. Se întorceau mereu tot atâția câți plecaseră, parcă erau invincibili, nu cădeau pradă monstrului, sau poate că erau și ei un fel de monștri, de care se temeau și vietnamezii. Uneori, trupele de elită aduceau prizonieri, dar lunetiștii se întorceau mereu singuri.

Timp de trei luni am transportat trupe speciale de elită noaptea, iar ziua controlam traficul de pe fluviu. Opream bărcile ca să verificăm conținutul diferitelor bagaje. N-am găsit niciodată nimic. Aveam doar bănuieli și făceam rapoarte ca să arătăm ce vigilenți suntem. Apoi totul s-a schimbat.

În ziua când l-am întâlnit pe Huggins, ni se ordonase să mergem pe un mic afluent într-o misiune de recunoaștere în forță, o misiune de căutare și distrugere. Mergeam în sus pe râu, împreună cu alte cinci vase din escadronul nostru. Trebuia să colaborăm după ce ajungeam la un mic sat de pe mal; pușcașii marini din elicoptere l-au învăluit pe partea dinspre uscat. Pe când ne apropiam de sat, o escadrilă de avioane Douglas A-4 Skyhawk au bombardat centrul satului. Se presupunea că fusese ocupat de Viet Cong.

— Și ați folosit așa o forță zdrobitoare împotriva femeilor și copiilor?

— Nu, serviciile noastre de informații au avut dreptate sau aproape. Satul era ocupat de un contingent destul de mare al

Viet Congului și mai erau și niște soldați din armata nord-vietnameză. Ne aștepta o adevărată bătălie, dar planul a funcționat perfect. Am ocupat satul, iar vietnamezii au suferit multe pierderi. Operațiunea a fost considerată un succes. Apoi s-au întors elicopterele și i-au luat pe pușcașii marini și pe prizonierii lor și s-au dus la bază. Când am schimbat sensul și am luat-o pe râu în jos, a apărut altă escadrilă de A-4 Skyhawk, care a bombardat ce mai rămăsese din sat. Am văzut cum se răspândea norul uriaș și roșu de napalm prin junglă și pe cer.

La urma urmei, fusese o zi reușită; ne îndeplinisem misiunea, niciunul din ai noștri nu fusese rănit, iar la întors ne aștepta haleala și berea caldă. Apoi s-a întâmplat nenorocirea. Tipii de la informații nu știuseră de trupele destul de numeroase de soldați nord-vietnamezi și de avioanele lor. Eram pe ultimul vas din convoi și ne îndreptam spre casă, când au lovit unul dintre avioanele A-4 care mai bombarda ce rămăsese din sat. Locotenentul se parașutase pe un teren plan de pe malul râului, iar peste câteva minute l-am văzut urmărit de o sută de soldați nord-vietnamezi. Avioanele A-4 au tras în ei, dar e mult mai ușor să nimerești o țintă mare, ca un tanc sau un camion, decât niște soldați, de la 13 metri înălțime și la o viteză de 480 km/h. Avioanele A-4 puteau să-i încetinească, dar nu-i puteau opri. Huggins fugea cât putea de repede, dar jumătate din armata nord-vietnameză venea după el și se îndrepta chiar spre micul nostru vas.

Avioanele A-4 nu puteau să stea prea mult, căci nu mai aveau napalm și li se termina combustibilul și muniția. Elicopterul de urgență era prea departe ca să-l ia pe Huggins înainte să fie prins de nord-vietnamezi. Prin urmare, noi eram singurii care îl puteam salva pe Dennis Huggins de la moarte sau de la un sejur prelungit la Hilton, în Hanoi.

M-am ridicat în picioare, am gesticulat cu brațele și am urlat la Huggins prin megafon. M-a văzut și și-a schimbat direcția, dar nu a fost singurul care ne-a observat. Eram la peste 100 de metri de mal când căpitanul a fost nimerit de un glonț și eu am fost obligat să trec la cârmă. Peste o clipă,

îndreptam micul nostru vas de oțel spre țărm, cu circa 40 de kilometri pe oră. Prora a intrat în mal cu vreun metru, apoi s-a blocat. În 30 de secunde, dădeam primul meu ordin pe uscat.

I-am zis lui Dwayne Johnson să preia comanda și m-am dus în fugă la prora vasului ca să văd mai bine ce se întâmplă. Vietnamezii încă îl urmăreau pe Huggins, iar el era din ce în ce mai încolțit. Mai aveam megafonul la mine, așa că am zbierat: „Hai sus pe punte!" Apoi am coborât în turela din față, iar Huggins a înțeles ce trebuia să facă. Cele două mitraliere antiaeriene erau înălțate la 30 de centimetri de țărmul inundat, pe care fugea Huggins. Am îndreptat țevile în sus și am apăsat pe trăgaci. Am tras o ploaie de gloanțe în toate direcțiile. Efectul a fost devastator. Când am încetat să mai trag, Huggins a străbătut în fugă cei 20 de metri care îl mai despărțeau de vas. Atunci m-a nimerit un glonț în umăr, dar am continuat să trag, în timp ce Dwayne manevra vasul în jos pe râu.

Dennis Huggins și alți câțiva oameni au crezut că eu îi salvasem viața. Mi-au dat o medalie, iar Dennis a ținut legătura cu mine tot timpul de atunci. Îmi făceam doar datoria. Nu lași un camarad să fie doborât. Marinarii nu luptă pentru Dumnezeu și Patrie. Luptă pentru camarazii lor. Soldații luptă pentru cei ce le stau alături în tranșee. Piloții cu educație de pe A-4 luptau pentru fratele lor aflat în pericol și pentru băieții de pe vasul cel mic. Un puști negru fără educație din Pennsylvania lupta pentru pilotul alb și educat, care avea să devină în curând membru al Congresului. Războiul din Vietnam a dezbinat această țară, dar ne-a făcut mai puternici în multe privințe. Am fost înfrânți, dar ne-am întors invincibili.

Dr. Smithfield se uita lung la câmpurile din Missouri, iar Bill îl urmărea cu privirea. Dr. Smithfield era cu gândul la ce se întâmplase acum 40 de ani, la 20.000 de kilometri distanță.

Capitolul 35

— Ține-mă la curent, spuse Decker, închizându-și telefonul.

— Ai probleme? întrebă Dr. Adler.

Decker nu putuse să evite compania Doctorului Adler în a doua parte a călătoriei, dar măcar reușise să-l așeze pe bancheta din spate.

— Da, am reușit să aflu detalii, dar am vești proaste, răspunse Decker pe când se uita pe fereastră, refuzând să se întoarcă.

— Ce s-a întâmplat?

— Hennessey i-a omorât pe Kimball și pe căpitanul de poliție, dar a fost și el omorât de Deiters.

— Trebuia să-l fi omorât mai întâi pe Deiters.

— Știu. L-am subestimat.

— Noi? L-ai subestimat, așa cum i-ai subestimat pe Smithfield și McNamara.

Decker se întoarse și îi spuse înfuriat:

— Încă suntem în avantaj. O să ajungem la Illinois în 30 de minute, iar la uzină în această după-amiază.

— Ce știi de polițai și de doctor? îl întrebă Adler.

— Lipinski i-a așteptat, dar nu au mai venit. Nu știe unde sunt și nici măcar șeful lor nu știe.

— Oare ne urmăresc? îl întrebă Adler pe tonul său arogant.

— 2000 de kilometri?

— Nu-i subestima!

— Nu au trecut de Lipinski. Poate s-au rătăcit sau au avut o pană. Nu ne urmăresc. În plus, băieții din spate au avut ordin să se uite dacă nu ne urmărește cineva.

— Sună-i! îi ceru Adler, arătând înspre mobilul lui Decker.

Decker se uită urât la el pentru o clipă, apoi îl sună pe șoferul din ultimul Jeep și află ultimele noutăți.

Decker tocmai închisese, când Adler îl întrebă:

— Suntem urmăriți?

— Nu, timp de câteva ore a fost în spatele nostru o mașină cu un singur far aprins, dar nu cred că am fost urmăriți.

— Trebuie să-l pui pe Lipinski la treabă. Trebuie să-i găsească pe McNamara și Smithfield.

— Așa va face și apoi o să-i omoare. Nu-ți face griji! îi zise calm Decker, luându-și cartea și prefăcându-se că citește. Faptul că nu știa unde sunt cei doi și acea mașină cu un far aprins îl neliniștea.

★★★

Cahners se uita pe fereastră și văzu în geam pe cineva mișcându-se. Se întoarse și-l văzu pe dr. Pak.

— Bună dimineața, domnilor!

— Bună dimineața, doctore! Cum se mai simte Deiters?

— A dormit bine. O să încercăm să-l trezim. Veniți cu mine, vă rog!

Cahners și Stebbins îl urmară pe Dr. Pak în salonul lui Deiters. Spre mirarea lor, Deiters era deja treaz. Lui Stebbins i se părea că e pe moarte. Lui Cahners, care văzuse mulți oameni murind, i se părea că Deiters plesnește de sănătate.

— Căpitane Deiters, sunt locotenent-colonel Cahners. Cum te simți?

Deiters își drese glasul.

— Mi-e… mi-e…

Simțind ce vrea pacientul, asistenta îi apropie de buze cana cu paiul.

— Încet, nu bea mult. Ai stomacul gol după ce ți s-au dat somnifere. Nu vrei să te faci de râs și nici eu nu vreau să curăț după tine.

Deiters sorbi un pic de apă și continuă:

— Mi-e bine, domnule. O să mă întorc la treabă în câteva zile.

Cahners se uită la tânărul ofițer și zâmbi. Era mândru să aibă ca subordonat un tânăr ca el.

— Fiule, mi-e teamă că trebuie să te întorci la treabă chiar

acum.

— Glumiți, colonele! Nu o să vă las! exclamă dr. Pak.

— Nu vă ambalați, doctore! spuse Cahners, făcându-i semn să se potolească. Căpitane, avem nevoie de tine. Tu și cu Kimball erați la curent cu toată treaba. Am fost pus la curent în linii mari, dar tu trebuie să-mi dai detaliile.

Deiters își drese din nou glasul:

— Da, domnule.

Deiters se uită la Dr. Pak și la asistentă:

— Dar trebuie să vorbesc cu dvs. între patru ochi.

— Bineînțeles, dădu din cap Cahners înspre medic și asistentă. Stebbins trebuie să rămână aici. E de la Garda națională și-mi va servi drept ghid. Puteți avea încredere în el.

Deiters se uită la Stebbins și încercă să zâmbească. Stebbins dădu din cap și luă poziția de drepți. Stebbins se simțea de parcă locotenent-colonelul l-ar fi avansat în grad după o victorie pe câmpul de luptă. Cuvintele „Puteți avea încredere în el” îi rămăseseră întipărite în minte pentru totdeauna.

Deiters dădu din cap și întrebă:

— Și de unde ați vrea să încep treaba?

— Dacă te simți în stare, aș vrea să începi chiar cu începutul.

Deiters încuviință din nou și le povesti celor doi cu lux de amănunte ce se întâmplase până în dimineața precedentă. Îi luă cam jumătate de oră. În tot acest timp, Cahners și Stebbins l-au ascultat cu interes și și-au luat notițe. Deiters tocmai își termina relatarea despre cum fusese atacat de Hennessey, când se auzi un ciocănit la ușă. Micuțul doctor Pak își adună tot curajul, își umflă pieptul lat de 80 de centimetri și se apropie de Cahners.

— Colonele, vă rog, eu… eu trebuie să insist… să vă cer să puneți punct acestor întrebări. Trebuie să încetați chiar acum. Pacientul are nevoie de odihnă.

Cahners îl privi pe doctorul Pak și zâmbi:

— Am terminat, doctore, zise încet Deiters, pe când Cahners îi dădea cana cu apă.

Plictisită de atâtea discuții, asistenta se băgă în vorbă:

— Domnilor, mă scuzați, dar trebuie să am grijă de pacient.

— Bună treabă, căpitane! încuviință Cahners.

Cahners și Stebbins tocmai plecau, când Deiters șopti răgușit:

— Nu plecați… unde e mobilul meu?

— E aici, zise asistenta după ce se uită prin jur.

— Dă-i-l colonelului. Poate te sună McNamara. Cred că preferă să te sune el decât să-l suni tu. E mobilul lui Kimball, dar cred că vrei să știi ce-i cu el sau cu partenerul lui. Așa o să afle că ești bine.

Cahners se opri o clipă.

— Nu avem nevoie de alte informații despre el. Toți din poliție știu câte ceva despre McNamara. S-a descoperit deja o cârtiță și s-ar putea să fie mai multe.

Deiters stătu pe gânduri un timp și răspunse:

— Dr. Smithfield este partenerul lui McNamara. Kimball l-a verificat. A fost în Poliția fluvială din Vietnam. I-a salvat viața congresmanului Huggins. A fost decorat cu Purple Heart{6} și Silver Star{7}. E un erou.

— Mulțumesc, căpitane, zise Cahners, întorcându-se în cameră. Stătu lângă Deiters un timp și îi puse ușor mâna pe umărul rănit. Ți-ai făcut datoria. Fă-te bine acum și roagă-te! Face minuni.

★★★

Pentru prima dată în 24 de ore, Bill și Smithfield nu au rămas fără semnal. Bill a vorbit cu Karen Melon, dar nu a aflat prea multe despre împrejurările morții lui Henry. Doctorul s-a interesat de starea unei anumite Kim Deloitte și i s-a spus că urma să fie externată în curând. Vorbi și cu Kim și îi spuse să părăsească imediat orașul, să se ducă la vreo rudă sau la un prieten din altă localitate. I-a mai zis să nu spună poliției unde pleacă și nimănui altcuiva. A rugat-o să-l sune de îndată ce se afla undeva în siguranță, departe de Salt Lake City.

Amândoi erau nerăbdători se afle vești despre Henry și Deiters, dar nu voiau să le spună celor din departament unde erau și ce făceau. În cele din urmă, Bill se decise să-l sune pe Swayze. Formă numărul lui de la serviciu, imită prost accentul din sud și ceru cu Swayze.

— Alo, Swayze la telefon.

— Swayze, nu-mi rosti numele!

— Care-i treaba, Phil?

— E careva pe acolo?

— Nu, e 11 și ceilalți s-au dus să mănânce. Mulți din noi venim la serviciu la șase, așa că la ora asta ni se face o foame de lup. Îmi iau prânzul la pachet și mănânc în birou. Delicte au loc tot timpul, dar lor nu li se face foame.

Bill zâmbi. Swayze era unul din preferații săi. În ciuda a tot ce i se întâmplase, își păstrase optimismul și simțul umorului. Făcea cinste departamentului.

— Swayze, doctorul și cu mine îi urmărim pe ticăloșii ăștia, dar nu mai avem vești nici de la armată, nici de la poliție. Poți să ne pui la curent?

— Totul e strict secret. Șefu' nu ne-a spus prea multe, dar e așa distrat că nu știi când spune adevărul sau când încurcă lucrurile. Oricum, ni s-a spus că Henry Melon și Cunningham au murit la datorie. Dat fiind că au fost omorâți în timpul unei anchete, nu ni se spune mare lucru. Cam asta-i tot. Tu unde ești?

— Suntem în Illinois, dar nu mai spune nimănui.

— Aha, sunteți în drum spre Ohio.

— Ohio! De ce spui asta?

— Camioanele lor au licență de transport în mai multe state, iar Ohio este statul cel mai estic.

— Swayze, au vreun alt sediu sau terminal în Ohio?

— Așteaptă să verific. Dacă tot fac asta, mai ai nevoie de ceva?

— Despre soldați ce poți să-mi spui?

— Doi au fost omorâți și unul rănit. Acela e în stare gravă, asta-i tot ce știu.

— Vezi ce poți să afli despre tipul rănit, dar fără să tulburi

apele.

— O să fac tot ce pot.

— A întrebat cineva de noi, nu doar în treacăt?

— Lipinski a venit pe la mine ieri după-amiază. Știi, doar să vadă ce mai fac. Nu mai poate de grija mea. A întrebat și de tine.

— Da? Nu știam că sunteți așa apropiați.

— I-am zis să plece naibii din beciul meu. Nici nu m-a băgat în seamă până acum. Ne cere informații și pe urmă se poartă cu noi de parcă i-am fi inferiori.

— *Untermenschen.*

— Ce-ai zis?

— *Untermenschen.* Înseamnă oameni inferiori. Era la modă în anii, 40, în timpul naziștilor.

— Și ce legătură are cu Lipinski?

— Mai strânsă decât îți închipui. Ascultă-mă. Vrem ca tipi ca Lipinski să știe că umblăm după cai verzi pe pereți. Să zicem, prin Nevada.

— Și ce-ai vrea să fac eu? După ce ne-am întâlnit ieri, o să-i dea de bănuit dacă mă duc sus la el și-i spun: „Hei, minte în colțuri! Tocmai am vorbit cu McNamara”.

— Folosește-te de șef. Roagă-l pe unul din colegii tăi să-i zică șefului că te-a auzit vorbind cu mine la telefon și că supraveghem o parcare din Carson City.

— E-n regulă. Hei, am aflat câte ceva și despre ticăloșii ăia. Nu au niciun sediu în Ohio, doar în Salt Lake City, dar au o căsuță poștală în Chicago.

— Mulțumesc. Mi-ai fost de mare ajutor. Ne mai auzim!

— Baftă, Phil!

— Așteaptă, mai vreau să faci ceva pentru mine. Aș vrea să afli mai multe despre extragerea substanțelor cu ajutorul solvenților. Sună-i pe tipii de la Union Carbide și întreabă-i cum regenerează carbonul activat deja folosit. Cred că trebuie să folosească un anume tip de solvent.

— Are puștiul tău de făcut vreun proiect la chimie sau te gândești să faci băutură de contrabandă?

— Da, vreau să fac băutură. M-am apucat din nou de băut

și vreau să fac rost de ceva bani pentru când am să ies la pensie.

— Te sun eu când aflu ceva.

Bill închise mobilul și îi explică doctorului despre ce vorbise în ultima parte a conversației.

Smithfield îl ascultă și spuse:

— Din păcate, acum e clar de ce n-ai mai avut vești de la ofițerii de armată. Și acum ce facem?

— Nu știu, bolborosi Bill, uitându-se prin parbriz după convoi. N-am idee ce o să facem în continuare, ci doar știu că trebuie să continuăm urmărirea.

Bill se cufundă în scaun, uitându-se la celălalt. Arăta groaznic, dar Bill credea că el arăta și mai rău. Conduseseră de 28 de ore și trebuiau să se bărbierească, să facă un duș, să ia o masă caldă și să doarmă vreo zece ore. În această călătorie nu prea aveau șanse să se refacă. În loc să se recupereze, trebuiau să-și continue drumul, să stea treji și să mănânce numai porcării, iar la sfârșitul acestei călătorii vor trebui să se confrunte de unii singuri cu un adversar redutabil. Bill oftă, își puse binoclul și se uită după convoi. Era tot în fața lor și mergea cu aceeași viteză printre lanurile de porumb din „Land of Lincoln”{8}.

Bill simțea că îl doboară oboseala. Ar fi vrut să se oprească la una din fermele din drum și să-i întrebe pe proprietari dacă putea să se culce sub un copac. Se gândea la verile petrecute în Chicago și la vizitele pe care i le făcea unchiului său la ferma de lângă Decatur, când era mic. Unchiul lui avea o fermă mare și veche, cu arbori bătrâni și înalți, între care se afla un hamac vechi. Bill își aminti cum obișnuia să bea *root beer*{9} rece ca gheața în după-amiezile fierbinți de vară. Își aminti cum stătea cu tatăl lui în hamac, la umbra copacilor bătrâni, legănați de briză, ascultând la radio un meci al echipei White Sox. Se gândea la hamacul vechi și la acele după-amiezi de vară de câte ori bea un root beer. Vara nu era vară fără un root beer.

Erau pe I-70, la jumătatea drumului dintre Vandalia și Effingham. Erau doar la 100 km sud de Decatur și de ferma

unchiului său. Bill se gândea la ce se întâmplase cu ferma după ce murise unchiul său. Se întreba dacă verii săi n-au vândut-o, dacă ferma mai era acolo. Se întreba cât de înalți și de bătrâni erau copacii acum. Se întreba dacă proprietarul actual l-ar lăsa să doarmă la umbra acelor copaci înalți și bătrâni.

Bill era obosit și presimțea că aceasta ar putea fi ultima sa călătorie prin ținutul natal. Își punea mai multe întrebări asupra viitorului decât atunci când se legăna în hamac, mângâiat de briză, cu mulți ani în urmă. Gândurile îi zburau așa cum li se întâmplă adesea celor obosiți peste măsură. Căuta în minte o informație cât de mică, care să-i sugereze o idee sau un plan. Apoi sună telefonul.

Capitolul 36

Când telefonul sună a doua oară, Dr. Smithfield îi atrase atenția lui Bill:

— Ai grijă ce spui! Nu vrem să sfârșim ca Deiters și Kimball.

Bill compară numărul de pe ecran cu cele din dosarul de lângă el, atunci când telefonul sună a treia oară. Numărul era al lui Kimball.

Bill răspunse:

— Alo?

— Slavă cerului! Ești cumva Bill McNamara?

— Da. Cine e la telefon?

— Unde dracu' sunteți?

— Depinde cine sună.

— Îmi cer scuze, sunt locotenent-colonelul Jonathan Cahners din Armata SUA și vă sun de pe telefonul căpitanului Deiters. Nu, de fapt e telefonul lui Kimball.

— Cum ați intrat în posesia acestui telefon?

— Mi l-a dat căpitanul Deiters. A fost rănit, iar prietenul dumneavoastră, căpitanul Melon, a fost ucis. L-am pierdut și pe colonelul Kimball.

— Cine i-a omorât?

— Sergentul Hennessey. L-a omorât întâi pe Kimball, apoi i-a prins în capcană pe Deiters și Melon.

Bill avea încă îndoieli. Hennessey nu-i păruse a fi unul din cei răi.

— Îmi pare rău, colonele, dar nu știu cine sunteți.

— Îmi dau seama. Deiters mi-a spus că ați putea să fiți bănuitor.

— Spuneți că sunteți de la Forțele speciale.

— Da, și dumneavoastră sunteți detectivul Bill McNamara. Partenerul dumneavoastră e Dr. Smithfield, un veteran din Vietnam care a făcut parte din Poliția fluvială. A fost decorat cu Purple Heart și Silver Star. Deiters mi-a spus că Andrew

Kimball v-a verificat pe amândoi când a fost la Washington acum câteva zile.

— Corect, dar avem de-a face cu o gașcă de ticăloși veritabili care ar putea să afle toate astea foarte ușor. Puteți să mi-l dați pe Deiters?

— Nu știu, cred că l-am cam obosit azi-dimineață. I-am pus o groază de întrebări despre ce se petrece, pentru că el era singurul de la care ne puteam informa. O să mă duc în salon să încerc.

Bill riscă:

— E-n regulă, vă cred… Cred… dar de fapt nu avem altă alternativă. Suntem în Illinois.

— Ce? se înfurie Cahners. Ce dracu' faceți în… apoi se opri și-și recăpătă calmul. Ce faceți acolo? întrebă el cu mai mult calm.

— Urmărim tirurile încă de ieri dimineață și credem că se duc la Ohio, dar nu suntem siguri.

— Sunteți siguri că ați urmărit tirurile care trebuiau?

— Da, i-am identificat cu precizie pe Decker și Adler. I-am văzut la fiecare oprire.

— Sunați-mă de îndată ce ajung la fabrica de procesare și vom veni imediat.

— Vă sun imediat ce aflu ceva.

— Foarte bine. Vă doresc noroc.

Bill închise mobilul și îi povesti doctorului Smithfield ce vorbise cu ofițerul. Amândoi se bucurară de vestea că nu mai erau singuri. Știau că lucrurile puteau să iasă prost, dar aveau în sfârșit întăriri.

— Cahners mi-a zis că ai fost decorat cu Silver Star. Nu mi-ai zis toată povestea, spuse Bill.

— Ba ți-am spus-o. Am fost rănit de un glonț, de aceea mi-au dat Purple Heart. Am preluat comanda după ce a fost rănit comandantul și am dus vasul la mal. I-am zis lui Huggins să vină la noi și l-am acoperit. Asta a fost totul.

— Cum ați scăpat de infernul în care erați?

— Când ne-am îndepărtat de mal, am observat patru puncte la orizont care s-au transformat în patru A-6 Intruders.

Avioanele A-4 s-au dat din drumul lor și le-au direcționat. Au zburat razant și au aruncat bombe cu napalm. Efectul a fost devastator, întrucât benzina lichidă s-a transformat în limbi de foc. Hectare întregi de junglă verde păreau un infern. Napalmul era o armă groaznică. Te distrugea atât fizic, cât și psihic. Știai că nu mai e în arsenalul nostru de luptă?

— Ești sigur?

— Da. Nu e o armă pe care să o folosești împotriva oamenilor. Nu o mai folosim din cauza lui Kim Phuc.

— Cine?

— Fata din poza aceea, cu hainele și porțiuni mari din piele arse de napalm.

— Asta a fost una din cele mai emoționante fotografii de război, dădu Bill din cap.

— Reportajele de război au pus capăt folosirii napalmului. Guvernul cheltuie o mulțime de bani ca să scape de el fără să dăuneze mediului înconjurător.

— Ar trebui să ducă napalmul la Tooele și să-l folosească ca să ardă gazul paralizant, exclamă Bill. Am putea să folosim o armă chimică pentru a distruge alta.

— Nu ar merge, pentru că e prea logic.

— Iartă-mă că te-am întrerupt. Hai să ne întoarcem la Vietnam.

Dr. Smithfield dădu din cap și-și continuă povestea:

— Oricum, avioanele A-4 și A-6 plecau în altă parte, când a apărut „Puff".

— Bombardierul-dragon?

— A, da, *Puff, the Magic Dragon*{10}, medită Dr. Smithfield.

— Nu erau avioane C-47 Cargo cu mitraliere Gatling?

Oftă.

— E o ironie că personajul din cântecul pacifist interpretat de Peter, Paul and Mary a ajuns numele unei mașinării criminale. Dar dragonii din acea zi nu erau vechile avioane bimotoare C-47, care au fost folosite la începutul războiului din Vietnam. După modelul lor, s-au construit avioane și mai distructive. Acestea au fost bombardierele AC-130 Spectre. Erau dihănii cu patru motoare, echipate cu două mitraliere

Vulcan Gatling de 20 de mm. Două mini-mitraliere Vulcan Gatling de 8 mm, două tunuri Bofors de 40 de mm și cu tone de muniție. Armele erau toate montate pe aceeași parte a avionului, așa că, atunci când se rotea deasupra țintei, o avea mereu în cătare și o bombarda continuu. Avioanele zburau încet și la mică distanță. Apoi am auzit răpăitul mitralierelor Vulcan Gatling care trăgeau de 6000 de ori pe minut. Ne uitam cum uriașa secerătoare omora orice îi ieșea în cale.

— Probabil că vietnamezilor le era mai teamă de aceste bombardiere decât de napalm.

Dr. Smithfield se uită pe fereastră și continuă:

— Pentru amărâții ăia care se aflau pe câmp în acea zi, nimic n-a mai contat. Au fost fie arși de napalm, fie seceraţi de „dragoni”.

★★★

Decker răspunse la telefon și ascultă cu atenție: „Bine. Am niște însărcinări să-ți mai dau și trebuie să mai rezolvi niște probleme. Cu cât scapi mai repede de tembelii ăia doi, cu atât mai curând ne putem vedea. Sună-mă când sunt morți. La revedere.” Decker se întoarse, se uită în spate la Dr. Adler, zâmbi și spuse:

— McNamara și Smithfield sunt în Nevada. Au urmărit alte camioane.

Camioanele au trecut frontiera statului Indiana și apoi râul Wabash, în dreptul lui Terre Haute. Și-au continuat drumul pe I-70, printre nesfârșitele lanuri de porumb. Drumul era ușor, pentru că era aproape la fel de plat ca și centrul statului Illinois, dar peisajul era monoton; peste tot era numai porumb.

★★★

Peste câteva ore, convoiul se apropia de St. Leon, un orășel din Indiana de Sud-Est, apoi o luă la stânga și depăși două camioane supraîncărcate. Pe când depășea cele două camioane, Bill înțelese de ce mergeau cu doar 80 km pe oră.

Fiecare camion trăgea după el un tanc vechi și verde cu o stea albă și mare pe fiecare turelă.

— Ce fel de tancuri sunt astea? îl întrebă Bill pe expertul în război.

— Astea sunt M-48. Au fost folosite în Vietnam. Am și exportat în Europa o mulțime de drăcovenii din astea. Acum nu mai sunt decât piese de muzeu din metal bun de aruncat. Pe aceste două mașinării de luptă din fața unui tribunal sau al unui sediu al veteranilor de război au ajuns să se cace porumbeii sau poate că vor merge la topit.

Când au depășit al doilea tir, și-au dat seama că cineva pusese în glumă un abțibild cu un fund de pisică pe suprafața de rulare a pneului. Bill se uită la Dr. Smithfield și spuse:

— Ce trist e!

— Ce, pisica? Mie mi se pare amuzant.

— Nu, nu pisica. Nu-mi plac pisicile. Mă refer la soarta acestor tancuri.

— Mă îndoiesc că au fost vreodată în luptă, dar poate că o să sfârșească ca exponate în Muzeul Patton din Fort Knox.

După ce au depășit remorcile, Bill a văzut în oglinda retrovizoare că ieșeau de pe autostradă, înspre St. Leon. Jumătate de oră mai târziu, când convoiul trecea frontiera statului Ohio, telefonul sună și Bill răspunse:

— Alo.

— Phil, Swayze la telefon. Am aflat cum se distilează carbonul.

— Minunat. O să-i dau telefonul lui Smithfield ca să ia notițe. El e omul de știință. Eu sunt doar șoferul.

Dr. Smithfield asculta la telefon, iar Bill conducea mai departe. Au trecut râul Ohio pe I-275, chiar în locul unde se intersecta râul Great Miami cu frontierele a trei state. De pe pod, vedeau o mare termocentrală în statul Ohio, iar în Indiana imaginea minunată a unui cazinou plutitor, cu toate luminile aprinse. Pe malul celălalt al râului se vedeau dealurile împădurite din statul Kentucky. Imaginile erau atât de diferite.

Dealurile abrupte din Kentucky fuseseră cu milenii în

urmă capătul sudic al gheţarilor. Retragerea acestora dăduse naştere râului Ohio, iar dealurile, văile şi munţii din Kentucky şi Tennessee rămăseseră neschimbate. Bill spera ca această frontieră străveche va însemna şi sfârşitul lungii sale călătorii.

Ajuns în Kentucky, convoiul încetini, urcând pe o pantă abruptă. Bill încetini şi el şi reveni pe dreapta. După ce trecură de vârful dealului, tirurile accelerară şi Bill presimţi că urmărirea nu se terminase.

— Păi, Swayze n-a avut dreptate, pentru că nu cred că o să ne oprim în Ohio, mormăi Bill.

— Şi eu cred tot aşa. Când o să… Hei, uită-te! zise Smithfield, arătându-i înspre cele două tiruri pe care tocmai le depăşeau. Sunt mai multe tancuri. Cred că e o conferinţă de tancuri pe undeva prin Kentucky.

— Cred că şi tipul care a pus abţibildul ăla cu pisica s-a gândit la aşa ceva, răspunse Bill pe când depăşeau tirul.

— Nu se poate, e acelaşi tir. Or ştii ei vreo scurtătură, replică Dr. Smithfield, luând harta.

Bill se gândi ce mult se schimbaseră gesturile afectate ale doctorului în timpul călătoriei. Poate că se simţea bine cu el sau poate că era doar din cauza oboselii.

— Dacă tot ai harta, spune-mi de ce Aeroportul din Cincinnati se află în Kentucky.

La intersecţia lui I-275 cu I-75, convoiul o luă pe neaşteptate spre nord şi se îndreptă către Cincinnati. Urmăriră convoiul cum se apropia din nou de râul Ohio, dar de data asta din sud. Convoiul încetini pe serpentinele din vârful dealului. După ce au trecut de ultima curbă, au fost răsplătiţi cu superba panoramă a vârfurilor muntoase din Cincinnati.

Tirurile au coborât dealul, dar când s-au apropiat de râul Ohio, au ieşit spre Covington, Kentucky.

— Ne apropiem prea mult, zise Dr. Smithfield. Fii atent! Un jeep cu număr de Utah va ieşi în evidenţă aici.

Convoiul a mers paralel cu râul, spre vest, ocolind Cincinnati. Pe marginea şoselei erau o mulţime de orăşele, unul după celălalt. Apoi, lângă Bromley, tirurile au tras în parcarea unei ciudate hale industriale. Era o clădire veche de

50 de ani, din cărămidă roșie, cu ferestre metalice. Părea să fie înconjurată de o mulțime de tancuri învechite, fiecare din ele înconjurat de un gărduleț metalic ruginit.

Capitolul 37

Bill și Dr. Smithfield au trecut prin fața clădirii și au văzut primele tiruri dând cu spatele spre rampa de încărcare de pe latura estică. Celelalte tiruri parcaseră în spatele clădirii, într-un loc cu pietriș în pantă care cobora spre râu. Își continuară drumul și observară că mai erau niște tancuri terestre pe partea de vest. Mai merseră 800 de metri, înainte să se oprească în parcarea unui terminal de alimentare.

Bill se uită la Dr. Smithfield și spuse:

— Trebuie să mai aruncăm o privire acelei clădiri, dar nu putem să trecem pe acolo în plină zi.

— Știu, și nici nu ne putem plimba pe acolo ca un cuplu, pentru că am ieși în evidență.

— Da, dar putem să mergem fiecare din noi pe acolo. O să mă duc înapoi la școala aceea și voi ieși din mașină. Apoi tu urci la volan și treci pe acolo și te oprești la magazinul de lângă semafor. Intră și umple o pungă cu tot felul de chestii și întoarce-te la clădire. Poți să-ți ascunzi fața după pungă. Între timp, o să mă plimb pe lângă clădire din această direcție, o să iau jeepul și o să ajung la tine să te iau. Apoi o să facem schimb de informații.

— Și dacă ne recunosc pe unul din noi?

— Atunci am băgat-o pe mânecă.

— Ar trebui să întrebăm mâneca întâi.

— Bună idee! recunoscu Bill, tastând numărul lui Cahners.

— Cahners la telefon.

— Colonele, Bill McNamara la telefon. Convoiul s-a oprit și descarcă marfa. Cred că am găsit fabrica de procesare.

— Unde sunteți?

— În Bromley, Kentucky. Suntem la câțiva km de Cincinnati, în josul râului. Fabrica de procesare e pe Șoseaua 8. Se află într-o clădire de cărămidă cu două etaje de pe malul râului Ohio. Nu poate să vă scape.

— Și de ce să-mi scape? Voi o să-mi arătați exact unde e.

Ne-am înțeles?

— Mda, spuse Bill.

— Ne-am făcut plinul și vom decola în zece minute. Ne va lua patru ore să ajungem la Dayton și încă o oră până la Cincinnati.

— La Dayton? De ce la Dayton? Aeroportul din Cincinnati este la 8 km de aici.

— Nu putem să aterizăm și să ne descărcăm echipamentul pe un aeroport civil. Baza Militară Wright Patterson e cea mai aproape și are o pistă suficient de lată pe care să intre tot ce aducem cu noi.

— Ce Dumnezeu aduceți cu voi?

— Destule chestii ca să terminăm odată treaba.

— Și ce vreți să facem noi?

— Supravegheați locul până venim noi și încercați să nu fiți descoperiți. Ați priceput?

— Da, domnule, dar dacă pleacă de acolo sau fac vreo tâmpenie?

— Scrie numărul ăsta de telefon. E de la turnul de control al Wright-Pat. Sună-i și-ți vor face legătura cu mine. Telefonul meu mobil nu funcționează în timpul zborului.

Bill repetă numărul de telefon și apoi spuse:

— Vă sun dacă apare ceva nou.

Bill închise telefonul și-i spuse lui Smithfield:

— Bine, hai să mergem. Eu cobor aici.

— Se pare că și colonelul e de acord cu planul nostru.

— Da, așa se pare. Cahners ne-a spus să fim cu ochii pe ei.

Dr. Smithfield încuviință și se rezemă în scaun, iar Bill a tras în parcarea unei școli primare. Bill ieși din mașină și se îndreptă înspre uzina de procesare, iar Dr. Smithfield se duse cu mașina la magazinul alimentar. Pe când se apropia de clădire dinspre vest, Bill se gândi că semăna cu o instalație de tratare a apei; părea să aparțină municipalității. Se plimbă pe lângă ea și numără mașinile din parcare. Bill aprecie că Decker avea în subordine mai bine de 24 de oameni. Dacă erau toți înarmați, ar fi fost niște adversari redutabili, chiar și pentru trupele de asalt ale lui Cahners.

Bill se uită prin jur și-și dădu seama că nu era un loc ușor de atacat. Întreaga zonă era înconjurată de case modeste, cu leagăne și coșuri de baschet în curte. Ticăloșii ăia procesau gazul paralizant într-o zonă locuită, la mai puțin de 3 km de o aglomerație urbană, cu o populație de un milion de locuitori. Nu, nu era un loc în care să dai o bătălie, nici chiar una de mici proporții.

Pe când Bill se învârtea pe lângă fabrica de procesare, Smithfield făcea cumpărături la magazinul alimentar. Era un magazin mic, iar deasupra era un apartament unde locuia proprietarul. Acest gen de familii care dețineau un magazin aveau să fie înlocuite de marile lanțuri de magazine care începuseră să apară în anii 70. Acesta era o relicvă în acest orășel adormit și anacronic.

Își plăti la casă cumpărăturile și-o întrebă pe casieră, imitând cât putea de bine accentul din Chicago:

— Care-i treaba cu clădirea aia mare de cărămidă de mai încolo?

Femeia între două vârste îl întrebă:

— Vă referiți la vechea stație de epurare a apei din Bromley?

— Cred că da. Clădirea aia de două etaje din cărămidă de la două străzi în jos pe dreapta.

— Da, era pe timpuri o stație de epurare a apei, până când municipalitatea a transformat-o într-o mare stație de pompare a apei, iar apoi a închis-o. Câțiva ani a stat goală, apoi municipalitatea a închiriat-o unui tip care a transformat-o într-o fermă piscicolă, unde era și un restaurant elegant.

— Glumiți. Au făcut un restaurant într-o fostă stație de pompare?

— Avea succes. Se mânca acolo un somn tare bun. Am fost și eu acolo de câteva ori. Dar a avut probleme, așa că au trebuit să-l închidă. Apoi un alt tip a deschis un restaurant japonez, dar și ăsta s-a închis după câțiva ani.

— Acum ce-i acolo?

— Nu știu. Cred că e un fel de depozit. Din când în când vin acolo camioane, dar nu știu ce fac.

— Deci a fost o stație de pompare. Vă mulțumesc, spuse Dr. Smithfield, ieșind din magazin.

— Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă casiera pe bărbatul care se uita la frigiderul cu bere.

Bărbatul, Dale Van Horn, se uită la casieră și răspunse:

— Încerc să-mi dau seama ce bere le-ar plăcea prietenilor mei.

— Dacă sunt ca prietenii lui bărbatu-meu, o să le placă orice, doar să fie rece.

— Știu ce vreți să spuneți, spuse Van Horn și începu din nou să studieze frigiderul cu bere.

Bill trecu pe lângă Dr. Smithfield fără să-i spună nimic și intră în magazin. Luă un pachet de gumă și se duse la casă. Pe când plătea, o întrebă:

— Scuzați-mă, dar știți ceva despre clădirea de cărămidă cu două etaje de mai jos?

Dale îngheță când auzi alt bărbat care punea aceleași întrebări ca și negrul de dinainte. Dale se întoarse încet, ca să-l vadă pe cel ce întreba și să-i surprindă reacția atunci când primea răspunsul.

— Sunteți a doua persoană care întreabă de acea clădire în ultimele cinci minute.

Acum era rândul lui Bill să înghețe de spaimă. Își dădu seama într-o clipă că făcuse o greșeală de neiertat.

Bill încercă să-și revină, se uită prin magazin și spuse:

— Da?

Casiera îi zâmbi și-i spuse din nou povestea stației de epurare transformate în restaurant. Bill dădu din cap, îi plăti guma și ieși.

Bill văzu de afară cum Van Horn își lua un bax de 12 beri și se ducea repede la casă. Bill intră din nou în magazin și zise:

— Știu că mai trebuia să cumpăr ceva, dar nu mai îmi amintesc ce.

Bill se uită la Van Horn, arăta răvășit, de parcă purtase aceleași haine mai multe zile și trebuia să se radă, ca și Bill. Van Horn purta un tricou albastru-deschis care avea o pată în

dreptul burții, blugi și cizme uzate de lucru. Arăta ca un șofer de tir sau ca oricare alt muncitor din zonă. Bill încercă să-și amintească dacă unul din oamenii lui Decker purta astfel de haine. Bill se uita fix la Van Horn și-și dădu seama că avea o mutră vinovată de care polițiștii își dau seama imediat. Van Horn era concentrat asupra berii.

Bill își drese glasul:

— Dar matale? Ai mâncat vreodată pește din ăla?

Van Horn își ridică privirea. Părea mirat, se opri o clipă, apoi scutură din cap.

— Dar mâncare japoneză ai mâncat?

Van Horn a scuturat din nou din cap. Bill se apropie și puse mâna pe banda de la casă. Van Horn se îndreptă de spate și se uită urât la insigna pe care i-o arăta Bill.

— Doamnă, i-ați vândut alcool acestui om fără să-i cereți actele.

— Ce? întrebă casiera. Sigur are peste 21 de ani.

— Domnule, îi porunci Bill, arătați-mi actele.

Spre mirarea lui Bill, Van Horn se execută ca și cum nu avea nimic de ascuns; totuși, avea peste 30 de ani. Van Horn îi arătă lui Bill portmoneul, în care era și carnetul lui de conducere din Utah. Bill se uită la carnet pentru o clipă, ca și cum ar fi calculat vârsta și declară:

— E exact cum am crezut. Ești minor.

Bill închise prima cătușă pe mâna dreaptă a lui Van Horn și îi răsuci brațul cu o viteză care l-a surprins pe Van Horn, dar nu și pe Bill. După ce îi puse mâna la spate, Bill îi prinse lui Van Horn de mâna stângă cealaltă brățară de oțel și trase de ea cât putu cu mâna sa dreaptă. Bill îl luă de păr pe Van Horn cu mâna stângă și îi dădu capul pe spate.

— Vii cu mine. Nu vă necăjiți, doamnă, nu e vina dumneavoastră.

Van Horn vru să protesteze, dar nu scoase decât un geamăt, căci Bill îl trăgea de cătușe în sus și de păr în jos. Gemu și Bill atunci când i se rupseră coastele fisurate, din cauza efortului făcut. Bill simți cum furia îi dădea putere omului mai scund decât el și își dădu seama că-i va veni greu

să-l domine când vor ieși din magazin.

Bill îl împinse pe Van Horn spre ieșire și apoi înspre Jeep. Bill luă mâna de pe cătușe, își înșfăcă pistolul și îl izbi pe Van Horn în tâmplă. Îl târî pe omul inconștient la mașină, deschise portbagajul și îl aruncă acolo. Bill se dădu înapoi și se îndoi din mijloc, deoarece coastele rupte îi intrau în carne și durerea sfâșietoare îi iradia în tot pieptul.

Bill se opri să-și tragă sufletul și aruncă o privire în jur să se asigure că nu-l vedea nimeni. Nu era nimeni pe acolo, așa că luă din torpedou două perechi de cătușe și cu prima îi legă picioarele lui Van Horn. Luă brățările de la a doua ca să lege cătușele de la mâini de cele de la picioare. Legă capătul celei de-a doua perechi de cătușe de belciugul solid fixat de podeaua portbagajului. Bill i-a înfășurat capul lui Van Horn cu trei rânduri de *izolirband* ca să nu poată vorbi. Terminând treaba cu ostaticul, Bill se duse să-l ia pe Dr. Smithfield.

Bill trase în parcarea cu pietriș din fața terminalului de alimentare.

— Unde ai fost? întrebă Dr. Smithfield urcând în mașină.

— Ți-a fost dor de mine?

— Nu, am stat destul cu tine în ultimul timp. Mă bucuram de liniște, dar începeam să-mi fac griji.

— Am avut o conversație plăcută cu casiera despre fascinanta istorie a stației de epurare din oraș.

— Și eu am discutat cu ea despre asta.

— Știu. Atunci mi-am dat seama ce greșeală făcusem. Mi-am dat seama și că singurul cumpărător din magazin, un camionagiu din Utah, auzise ce-am vorbit noi.

— Ce-ai făcut?

— L-am poftit să vină cu noi. Acum trage un pui de somn în spate.

— Ce? exclamă doctorul trecând peste scaune ca să se uite în spatele mașinii, la noul lor pasager. Cât timp îl studia cu privirea pe Van Horn, Bill îi povesti ce se întâmplase. Reveni apoi la locul său și schimbă cu Bill impresii despre fabrica de procesare și despre împrejurimi. Încercau să-și închipuie ce se va întâmpla dacă lucrurile nu mergeau conform planului lui

Cahners. S-au gândit să-l sune, dar credeau că se va înfuria când va auzi că luaseră un ostatic. Pe lângă asta, era deja în avion.

Au hotărât să nu-l sune pe Cahners până nu strâng niște informații despre fabrica de procesare și până să afle dacă ticăloșii ăia aveau să înceapă să-l caute pe Dale Van Horn. Pe când discutau ce să facă, au trecut pe la un indicator către Anderson Ferry și au tras într-o mică parcare să pună la punct un plan. Se uitau cum ieșeau de pe vechiul feribot 12 mașini pe malul din Kentucky și cum intrau altele care trebuiau să ajungă în Ohio. Pe indicator scria că feribotul opera din 1817.

Dr. Smithfield se uită la râu și văzu o familie de patru persoane într-o șalupă alb cu roșu care o lua în jos pe râu, făcând mult zgomot. Se întoarse spre Bill și spuse:

— Avem nevoie de o ambarcațiune.

Bill nu spuse nimic, iar Dr. Smithfield ieși din mașină și se duse la unul din marinarii de punte. Bill se uită la Dr. Smithfield, care se întorcea cu o expresie de satisfacție pe față.

— Mergem să facem o plimbare. Intră pe feribot.

— Se pregătesc de plecare.

— Nu, nu-i așa. Trebuie să aștepte barja aia cât o zi de post care vine din susul râului.

Bill trase jeepul pe feribot și îl urmări pe taxator care trecea pe la fiecare mașină.

Dr. Smithfield îi șopti lui Bill:

— Cât de întunecat e geamul din spate?

— E aproape opac. Sper să stea liniștit.

— Dacă face o tâmpenie în mijlocul râului?

— O să-l forțez să mai tragă un pui de somn. De ce traversăm râul? E clar că nu putem vedea fabrica de procesare de pe malul celălalt.

— Vezi mulțimea aia de case și docuri? îl întrebă Dr. Smithfield, arătându-i cu degetul malul celălalt.

— Da, răspunse Bill, simțindu-se stânjenit.

— E un loc de unde poți închiria o ambarcațiune. Putem să închiriem și noi una, să ne plimbăm pe râu și să ținem sub observație fabrica de la o distanță la care să fim în siguranță.

Bill dădu din cap, se lăsă în scaun și se uită la barja uriașă care venea încet pe râu. De fapt, era formată din 12 barje, legate între ele pe trei rânduri, cu un puternic împingător la pupa, care împingea din spate toate șlepurile cu o viteză de 16 km/h. Nava era lungă de 300 de metri și lată de 30. În timp ce aluneca pe lângă ei, Bill auzi bubuitul puternicelor motoare. Bill se uita la marinarii de pe punte și se întreba ce fel de viață duceau ei pe o asemenea ambarcațiune.

Când împingătorul trecu de ei, feribotul ambală motoarele, se îndepărtă de mal și începu să traverseze marele râu.

Capitolul 38

Căpitanul Mark Stevenson, un bărbat înalt și uscățiv, cu părul rar, plin de fire albe, stătea nemișcat la manetele din cabina pilotului de pe vasul *Paul G. Blazer*. Mai luă o gură de cafea și văzu deschizându-se încet ușile imense de la cabina căpitanului Anthony Meldahl Dam. Cele 20 de minute în care stătuse în picioare aveau să ia sfârșit.

Stevenson activă sirena și trase de cele două manete. Câteva clipe mai târziu, motorul de 5000 de cai putere se trezi din somnul său profund, iar vasul începu să avanseze încet, împingând convoiul în barajul Markland de pe râul Ohio. Motoarele se forțau ca să facă față sucțiunii ecluzei și împinseră nava și cele 12 barje în josul râului. *Paul G. Blazer* transporta peste 150.000 de barili de produse petroliere și trebuia să ajungă la un mare terminal din josul râului, lângă Cincinnati.

Paul G. Blazer se afla la 800 kilometri de izvoarele râului din Pittsburgh și la 55 de kilometri de Cincinnati. Din cauza acestei poziții și a orei târzii, Căpitanul Stevenson avea să treacă noaptea pe sub podurile din centrul orașului. Nu-i plăcea partea asta dificilă a drumului, pentru că râul se îngusta foarte mult când trecea prin Cincinnati, iar luminile orașului se reflectau în apele râului și ascundeau micile șalupe care treceau pe lângă restaurantele plutitoare.

★★★

Pe când Bill și Dr. Smithfield parcau în fața biroului portului, auziră un geamăt slab din portbagajul jeepului. Dr. Smithfield se uită la Bill și întrebă:

— Ce facem cu el?

— Îl ținem un timp, apoi o să-l predăm armatei când va ajunge aici. O să-l ia și pe Peter Irwin la întrebări, până vor spune amândoi tot ce știu despre gazul paralizant și despre

amicii lor naziști.

— Mie-mi convine. Crezi că ne va face probleme pe termen scurt?

— Nu, l-am lovit destul de tare. Ar trebui să rămână inconștient un timp.

— Bine, hai să mergem să închiriem o ambarcațiune. Încearcă să pari că te pricepi la navigație.

Van Horn le-a auzit întreaga conversație. Îl știa pe Irwin și se mira că supraviețuise, dar și mai mult îl mira implicarea armatei și faptul că știau că sunt naziști. Știa că trebuia să scape cumva și să se întoarcă la Decker.

Bill și cu Dr. Smithfield intrară în biroul de navigație și se interesară de o șalupă pentru o plimbare de seară. O femeie între două vârste îi studie o clipă și le spuse pe un ton superior:

— Cea mai mică ambarcațiune se închiriază cu 250 de dolari pe oră.

Lui Dr. Smithfield îi era cunoscut acest ton, pentru că se izbise adesea de el în restaurante, în cluburile cu terenuri la țară și la reprezentanțele auto. Și aici i se vorbea pe același ton, dar Dr. Smithfield își dădu seama că el și cu Bill arătau destul de ponosiți și că aveau nevoie urgentă de un duș. Arătau ca niște vagabonzi, așa că Dr. Smithfield porni la atac:

— Nu vrem o ambarcațiune mică, ci una de peste șase metri, cu motor de cel puțin 250 de cai și care atinge o viteză de 80 kilometri la oră.

Funcționara schiță un zâmbet și îi răspunse:

— O clipă, vă rog.

Se duse în spatele biroului, iar o clipă mai târziu apăru un bărbat între două vârste. Avea pe el o uniformă de antreprenor și proprietar de vase. Purta o pereche de pantaloni kaki cu dungă, pantofi de piele, o curea scumpă și un tricou verde cu emblema marinei pe el. La mână avea un ceas Rolex Submariner. Zâmbi și îi întinse mâna lui Smithfield:

— Bună seara, sunt Drew Marchant. Cu ce vă pot ajuta?

Dr. Smithfield îi strânse mâna, iar Rolex-urile lor păreau

să se atingă. Drew observă ceasul lui Smithfield și expresia feței i se schimbă, când a observat că omul îmbrăcat în haine ponosite avea un ceas mai scump ca al lui. Dr. Smithfield îi vorbi pe un ton profesionist de medic:

— Bună seara, sunt Dr. David Smithfield. Asociatul meu, Bill McNamara, și cu mine am dori să închiriem o șalupă rapidă.

— Cât de rapidă?

— Peste 80 km/h.

— Avem una cu jet de apă care s-ar putea să vă placă. Știți câte ceva despre aceste bărci?

Dr. Smithfield îi zâmbi și răspunse:

— Da, am o Sea-Doo Utopia de șase metri.

— Mișto. E una bună. Eu am una nouă, o Yamaha KX2000. O să vă dea mai multe senzații tari. Turbine gemene de 135 CP iar limita superioară de viteză e la 100. Merge ceas.

— Sunt foarte tari astea cu motoare cu reacție.

— Costă 580 de dolari pe zi, plus garanția.

— Da, e-n regulă, acceptă Dr. Smithfield, întinzându-i cardul American Express.

— Ne mai trebuie și două perechi de ochelari de vedere nocturnă, spuse Bill cu sfială, adăugând încă o sută de dolari la factura doctorului.

Drew zâmbi, îi trecu cardul doctorului prin cititor și le luă 1000 de dolari pentru ambarcațiune, ochelari și avans. Zâmbetul lui Drew se lăți când aparatul acceptă tranzacția.

— Urmați-mă, vă rog, să vă arăt barca.

Drew își petrecu câteva minute explicându-le toate detaliile bărcii, de parcă încerca să le-o vândă. Dr. Smithfield îl întrebă câte ceva, dar Bill doar i-a ascultat și a dat din cap, de parcă avea cunoștințe asupra acestui subiect. Odată ce s-a terminat instructajul, Dr. Smithfield se urcă în barcă și Bill făcu la fel.

Bill deschise jeepul și se uită repede la oaspetele lor inconștient. Închise portbagajul, se duse la portieră și intră în mașină. Luă o pungă de nailon cu binocluri, arme și muniție. Apoi luă lanterna puternică de sub bancheta din spate.

Mulțumit de ce strânsese, Bill se întoarse la doc. Dale Van Horn așteptă câteva clipe înainte să încerce din nou să-și scoată telefonul mobil din buzunarul de la pantaloni.

În timp ce Bill se suia pe barca ce se clătina, Drew îi împinse ușor înspre curenții de pe râul Ohio. Dr. Smithfield porni motoarele, iar barca începu să se miște, aproape nedespicând apa. Pe când părăseau docul, Dr. Smithfield porni supapa de reglaj și astfel viteza bărcii crescu simțitor. Se înserа și trebuiau să găsească fabrica de procesare cât mai repede, până se întuneca în Ohio Valley.

După 15 minute văzură terminalul principal. Enormele tancuri albe de stocare erau luminate puternic, ceea ce le făcea să iasă în evidență, datorită contrastului cu dealurile de un verde închis din Kentucky. După ceva timp, au văzut lumina de proiector a stației de pompare, care scotea în evidență partea de est a fostei stații de epurare a apei. În spatele fabricii erau trei uși de garaj deschise spre rampa de încărcare. Bill și Dr. Smithfield vedeau până în interiorul fabricii.

Dr. Smithfield o luă în sus pe râu, trecu de fabrică, dădu înapoi câțiva metri și lăsă barca să plutească liniștit în josul râului. Lumina din fabrică se revărsa în amurg, așa că vedeau interiorul clădirii mai bine decât în plină zi. Bill se uită cu binoclul la echipamentul de procesare și încercă să-și dea seama la ce folosea.

Când barca trecu de fabrică, văzură toată instalația, ca și cum ar fi fost filmată cu încetinitorul. Dr. Smithfield porni din nou motoarele, o luă în sus pe râu, de unde veniseră, își luă binoclul și repetă ce făcuseră mai înainte.

După ce terminară al doilea tur, Bill îl întrebă:

— Ei bine, ce crezi?

— Cred că tancul ăla argintiu este un reactor. Acolo pun carbonul sărăcit.

— Sunt de acord. Pompează solventul din tancul negru și îl tratează cu aburi. Vaporii se ridică până la etajul al doilea, prin conducta aia portocalie.

— Așa e. Apoi aburii se duc într-o coloană de distilare, în

care solvenții și gazul VX sunt condensați la nivele diferite. Ai văzut coloana de distilare?

— Da, însă gazul condensat se duce în altă parte pentru comprimare și depozitare.

— Swayze ne-a dat informații valoroase despre extragerea cu solvenți. Toată această instalație pare logică.

— Da, dar unde se duce gazul? se întrebă Bill cu voce tare.

— Trebuie să mai trecem o dată pe acolo, hotărî doctorul pornind motoarele și îndreptându-se în sus pe râu.

Bill și Smithfield se uitaseră cu binoclul doar la ferestrele luminate, nu și la cele din întuneric. Dacă ar fi făcut-o, ar fi văzut lumina palidă și verzuie răspândită de ochelarii de vedere nocturnă, în care se zăreau trăsăturile colțuroase ale unui nordic.

Decker se uită cu atenție și apoi bănuitor la luminile ambarcațiunilor care înaintau încet pe lângă malul opus al râului. În condiții normale, n-ar fi acordat atenție traficului de pe râu, dar tocmai aflase de capturarea lui Van Horn. Deși nu putea să-i vadă clar pe cei doi bărbați din barcă, observase că unul din ei era negru.

— Phillip, îi spuse Decker pe un ton egal.

— Da, domnule.

— Phillip, vreau să îi omori pe ăia doi din bărcuța de acolo.

— Știm deja asta, zise Adler. Sunt aici, nu-i așa?

— Mi-e teamă că da.

— Tu și cu oamenii tăi sunteți niște cretini. Avem o afacere de miliarde, iar voi nu puteți scăpa de măscăricii ăștia doi. Mă duc cu Phillip și cu gașca lui să mă asigur că le iese de data asta. Le arăt eu cum se face treaba, promise Adler printre dinți, pe când ieșea cu Phillip din biroul de la etajul trei.

Decker rămăsese singur; stătea în picioare și se uita la râul Ohio. Știa că vine cineva după ei și că trebuiau să plece. Aveau gaz din belșug, așa că nu mai trebuiau să proceseze și cantitatea de azi. Luă telefonul și sună la rampa de încărcare: „Decker la telefon. După ce descărcați și ultimul camion din Salt Lake City, începeți să încărcați recipientele în remorcile

goale. Aveți grijă ca tirurile să fie alimentate și să fie gata de plecare cât mai curând.” Decker închise mobilul înainte să audă răspunsul. Își întoarse privirea la apele întunecate și lucitoare ale râului.

Capitolul 39

Kevin Douglas făcu semn chelneriței și îi arătă pe prietenii din jurul său, indicându-i că mai vrea încă un rând. Kevin avea 48 de ani, însă pretindea că are 25. Încercase să se vopsească ca să-și acopere firele albe, însă îi ieșise o nuanță nenaturală de castaniu, așa că își decolorase părul, iar acum avea culoarea gălbenușului. Bronzul îi era la fel de fals ca și ceasul Rolex și arăta ridicol în cămașă hawaiană, șort alb și sandale.

Kevin stătea la masă cu două femei în jur de 40 de ani. Amândouă divorțaseră de curând și încercau să demonstreze primului bărbat întâlnit că nu și-au pierdut farmecele. În comparație cu alți bărbați cărora le făcuseră ochi dulci, Kevin părea o alegere perfectă. Era artificial și mințea ca să-și atingă scopul, dar era cea mai bună alegere în acel moment. Singurul lucru în privința căruia Kevin nu mințea era ambarcațiunea lui. Avea o barcă pe cinste, care era exact așa cum o descria el. Era singura lui posesiune de valoare.

Cu o oră înainte, venise la acest restaurant plutitor cu Baja lui de 11 metri. Zgomotul puternic al motoarelor atrăsese acea atenție de care avea el nevoie și care îl făcea fericit. Cele două motoare Mercruiser de 500 de cai putere puteau să facă ce se spunea în reclamă. Puteau să ajungă la o viteză de aproape 130 km. Era departe de a fi cea mai rapidă barcă din această zonă a râului, însă putea depăși cu ușurință orice ambarcațiune deținută de capul unei familii fericite, sau de un golan tânăr și arogant care ar fi ieșit la plimbare într-o seară dintr-o zi de lucru.

După ce-și terminară băuturile, Kevin zâmbi, se uită în direcția chelneriței și îi făcu semn să aducă nota.

— Doamnelor, haideți să facem o plimbare cu barca!

Phillip Keenan stătea pe docul de lângă restaurantul plutitor și se uita la clienții care-și beau mințile. Le scrută fețele luminate de limbile portocalii ale torțelor. Scutură din

cap. Torțele cu gaz natural, palmierii din plastic și stâncile de beton dădeau impresia că acea barjă transformată în restaurant era o oază de natură artificială, cu plante din plastic și stânci false. Phillip își îndreptă din nou atenția spre trofeele strălucitoare acostate la doc și hotărî să aleagă Baja. Se putea trage ușor din ea și prindea viteză mare, iar Phillip era gata să sară pe ea, când apăru Kevin cu cele două femei.

Phillip îi privi cum se îndreptau spre Baja. Kevin dezlegă parâma de la pupă și i-o dădu uneia dintre femei, apoi făcu la fel și cu cea de la pupa, pe care i-o dădu celeilalte femei. Pe când le dădea fiecăreia câte o parâmă, Kevin le șopti ceva la ureche, iar ele începură să chicotească fals. Kevin sări în barcă, băgă cheia în contact și porni motoarele. Le mai adresă un zâmbet femeilor și conchise că va fi o noapte de neuitat. Kevin porni motorul de la tribord, care începu imediat să funcționeze. Mări ușor turația și privi spre restaurant ca să vadă dacă îl admira cineva. Porni și motorul de la babord, iar zgomotul se amplifică. În timp ce Kevin pleca de la timonă ca să-și ajute prietenele să urce în barcă, Phillip atacă.

Din ascunzătoarea sa, din primul rând de palmieri din plastic, Phillip traversă iute docul și făcu un salt în Baja. Ateriză în picioare și se izbi cu toată puterea de Kevin. Phillip îl trânti pe Kevin de marginea din spate a bărcii și apoi îl aruncă peste bord. Phillip preluă comanda și împinse cele două manete înainte, către limită, îndepărtându-se cu barca de doc.

Spre mirarea clienților din restaurant, ambele femei au avut inspirația de a da drumul frânghiilor înainte să ajungă în râu. Phillip nu se uită înapoi ca să vadă ce se întâmplase cu Kevin sau cu femeile. Doar împinse manetele spre limitoare. Prova lucioasă a Bajei se ridică din valuri și coborî, luând-o în jos pe râu. Baja trecu pe sub podul Brent-Spence de pe I-75 și se îndepărtă de luminile orașului Cincinnati. Odată aflat în întuneric, Phillip își puse ochelarii de vedere nocturnă și scrută țărmul din Kentucky ca să-i zărească pe ceilalți pe care trebuia să-i ia.

Phillip trase la mal, iar Paul Minter, Donald Groesbeck și

Dr. Steven Adler urcară în Baja. Minter avea cu el o geantă neagră de plastic, în care erau două pistoale mitralieră Ruger MP-9 și câteva încărcătoare curbate de 32, cu gloanțe explozive Parabellum de 9 mm. Și-au verificat armamentul și s-au familiarizat cu barca. De asemenea, și-au revizuit planul simplu de a face din McNamara și Smithfield nefericitele victime ale unui alt accident nautic.

★★★

Bill și cu Dr. Smithfield tocmai trecuseră pentru a patra oară prin dreptul fabricii și observaseră tot ce era suspect. Tirurile din Salt Lake City plecaseră, așa că vedeau perfect interiorul fabricii. Acum au observat mormanul de recipiente și dr. Smithfield șopti:

— Doamne! Trebuie să-l sunăm pe Cahners.

Bill își luă carnetul și telefonul mobil, formând numărul de contact.

— Colonele, Bill McNamara la telefon.

— Bill, ce se întâmplă?

— Suntem pe râu. Supraveghem fabrica de peste două ore și ne-am făcut idee de ce se întâmplă acolo și de câți oameni sunt înăuntru.

— Minunat, v-a văzut careva?

— Nu, totul pare normal.

— Ați făcut ceva să atrageți atenția?

— Ei bine, am luat un ostatic.

— Ce?

— Eram într-un magazin alimentar și un tip ne-a recunoscut.

Bill nu era pregătit să-i spună lui Cahners toată povestea, așa că decise să nu spună chiar tot adevărul.

Dr. Smithfield se uită urât la Bill și spuse:

— Cum naiba ne-a recunoscut?

Bill îi făcu semn cu mâna să tacă:

— Ne-a recunoscut și a trebuit să punem mâna pe el. Acum stă bine mersi în portbagaj și, cum spuneam, totul e în

regulă la fabrică.

— Așa să fie, răspunse Cahners, dar nu-mi convine situația. Suntem acum deasupra statului Indiana de Est și ar trebui să ajungem la bază în câteva minute. O să ajungem la voi în circa o oră. Dă-mi coordonatele țintei! Am o hartă a străzilor din oraș, pe care mi-au trimis-o băieții de la Pentagon, așa că spune-mi cu ce ne confruntăm acolo.

Bill începu să-i spună tot ce aflaseră el și cu Dr. Smithfield despre fabrică, traficul de pe râu, împrejurimile, planul străzilor și forțele de care dispuneau ei.

— Colonele, trebuie să vă zic ceva despre fabrică și recipiente.

— Bill, ne pregătim de aterizare… Nu te mai aud… Sună-mă în 15 minute… Venim înspre voi.

Bill se simți ușurat:

— Cahners a spus că totul se va termina în 90 de minute.

Dr. Smithfield îi aminti răbdător.

— Ni s-a spus acum câteva zile că totul se va termina la prânz.

★★★

Phillip Keenan trase de manetă și o luă în josul râului. Când făcu o întoarcere, văzu că se mișcă ceva în spatele lor. Strigă la Paul Minter:

— Nu scăpa din ochi luminile din spate!

Paul nu făcu nicio mișcare, obligându-l pe Phillip să-și strige ordinul prin zgomotul asurzitor al motoarelor *with their open exhaust ports*. În cele din urmă, Paul îl auzi și dădu din cap. Cu ochelarii săi pentru vedere nocturnă, arăta ca un astronaut dintr-un film de categorie B.

Paul își îndreptă atenția spre pupă.

— Phillip, țipă el, ne ajung din urmă!

Dr. Adler își îndreptă privirea spre vasul care se apropia, dar nu-i plăcu ce văzu.

— E poliția! țipă el.

Phillip nu se gândi deloc când exclamă:

— Ce?

— Poliția. Cred că figura pe care ai făcut-o la restaurant trebuie să le fi atras atenția. Trebuie să scăpăm de ăștia.

Phillip trase de manete, dar erau la maxim. Bucuros că reușise să pornească motoarele la viteză maximă, se uită în jos încrezător. Arătau 135 km/h.

— Tot se apropie de noi! zbieră Paul, iar Phillip se uită înapoi să vadă cine naiba îi urmărea.

Phillip n-avea de unde să știe că Departamentul șerifului din Kenton County fixase trei motoare Mercruiser de 300 de cai putere în spatele balenierei de aluminiu de șapte metri, iar acesta era motivul pentru care se apropiau de ei atât de repede.

Baja se lăuda cu 1000 CP, dar avea patru oameni la bord și cântărea peste trei tone. Barca șerifului avea 900 CP, dar cântărea numai o tonă, și, întrucât Baja era scufundată cu o treime de suprafață în apă, avea mult mai puțină putere de tracțiune. Rezulta clar că vasul poliției, cu cei 900 CP ai săi, putea atinge o viteză de 160 km.

Baja, cu deplasamentul său greoi și designul său deosebit, tăia apele, dar vasul de patrulă o urmărea acum chiar pe dâra lăsată la pupa. În acest fel, vasul poliției se deplasa mai ușor și mai repede. Conform legilor hidrodinamicii, aveau să depășească Baja.

Phillip se uită înapoi la echipaj și strigă:

— Ne ajung din urmă! Nu pot să scap de ei, trebuie să-i omorâm! Așteptați până se apropie mai mult, apoi deschideți focul!

În timp ce Phillip se uita în față la râu, Paul Minter, Donald Groesbeck și Dr. Adler își pregăteau armele.

Atunci când vasul poliției a ajuns la cam 30 de metri de Baja, s-au aprins girofarurile albastre. În același timp, cei trei bărbați înarmați au deschis focul asupra polițiștilor, iar Phillip a dat în spate manetele și a întors încet șalupa către sud. Gloanțele din pistoalele mitralieră au sfâșiat carena vasului de aluminiu care-i urmărea. Perdeaua de gloanțe cilindrice de 9 mm a sfărâmat geamurile de pe vas și i-a sfârtecat pe cei de pe

punte. Pe când vasul poliției se îndrepta fulgerător spre pupa șalupei Baja, cei trei au trimis salvă după salvă spre vasul care venea cu viteză. S-au concentrat asupra motoarelor, iar gloanțele și-au atins țintele, motoarele au încetinit și s-au oprit. Vasul de poliție, sau ce mai rămăsese din el, a pierdut viteză și a rămas locului.

Cei ce trăseseră se uitau la măcelul pe care-l provocaseră, pe când Baja se rotea în jurul ambarcațiunii lovite. Mulțumit de distrugerea pe care o făcuse și de fluxul de adrenalină care îl invada, Phillip împinse din nou manetele și reveni la planul inițial. Donald Groesbeck se aplecă în față, își potrivi ochelarii cu vedere nocturnă, indică un loc în josul râului și țipă:

— Uite-i acolo!

Dr. Adler rânji și își reîncărcă arma.

Capitolul 40

Bill și Dr. Smithfield asistaseră la întregul atac și acum știau cine era la comanda șalupei care se îndrepta înspre ei. Doctorul împinse în față maneta, încercând să-și depășească urmăritorii.

Iar, pe când vânătorul se transforma în vânat, Phillip Keenan zâmbi și strigă:

— E o nimica toată!

Dr. Adler rânjea cu gura până la urechi. Aveau să scape în sfârșit de băgăcioșii ăia doi. Avea să se laude că el i-a omorât și îi va plăcea enorm să-i dea peste nas lui Decker. Pentru Adler promitea să fie prima călătorie plăcută cu barca.

Viteza mai mare a șalupei Baja era în avantajul lui Phillip, care se apropiase la mai puțin de 50m când țipă:

— Pregătiți-vă!

Donald țipă la rândul său:

— Du-ne mai aproape!

Datorită dimensiunii și greutății sale, Baja mergea destul de bine, dar la 130 km/h, părea că stă pe loc. Tot ce aveau de făcut trăgătorii era să țintească în direcția bărcii cu motor și să apese pe trăgaci. Restul aveau să-l facă pistoalele mitralieră cu ploaia lor de gloanțe.

Situația de pe barcă era complet diferită, pentru că aceasta se transforma, cu fiecare val, într-un armăsar nărăvaș. La fiecare mișcare a bărcii, Bill și Dr. Smithfield aveau impresia că o să le intre coastele rupte în carne. Durerea era sfâșietoare, dar trebuiau să o îndure. Bill ridică pistolul și urlă:

— Sunt la doar 15 metri distanță!

— Nu trage! Așteaptă! zbieră Dr. Smithfield.

Bill se uita cum Dr. Smithfield își încrucișa brațele și trăgea de cârmă în sens invers. Bill se agăță repede de parapet și se trase înapoi pe locul lui. Dr. Smithfield își întinse imediat brațele și învârti de cârmă. Barca răspunse pe dată la comandă și făcu o întoarcere de 180 de grade. Ambarcațiunea lor cu

motor nu avea viteza șalupei Baja, dar sistemul ei de propulsie îi îngăduia să întoarcă repede, ceea ce și făcu.

Forța centrifugă creată de întoarcerea rapidă aproape îl răsturnă pe Bill, dar, din fericire, fusese în stare să se țină de mânerul de pe parapet. Din păcate, fu trântit în babord, iar coastele rupte i se deplasară. Bill se simțea de parcă fusese călcat de o secerătoare. Și doctorul suferea, dar manevra de întoarcere îi reuși, deci merita să îndure acest chin.

Într-o clipă, ambarcațiunea cu motor își schimb direcția și trecu razant pe lângă Baja înainte să poată trage cineva. Acum cele două bărci se depărtau una de alta cu o viteză combinată de 220 de kilometri la oră. Phillip fusese luat pe neașteptate, dar reacționă repede și învârti cârma care se înclină în timp ce se rotea. Făcu întoarcerea rapid, pentru o șalupă cu elice, dar, în comparație cu întoarcerea făcută de barca cu jet, Baja părea leneșă. În timp ce Baja executa manevra de întoarcere, puterea de la prova se transmitea lateral, iar chila șalupei se scufunda în apă și carena disloca un volum de apă de trei ori mai mare decât greutatea ei. Atunci când s-a întors și a dislocat apa din jurul său, mișcarea șalupei Baja a dat naștere unui val. Viteza i-a scăzut și nu a mai crescut până când Baja n-a executat întoarcerea, pentru ca apoi să o ia drept.

În timp ce mergea în susul râului, Baja prindea viteză. Întoarcerea nu durase decât cinci secunde, dar în acest timp barca cu jet ajunsese în fața ei cu 300 de metri. Șalupei Baja avea să-i ia 30 de secunde ca să ajungă din urmă agila ambarcațiune, dar de această dată, Phillip va fi pregătit.

Dr. Smithfield scrută râul ca să găsească o ascunzătoare, un loc unde agilitatea bărcii lor va reprezenta un avantaj, dar nu putea găsi acel loc. Dacă ar fi ajuns la poduri, putea să meargă de jur împrejurul pilonilor masivi și să se ascundă în spatele lor, până când veneau ajutoarele. Din păcate, podurile erau la kilometri distanță, iar Baja se apropia de ei. Putea să încerce o manevră de întoarcere în viteză, dar ticăloșii ăia deja o cunoșteau. Dr. Smithfield căută cu disperare un cot al râului unde să se ascundă, dar nu văzu niciunul. Apoi observă unul și-i strigă lui Bill:

— Aprinde spotul de lumină și îndreaptă-l spre ei!

— Ce? Ai înnebunit? O să înceapă să tragă.

— Suntem încă prea departe. Nu cred că ne pot nimeri. Îndreaptă spotul înspre ei. Trebuie să-i orbim. Trebuie să le blocăm vederea nocturnă.

Bill înțelese ce trebuia să facă, dar se gândi că, și fără ochelari de vedere nocturnă, orice idiot ar fi putut să tragă în spotul de lumină.

— Tot o să tragă în noi.

— Știu, dar trebuie să-i lipsim de avantajul de a vedea în întuneric. Ai încredere în mine!

Bill luă de sub scaun reflectorul de 1000 de wați și se strădui să-l pună în priză acolo unde era bricheta. Când reuși în sfârșit, îndreptă spotul în direcția în care credea că se află șalupa Baja și îi dădu drumul. Spotul se aprinse și Bill îl agită disperat, încercând să localizeze Baja. Deodată o găsi și zbieră:

— Sunt chiar lângă noi!

Tocmai când deschideau trăgătorii focul, au fost orbiți de lumina spotului, iar lumina verzuie a ochelarilor lor cu vedere nocturnă a devenit opacă. Trăgătorii nu puteau vedea nimic și nici cârmaciul. În acea clipă, Dr. Smithfield a tras de cârmă la dreapta și a început să se îndepărteze de Baja într-un unghi ascuțit.

Phillip Keenan își scoase ochelarii cu vedere nocturnă și-și îndreptă privirea spre sursa de lumină. Paul Minter și Donald Groesbeck își dădură și ei seama ce se întâmplase și-și scoaseră ochelarii. Încercau să zărească ceva prin întuneric și să-și îndrepte armele spre barca cu motor. Dr. Adler era confuz, dar își păstră ochelarii pe nas și se uită în jur. Când se uită la pupa, nu văzu decât o lumină verzuie și apele stranii ale râului. Dar când se uită în față, totul se întunecă.

Dr. Smithfield se uita fix la zona întunecată din fața lor, în timp ce Bill încerca să țină spotul îndreptat spre Baja. Bill țipă:

— Sunt la doar 30 de metri!

Dr. Smithfield îi spuse fără să se întoarcă:

— Mai ține spotul pe ei câteva clipe și stinge-l când îți spun.

Când se uită în urmă la Baja, Bill văzu trecându-i peste cap o altă rază de lumină. Apoi, cei doi trăgători de pe Baja au deschis focul, trimițând două salve scurte. Primele proiectile au încetinit barca cu motor. Următoarele două au lovit puntea și au spart geamul din față. Un glonț cilindric l-a nimerit pe Smithfield în picior și i-a pătruns în coapsă, la doi centimetri adâncime, făcându-i o rană de 25 centimetri în dreptul șoldului. Dr. Smithfield a țipat de durere, dar n-a lăsat cârma din mână.

Bill a deschis focul asupra șalupei cu pistolul său de 9 milimetri și a golit un încărcător. Barca cu motor nu era stabilă, așa că toate gloanțele trimise de pe ea nu și-au atins ținta, însă focurile i-a făcut pe cei de pe Baja să se aplece și să-și caute adăpost. Mișcările lor defensive au adus bărcii un avantaj de câteva secunde prețioase, ce însemnau 60 de metri de râu.

Trăgătorii de pe Baja și-au recăpătat curajul, s-au ridicat în capul oaselor și s-au pregătit să deschidă focul asupra bărcii cu motor, când Dr. Smithfield strigă:

— Acum!

Bill închise spotul și râul se întunecă din nou. Bill, Phillip, Paul și Donald își scoseseră ochelarii de vedere nocturnă și ochii li se obișnuiseră cu lumina reflectorului. Când Bill l-a închis, s-au trezit într-o beznă totală. Dr. Smithfield nu-și scosese ochelarii de vedere nocturnă și-și ținea privirea ațintită în întunericul râului, din care vedea clar doar porțiunea din fața lui. După ce Dr. Smithfield aprecie din ochi distanța, numără încet până la cinci și țipă:

— Ține-te bine, Bill!

Apoi Dr. Smithfield întoarse de volan la stânga la maximum.

În timp ce toți de pe Baja se străduiau să scruteze întunericul sau să-și pună la loc ochelarii de vedere nocturnă, Dr. Adler nu mai vedea negru, ci verde fantomatic. Se uită în sus pe râu și zbieră:

— O iau la stânga!

Phillip reacționă și întoarse imediat de volan cât de repede

și tare era în stare. Baja tocmai întorcea, când Dr. Adler văzu mica ambarcațiune trecând repede pe lângă ei și țipă:

— Sunt aproape acum! O să punem imediat mâna pe ei.

Apoi se uită în susul râului, peste Phillip și tribord și țipă:

— O, doamne!

Dr. Adler se uita și nu-i venea să creadă la zidul întunecat de peste cinci metri care se ridica în fața lui în ambele direcții. Zidul era la doar trei metri distanță și părea că se mișcă înspre ei. Un val uriaș de apă înspumată se rostogoli spre el de la baza zidului, se izbi de tribord și ridică Baja. Dr. Adler se uită în sus și văzu o masă înclinată de oțel venind către ei și țipă:

— Ce naiba se întâmplă? Nu-i răspunse nimeni la întrebare.

Baja fusese lovită de prora barjei AO-322, cea mai din față dintre cele împinse în josul râului de *Paul* G. *Blazer*. Phillip încercă să separe Baja de barjă. Tură cât putu ca să scape din ghearele demonului care venea peste el, dar era prea târziu. În timp ce urmărea barca cu jet, se întorsese și se așezase de-a curmezișul înaintării barjelor. Tribordul șalupei Baja a intrat în coliziune cu prova barjei, iar cele două motoare au început să tureze la maxim, însă nu puteau să dezlipească barca de barjă. Baja stătea nemișcată, lipită de prora barjei, apoi începu să se miște pe verticală.

Motorul de la tribord gemu atunci când elicea sa ieși din apă și barca începu să se suie pe prora barjei. Babordul a fost împins în jos, până când a năvălit apa în șalupă. La o clipă după ce a năvălit primul galon de apă peste parapetul tribordului, Baja s-a răsturnat. Paul Minter, prins de șuvoiul de apă, a fost aruncat jos, s-a lovit și și-a pierdut cunoștința. Când s-a răsturnat Baja, a zburat și a fost împins din barcă și sub barja care își continua drumul. Corpul lui, care plutea încă datorită aerului său rămas în plămâni, s-a tot lovit de chila barjei, până când continua rostogolire și ciocnire a reușit să-i rupă suficiente coaste ca să-i perforeze plămânii. Plămânii i s-au umplut cu apă, iar corpul său fără viață a ajuns pe fundul mâlos al râului Ohio.

Donald Groesbeck, care era așezat în spatele lui Phillip, a

fost aruncat mai departe de barcă, așa că nu a fost luat de vârtej. A ajuns în apă cu fața în jos și a primit prima lovitură atunci când parapetul tribordului bărcii care se răsturnase l-a izbit peste șale. Șalupa care cântărea trei tone s-a prăvălit peste Donald Groesbeck și l-a secționat. Forța impactului l-a împăturit în două ca pe o foaie de ziar. Când Baja l-a lăsat din ghearele ei, s-a dus la fund lângă Paul Minter, însă el mai era încă viu. Impactul îi rupsese coloana în două și îi scosese aerul din plămânii zdrobiți, dar nu reușise să-l omoare. Era încă în viață. Donald Groesbeck mai putea încă raționa; simțea frigul și vedea întunericul ce-l împresura. Simțea presiunea în urechi pe când se scufunda din ce în ce mai jos, dar nu se putea mișca. Donald Groesbeck muri în frig și părăsit de toți, acoperit de apele străvechiului râu.

Valul înspumat de la provă îl prinse pe Phillip Keenan și-l duse la fund. Simți o durere când corpul i se frecă de marginea înclinată a prorei de la barjă. Apoi simți că barja îl lasă din strânsoare și alunecă sub chilă. Phillip își păstră calmul, se ridică la suprafață și se ținu de chilă, apoi începu să înoate în direcția opusă barjei. Phillip înotă din toate puterile către libertate și aer.

Phillip simți cum îl împingea curentul la suprafață. Țâșni în sus, pe coama unui val înspumat. Putea să respire acum, dar nu vedea nimic în jurul lui. Apoi simți curentul înghețat trăgându-l la fund. Încercă să ia o gură de aer, dar apa îl acoperi înainte să reușească. Phillip ieșise la suprafață în zona îngustă dintre pupa primei barje și prova celei de-a doua, unde apa era agitată și curentul foarte puternic.

Phillip încă mai înota, dar îl lăsau puterile. Era confuz și nu-și dădea seama în ce direcție trebuia să înoate. Îl dureau plămânii, i se închideau pleoapele și vedea roșu în fața ochilor. Când se agăță de chila barjei, încercând zadarnic să se ridice deasupra ei, ca să respire, roșul deveni purpuriu. Phillip trebuia să respire; deschise gura și respiră în apă. Corpul îi fu cuprins de convulsii când încercă să dea afară apa din piept. În loc de purpuriu, i se făcu încetul cu încetul negru în fața ochilor, iar convulsiile încetară. Mușchii nu-l mai ascultau și

întunericul care îi cuprinse creierul avid de oxigen era la fel de negru ca și fundul râului.

Dr. Adler era încă în viață. Reușise să rămână în șalupa care se răsturna, iar apa îl împinsese în cabină. Următoarea mișcare a barjei provocase răsturnarea șalupei, care plutea încă sub chila barjei. Baja era răsturnată și plutea, prinsă de carena barjei. Dr. Adler era acum blocat în cabină, dar se gândea că va fi în curând salvat de cineva. Uitase de gazul paralizant și de bani, voia doar să trăiască. Dr. Adler mai auzea încă cum se izbea carena șalupei Baja în timp ce era târâtă de chila barjei. Deodată, barca fu ridicată cu forță și se ciocni de un obiect masiv. Baja fusese trasă în zona dintre primul și al doilea rând de barje. Prova lui Baja se blocase între două barje și părea că așa va rămâne. Situația îi convenea lui Adler, dar râul era de altă părere.

Deși mare parte din Baja era blocată între barje, pupa era încă expusă curenților, a căror forță lovea tot timpul chila deja slăbită. Jumătate din barcă era prinsă ca într-o menghină, iar râul năvălea peste partea expusă.

Forța de neoprit a apei i-a venit în cele din urmă de hac șalupei. Doctorul Adler auzi un zgomot puternic și simți cum se zguduie barca în momentul când pupa stătea să se desprindă de provă. Curentul împingea pupa, iar pupa împingea prova. Pentru o clipă, se părea că lupta între cele două părți ale bărcii avea să continue, sau pupa va ceda și se va desprinde, dar nu se întâmplă așa. În schimb, forțele care împingeau pupa erau mai mari decât forța de adeziune care ținea prova blocată, ceea ce a provocat ruperea Bajei în două.

Dr. Adler a fost aruncat din cabină în timp ce prova scăpa din ghearele barjelor. Prova și pupa Bajei, care erau încă legate prin o porțiune de carenă, s-au mișcat către chila barjei într-un unghi ascuțit. Dr. Adler înotă între cele două bucăți ale șalupei și încercă să-și țină cumpătul. Știa că va trebui să iasă înotând, și ar fi putut să o facă, dacă forța apei l-ar fi lăsat.

Chiar când Dr. Adler făcu prima mișcare de înot, pupa Bajei răsturnate se ciocni de prova plată a celei de-a treia barje. Baja pe jumătate secționată, care cu o clipă înainte

semăna cu o gură deschisă, se închise acum, căci curentul împinse din nou prova către pupă. Dr. Adler, prins între dinții celor două jumătăți de barcă, fu străpuns de o stinghie din pupa sfărâmată.

Dr. Adler țipă de durere când se închise gura și țărușul îi ieși din piept, pe sub stern. Impactul ciocnirii dintre cele două părți a rupt Baja. Pupa, care nu mai era legată de prova ce plutea, se dusese la fund, trasă de greutatea motoarelor puternice.

Dr. Adler, pasager involuntar pe pupa ce se scufunda în adâncuri, se străduia să se elibereze, dar îl lăsau puterile. Apa avea gust de mâl, iar propriul său sânge un gust metalic, iar Dr. Adler știa că o să moară. Îi era frică de lumea de dincolo. Nu fusese un om bun, iar lucrurile nu-i ieșiseră așa cum dorise. Își irosise viața. Gândul la flăcările iadului îl îngrozi. Trupul său era târât în adâncurile râului, dar sufletul îi era purtat spre adâncimi și mai întunecate. Pe când viața îl părăsea, Adler urlă înspăimântat.

Ultimul țipăt, ultimul urlet, ultima suflare se ridicară la suprafață ca o bulă de aer. Se sparse și lăsă în urmă o mică undă, care dispăru repede. Această undă avea să fie tot ce lăsa Dr. Adler pe această lume.

Capitolul 41

Bill și Dr. Smithfield se opriseră la vreo sută de metri de *Paul G. Blazer* și așteptau să vadă dacă Baja ieșea la suprafață. Bill scruta zona cu binoclul, iar Dr. Smithfield își pusese ochelarii de vedere nocturnă. Bill își îndreptă privirea spre *Paul G. Blazer,* care nu se mai mișca. Se uită la membri echipajului care alergau pe punte și măturau cu spoturi de lumină ambele părți laterale. Bill îi dădu binoclul doctorului și îi zise:

— Le-ai venit de hac, doctore!

— Era cât pe ce să nu reușesc. Dacă mai făceau câțiva metri, ar fi pus mâna pe noi.

— Ce-ți face piciorul? întrebă Bill.

— Sângerarea s-a oprit, dar mă doare ca naiba. Rana trebuie curățată bine și cusută. Va trebui să mă duci la spital de îndată ce vine Cahners.

— Cahners… Trebuie să-l sunăm. E clar că știu că suntem aici și trebuie să știe și el asta, zise Bill și-și luă mobilul.

Dr. Smithfield își dădu jos ochelarii cu vedere nocturnă și-și puse binoclul la ochi.

— Trebuie să ne întoarcem la fabrica de procesare și să-i spunem ce se întâmplă acolo.

Încercă să pornească motorul de la babord de mai multe ori, dar nu reuși. Din fericire, motorul de la tribord porni imediat și se întoarseră în josul râului. Bill se aplecă spre Smithfield și îi spuse:

— Cred că motorul de la babord a fost lovit, ca și puntea și geamul din față.

— Ca și cardul meu American Express. Drew o să fie tare supărat când o să-i ducem barca înapoi.

— Gândește-te la proprietarul celei de sub barjă. Ne-ai salvat viața acolo. A fost o cursă de bărci grozavă.

— Nu-mi mulțumi. Mulțumește-i marinei Statelor Unite și programului de inițiere din Asia de Sud-Est. Acolo am învățat

șmecheria cu spoturile de lumină și cu ochelarii de vedere nocturnă, cu excepția faptului că am învățat-o pe pielea mea.

Bill luă binoclul, se uită la fabrică și văzu imediat că era mai multă activitate acolo.

— Uită-te și tu! Încarcă tirurile!

Dr. Smithfield luă binoclul și se uită și el. Trei camioane staționau în parcare, iar mulțimea de recipiente dispăruse.

— O să se facă nevăzuți. Unde dracu' e Cahners?

Bill vorbea deja la telefon:

— Cahners, unde dracu' ești?

— Pe I-75. La borna kilometrică 18. Ce se întâmplă?

Cahners era la 28 de kilometri de râu și la 40 de minute de fabrică.

— Se pregătesc să plece.

— Trebuia să nu faceți valuri. I-ați speriat când le-ați răpit omul la magazin. Știu că sunteți acolo.

— Știm. Au încercat deja să ne omoare.

— Cum naiba?

— E o poveste lungă, dar și-au luat o barcă, ne-au urmărit și au tras în noi până când doctorul a reușit să-i facă să intre într-o barjă.

— Faci mișto de mine. Voi doi o să stricați toată treaba și apoi o să mă pun eu pe urmele voastre… Stai… Ce ziceai de barca aia?

— Ne urmăreau într-o barcă.

— Sunteți pe o barcă acum?

— Da, suntem în mijlocul râului Ohio și supraveghem fabrica.

— În regulă. Rămâneți acolo. Să nu ne stați în drum, dar să ne țineți la curent cu ce se întâmplă. Pricepi, Bill? Stați acolo și nu ne încurcați! Pricepi Bill, nu-i așa? Vreau să-mi zici că ai înțeles.

Bill se simți ca un școlar certat de profesoara de engleză.

— Am înțeles.

— Dacă tipii ăștia scapă sau unul din oamenii mei e rănit din cauza a ce faci tu sau doctorul în următoarea jumătate de oră, vă bat măr, s-a înțeles?

— Înțeleg, dar dacă ei pleacă înainte să ajungeți voi aici?

— O să pun poliția din statul Kentucky să blocheze străzile.

— Cu tot respectul, colonele, tipii ăștia sunt bine înarmați și au șters de pe fața pământului un vas al poliției. Nu cred că, dacă blocați străzile, o să-i încetiniți măcar.

— Bine. O să am și un elicopter și o să mă așez pe urmele lor. Treaba ta e să-mi spui dacă sau când pleacă. Înțelegi?

— Da, domnule. Și dacă gazul mai e încă acolo, depozitat în tancuri sau conducte?

— Majoritatea trupelor de asalt pentru interiorul clădirii vor folosi gloanțe cu cămașă de plumb, care pot ucide pe cineva, dar se aplatizează când lovesc o suprafață tare. N-ar trebui să pătrundă prin conducte și tancuri. Ține-te deoparte și nu ne încurca!

— Da, domnule. Bill închise telefonul mobil, se uită la Dr. Smithfield și îi spuse: A mers bine. A fost mulțumit să audă că ne-am descurcat.

— Aiurea! L-am auzit cum ne amenința că o să ne bată măr, răspunse doctorul.

— Păi… a zis-o ca un profesionist. Știi, am observat ceva.

— Ce anume?

— Tot comportamentul pe care îl afișai în primele zile petrecute împreună a dispărut cu totul.

— Conflictul dă naștere apropierii între oameni, replică Dr. Smithfield, încordându-se și tresărind de durere. Pleacă. Un jeep și primul tir tocmai au părăsit parcarea.

— Am nevoie de o mașină, hotărî Bill.

— Nu ne-a zis Cahners să stăm deoparte? Bill, doar a țipat la tine. Am auzit totul și-mi amintesc de fraza asta și de cea în care ne-a amenințat că ne bate măr. Tu chiar nu-ți amintești tot ce ți-a spus?

— Du-mă în susul râului, la unul din restaurantele alea plutitoare. Îmi trebuie o mașină și n-avem timp să mergem pe râu în jos ca să-mi iau jeepul. Așa că ia-o în susul râului și lasă-mă undeva. Apoi, întoarce-te aici și fii ochii și urechile colonelului.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă Dr. Smithfield.

— Am de gând să fur o mașină și să urmăresc tirurile alea. O să plece dintr-o clipă în alta, iar Cahners e încă la jumătate de oră distanță. Hai să mergem.

Dr. Smithfield își dădu jos binoclul, arătă spre fabrica de procesare și spuse:

— Uite, acolo e jeepul tău!

Bill înșfăcă binoclul și se uită la mașina lui.

— Așa au aflat de noi. Ticălosul ăla a fugit și mi-a furat mașina. Du-te acolo!

— Cum de a pornit mașina?

— Probabil că a găsit cheia de rezervă din scrumieră.

— Lași cheia de rezervă în mașină?

— Am două seturi și pe unul l-am folosit după ce a ars casa. În definitiv, majoritatea infractorilor nu fură mașinile polițiștilor. Las-o să plutească… e perfect.

Barca atinse malul mâlos și Dr. Smithfield îi șopti:

— Baftă!

Bill îi răspunse:

— Nu te băga, și când se termină schimbul de focuri, du-te la doctor să-ți vadă piciorul. Te sun de pe drum.

Bill coborî din barcă și se duse în parcare, pe când Dr. Smithfield acosta în întuneric.

★★★

În timp ce camioneta utilitară trecea de podul din Hopple Street, Cahners se uita pe hubloul elicopterului militar, urmărind cu privirea clădirea portocalie a fabricii Ivorydale, deținută de Procter & Gamble, care dispărea în urma lui. Simți un nod în stomac când se uită la oamenii din spatele lui. Oamenii lui erau cei mai buni dintre cei mai buni. Erau bine antrenați și bine echipați, însă aveau să se lupte cu un inamic aflat în defensivă într-o zonă cu mulți civili. Aveau să se confrunte cu un inamic care fusese avertizat și care era înarmat până în dinți. Aveau să se confrunte cu un vechi inamic, cu forțele răului care trebuiau oprite cu orice preț.

Cahners se consola cu gândul că strămoșii săi îi învinseseră întotdeauna pe strămoșii lor. Cahners și oamenii lui nu aveau de gând să rupă această tradiție.

★★★

Bill se apropie cu prudență de aripa dreaptă a jeepului său. Scrută zona și apoi deschise încet portiera. Într-o secundă, se și afla pe locul său, cu ușile încuiate și motorul pornit. Bill se uită la clădire și fu ușurat să vadă că oamenii care mai erau acolo se ocupau cu producerea gazului paralizant. Conduse nonșalant mașina pe lângă noua stație de pompare a apei și o luă la stânga pe Kentucky Route 8. În timp ce accelera, îl sună pe Dr. Smithfield:

— Pe ce drum au luat-o?

— Spre est, înapoi spre I-75. L-am sunat pe Cahners și i-am spus că au pornit. Poliția rutieră din statul Ohio va opri traficul pe banda spre nord.

— Și dacă se duc spre sud?

— Asta e treaba ta. Cahners nu s-a adresat încă poliției din Kentucky. Are ordin să țină totul în secret. A apelat la poliția din Ohio doar pentru că avea nevoie de escortă ca să economisească timp. Ei nu știu despre ce-i vorba.

— El știe că nu i-am urmat ordinele.

— Așa e. Cred că s-a obișnuit cu gândul, mai ales că ticăloșii ăia sunt din nou liberi să facă ce vor, dar tot mai poți să încasezi bătaie.

— Și ce vrea el să fac?

— Îndreaptă-te spre sud pe I-75 și vezi dacă poți să-i ajungi din urmă.

Bill se uită în sus la pod și văzu luminile de semnalizare din capătul dinspre Ohio. Mai văzu și o coadă imensă de mașini care staționau pe sensul spre nord de pe partea joasă a podului. Spera că tirurile nu se aflau pe pod. Ar fi fost un loc al naibii de nepotrivit pentru un schimb de focuri și chiar mai nepotrivit ca să împrăștii gaz paralizant. Bill se concentră la șosea, se uită cu atenție la indicatoare și o luă pe rampa care

ducea la sensul spre sud al I-75.

Acceleră când urcă rampa pe același deal pe care îl coborâse cu câteva ore în urmă, dar i se părea că trecuseră zile întregi. Apăsă pe accelerație și începu să se strecoare prin șirurile de mașini și camioane. Tirurile încetineau ca să urce panta abruptă; toate se duceau spre dreapta și formau un șir continuu de vehicule ce se mișcau ca melcul. Bill depășea câte un tir la zece secunde, dar niciunul nu avea plăcuțe de Colorado sau vreun jeep în față.

În vârful pantei, traficul se descongestionă și tirurile începură să prindă viteză, întrucât șoferii voiau să recupereze cele câteva secunde pierdute cu urcușul. Bill acceleră și se uită înainte să vadă dacă erau acolo trei tiruri și un jeep, dar nu erau. Mergea pe șoseaua de centură I-275, iar camioanele o puteau lua în orice direcție. Dacă o luau spre vest, puteau să o ia din nou pe I-74 spre Indianapolis sau să continue drumul pe I-75 și să o ia spre nord, către Dayton, Toledo și Detroit. Sau puteau să o ia pe I-275 până la I-71 și să meargă la Columbus și de acolo la Cleveland pe I-71 sau la Pittsburgh pe I-70. Sau puteau rămâne pe I-75 înspre sud și să se ducă la Lexington, Knoxville sau Atlanta. Puteau să o ia în altă direcție pe I-71, la sud de Florence și să se ducă la Louisville, Nashville sau Birmingham, dar Bill nu putea să meargă în toate direcțiile.

Cu cele trei remorci de gaz paralizant, ticăloșii ăia erau la o răscruce din inima Statelor Unite. Locuiau peste opt milioane de oameni pe o rază de 90 de minute de mers. Bill trebuia să aleagă șoseaua potrivită în următoarele două minute. Bill murmură în sinea lui: „Dumnezeu să ne ajute dacă scapă ăștia”. Bill se gândi la ce spusese. Chiar avea nevoie de ajutor. Și el era la o răscruce și nu știa pe ce drum să meargă. Bill ceru ajutor.

Bill se gândi un pic ce orașe se aflau la 90 de minute de mers. Se gândi și la cele care se aflau mai departe. În cinci ore, puteau să ajungă la Detroit, Toledo, Cleveland, Pittsburgh, Wheeling, Charleston, Knoxville, Nashville și Chicago. „Chicago”, își șopti Bill. Se gândi la cana de cafea a lui Adler și la compania de leasing. Se gândi că acolo erau

înregistrate vehicule care puteau să circule până în Ohio. Trebuia să fie Chicago. Știa că era Chicago. Slavă Domnului, știa că era Chicago.

Bill o luă pe I-275 spre vest, pe unde mai fusese și reîncepu să caute tirurile. Bill calcula distanța în minte. Avea un avans de zece minute și, dacă mergeau cu 100 de kilometri la oră, însemna că sunt cu 18 km în fața lui. Dacă mergeau cu 128 de kilometri pe oră, o să-i ia 40 de minute să-i ajungă; oricum, el nu putea să meargă cu 128 de kilometri pe oră timp de 40 de minute, fără să fie oprit de poliția rutieră. Dar trebuia să riște.

Bill rula cu 130 de km/h, când văzu indicatorul pentru Lawrenceburg și-și aminti de camioanele cu tancuri și de scurtătura către I-74. Ieși de pe I-275 la puțin timp după ce traversă râul Ohio și trecu pe lângă neoanele strălucitoare ale cazinourilor.

Capitolul 42

Dr. Smithfield îi urmărea pe oamenii care lucrau și ajunse la concluzia că nu era lucru curat. Îl sună pe Cahners.

— Unde sunteți acum?

— Aproape am ajuns. O parte din oamenii mei tocmai au trecut pe lângă fabrică.

— Ați trecut cu mașini al armatei pe lângă fabrică?

— Nu. Uită-te după niște camionete utilitare care livrează pâine sau alte produse. O să ajungem la ei din ambele direcții în circa un minut. Se așteaptă să venim?

— Da. Au desfășurat câțiva oameni, poate patru sau cinci, pe acoperișul clădirii principale. Mai au alți doi în vârful rezervorului rotund, mărginit cu cărămidă, din partea de vest a fabricii. Mai văd și câțiva oameni cu puști de asalt la etajul doi. Tipii de pe rampa de încărcare s-ar putea să fie înarmați. Nu cred că așteaptă vizita șerifului; par să fie gata de luptă.

— Și noi suntem. Mulțumesc pentru informații. Las telefonul deschis.

Din locul de pe malul râului, doctorul Smithfield avea o vedere panoramică asupra câmpului de luptă. Văzu rulota și mașinile de curierat venind și oprind pe strada de vizavi de fabrică. Mai văzu și două furgonete oprindu-se lângă stația de pompare și o colecție de automobile și camionete care se îndreptau spre uzină din ambele direcții. Pentru centrul orășelului Ludlow și în plină noapte era un trafic cu totul neobișnuit. Timp de zece secunde, se lăsă tăcerea, însă apoi se dezlănțui iadul.

Rafalele trase din mitralierele de la ferestrele rulotelor erau direcționale spre oamenii de pe acoperișul clădirii principale și de pe cel al tancurilor de cărămidă. Ușile rulante ale mașinilor de curierat s-au deschis și din ele au ieșit patru fascicule laser, iar la etajul de sus al clădirii principale au izbucnit explozii. Fasciculul laser i-a întunecat vederea doctorului Smithfield, care purta ochelari de vedere nocturnă,

așa că și i-a scos și și-a luat binoclul. În acest timp, o altă serie de fascicule laser s-au lansat din camioanele UPS, iar al doilea etaj al clădirii principale a explodat, transformându-se într-o uriașă minge de foc.

Cele două camionete utilitare deținute de falși instalatori și zugravi erau parcate la stația de pompare a apei. Când s-a deschis focul din rulote, au ieșit și din aceste vehicule soldați care au deschis focul asupra pozițiilor din capătul estic al clădirii principale. Mai multe mașini și camionete au pornit în viteză spre partea din spate a clădirii, iar din acestea au ieșit soldați care au deschis imediat focul asupra oamenilor de pe rampa de încărcare. Aceștia și-au luat armele și au răspuns cu foc, dar erau depășiți numeric de cei 24 de soldați desfășurați în spatele a șase vehicule.

Dr. Smithfield urmărea bătălia. Mai văzuse asemenea lupte și înainte, pe malurile unui alt râu, care se afla la 16.000 de km depărtare și la 40 de ani distanță în timp. Închise ochii, simți durerea din picior și ascultă zgomotul inconfundabil al puștilor automate M-16. Simțea căldura și umiditatea. Simțea și mirosul apelor calde și mâloase ale Mekongului. Monștri dormiseră câteva zeci de ani, dar acum se treziseră din nou. Uitase de ei, pentru că avusese o viață plină de succese și bucurii. Dar succesele nu mai aveau importanță, iar bucuriile se duseseră. Fiul său nu mai era și monștrii se întorseseră. Încercase să trăiască intens fiecare clipă ca să uite de monștri, însă acum se întorseseră. Monștri câștigaseră și el pierduse tot ce era important în viață. Ei câștigaseră.

Pe Dr. Smithfield îl copleșeau gândurile despre trecut, căutând viața care trecuse pe lângă el și căutându-și fiul. Apoi, într-o clipă, se trezi scăldat într-o lumină albă și strălucitoare. Simți căldura răspândită de lumină și crezu că a fost nimerit și că-i venise timpul să moară. Auzi zgomotul îngrozitor care începuse încet, ca o notă lungă emisă de un fagot, dar apoi ajunsese atât de puternic, că părea făcut de orga dintr-o catedrală. Apoi auzi un sunet distonant, ca cel emis de coșul unei locomotive sau al unui vapor. „Un vapor”, bolborosi Dr. Smithfield, pe când se întorcea în prezent.

Căpitanul Mark Stevenson lovise deja o șalupă în acea seară și nu mai voia să lovească alta. Trase din nou de sfoară și sirena lui *Paul G. Blazer* sună lung.

— Ține reflectorul pe el, Ronnie, până când ne vede. Prostu' naibii!

Pentru a doua oară în acea seară, căpitanul Stevenson încerca să evite coliziunea. Prima dată, făcuse totul ca la carte și urmărise îngrozit cum dispărea punctul luminos de pe radar în umbra prorei sale. N-o să se mai întâmple încă o dată!

Ronnie țipă de pe cabina căpitanului:

— Se uită la schimbul de focuri de pe malul din Kentucky.

— Poate să se uite și din altă parte, de oriunde, numai să nu fie în fața noastră.

Lumina puternică și sunetul sirenei l-au trezit pe Dr. Smithfield din amintirile despre Asia de Sud-Est și l-au făcut să se întoarcă din trecut în prezentul de pe râul Ohio. Scutură din cap, își acoperi ochii de lumina orbitoare a reflectorului și porni motorul de la tribord. Dr. Smithfield trase în față maneta, se întoarse și făcu semn vasului *Paul* G. *Blazer*.

Pe când se dădea din drumul monstrului, mai făcu o dată semn cu mâna vasului care îi salvase viața. Nu-i salvase viața numai lui, ci și multor altor americani, dar căpitanul Stevenson n-avea s-o știe niciodată. Dacă ar fi știut-o, s-ar fi simțit mai consolat în următoarele săptămâni, când avea să răspundă la întrebări și să spună de o mie de ori varianta lui asupra celor întâmplate. Cu remorcherul său, el le făcuse un serviciu inestimabil, dar semnul cu mâna făcut de Dr. Smithfield avea să fie singura mulțumire de care o să aibă parte.

Focul încetase, iar cele două etaje superioare ale fabricii erau în flăcări. Dr. Smithfield se uită la oamenii lui Cahners, care forfoteau peste tot și luau prizonieri. Văzu patru camioane mari camuflate ca pentru deșert, care parcau în spatele fabricii, și din ele ieșiră oameni în costume de protecție de nivel A.

Dr. Smithfield se uită la girofarurile roșii și albastre ale poliției și pompierilor din oraș, care venea pe șoseaua de

lângă râu. Era sigur că locotenent-colonelul Cahners îi dezinformase pe nou-veniți. Povestea pe care le-o înșirase colonelul avea să-i oblige să evacueze zona. Cahners o să-i sperie pe localnici cu o poveste despre o scurgere de substanțe toxice sau despre explozia unui laborator clandestin și avea să profite de serviciile echipei de profesioniști, care era întâmplător în zonă. Toată lumea o să creadă că guvernul voia să mușamalizeze ceva, dar n-o să-și închipuie niciodată care era adevărul.

Dr. Smithfield se uita lung la apă și la reflexia portocalie și scânteietoare a focului și-și aminti de incendiul în care era cât pe ce să-și piardă viața. Nu-i prea era milă de naziștii din fabrica de gaz paralizant, dar se întreba ce se întâmplase cu compatrioții lor care scăpaseră. Dr. Smithfield își luă mobilul și tocmai voia să-l sune pe Bill, când sună telefonul:

— Dr. Smithfield, Cahners la telefon. Unde ești?

— Colonele, sunt cam la o sută de metri de țărmul pe care e stația de pompare. Spune-le oamenilor tăi să nu mai tragă, vin la țărm.

— Bine, cred că zona e securizată și trebuie să discutăm. Ești teafăr?

— Nu, am o rană deschisă la picior. Nu-i nimic grav, dar trebuie să primesc îngrijiri.

— Avem și o ambulanță cu noi. Avem chiar și un doctor.

— Bine. Colonele, trebuie să vorbim despre Bill și despre gaz.

— Hai, vino! Acostează barca în zona luminată de lângă stația de pompare.

Smithfield cârmi barca spre țărm, trase de manetă, opri motorul și lăsă barca să plutească până la mal. Îl întâmpină Cahners în echipament complet de lupă, care includea și o mască de gaz. Cahners îi dădu și lui Smithfield o mască de gaz și îi porunci:

— Puneți-o! E doar o măsură de precauție. Știi cum să ți-o pui?

— Din păcate da, dădu din cap Dr. Smithfield.

Își potrivi curelușele, își trase masca pe cap și-și mai

smulse câteva fire de păr. Dr. Smithfield clipi din ochi și se uită prin vizor. Cahners îi dădu borseta de pânză în care erau seringile. Dr. Smithfield nu se simțea în largul său, exact ca în prima zi petrecută la Tooele. Masca avea același miros. Borseta de pânză era la fel și șansele lui de supraviețuire erau aceleași, în caz că ar fi fost expus la gaz. Știa mai multe acum, dar nu prea avea importanță.

Cahners și cu un soldat l-au ajutat pe Dr. Smithfield să se ridice și l-au sprijinit pe drumul spre rulotă, unde era centrul de comandă. Pe Dr. Smithfield îl dureau coastele, iar piciorul îi dădea de furcă acum, când sângele începuse din nou să curgă din rană. Era obosit și se simțea groaznic, dar era bucuros că acest calvar avea să ia sfârșit. Se gândea la Bill și la ce groaznic trebuia să se simtă și el. El și cu Bill erau epuizați.

Ajunși în rulotă, își scoaseră măștile de gaz, iar Cahners îl prezentă pe Smithfield doctorului Resnick. După ce înclină din cap spre confratele său, îl întrebă pe doctor:

— Ai avut o noapte grea?

— Nu, tu ești primul meu pacient, zâmbi Dr. Resnick. Această afirmație era de bun augur pentru oamenii lui Cahners, dar nu și pentru naziști.

— Bine, zâmbi și Dr. Smithfield.

Cahners își puse mâna pe umărul lui Dr. Smithfield și îl întrebă:

— Doctore, spune-mi ceva de camioane și canistre. Ce fel de recipiente sunt?

— De suc, răspunse Dr. Smithfield.

— Ce?

— Gazul e pus în PET-uri de suc, de felul celor pe care le vezi la standurile de pe stadion sau la bâlci, la parcul de distracții sau la cursele de cai, sau la orice fel de alt eveniment unde se vinde produsul cel mai de succes din Statele Unite. Așa erau recipientele alea.

Cahners se uită fix la Dr. Smithfield în timp ce-și dădea seama de gravitatea acestei ultime informații. Își drese glasul și întrebă:

— Și câte din astea au?
— Trei mii.

Capitolul 43

Bill McNamara stătea pe locul din față și urmărea viteza cu care îl depășeau vehiculele de pe sensul spre vest al șoselei I-74. Bill o luase pe scurtătura Lawrenceburg/St. Leon și aștepta acum în parcarea unui popas. Pe baza calculelor sale, tirurile puteau apărea în orice clipă, dacă o luau pe acest drum. Bill se uită a douăzecea oară la ceas, în cele cinci minute de când ajunsese aici. Îi era frică. Dacă se înșela, atunci ticăloșii ăia aveau un avans de o oră în oricare dintre cele patru direcții de mers posibile. Știa că blocajele făcute de poliție într-o zonă atât de întinsă nu aveau niciun efect. Trebuia să aibă dreptate.

Se uită la ceas și se întrebă: „Unde-or fi?” Nu-i venea să creadă că îi puteau scăpa de sub nas 14.000 de kilograme de gaz paralizant. Se uită din nou la ceas. Camioanele întârziaseră deja patru minute. Bill trebuia să-i sune pe Dr. Smithfield și pe Colonelul Cahners, dar voia să aștepte ca să le dea niște vești bune. Cu cât Bill aștepta mai mult, cu atât aveau să se îndepărteze mai mult tirurile de orice blocaj al poliției, dar nu se mișcă din loc. Tirurile aveau acum cinci minute de întârziere. Întârziaseră cu cinci minute pe o scurtătură de 20 de minute. Nu-l deranja atât întârzierea, cât faptul că le lua atât de mult timp să facă un drum atât de scurt. „Nu mai vin”, șopti Bill, în timp ce lua telefonul și forma un număr:

— Doctore, ești bine?

— Da, sunt bine. Un doctor militar mi-a bandajat rana. Tu unde ești?

— În St. Leon, Indiana. Nu am reușit să-i ajung din urmă. Am crezut că se duc spre Chicago și am luat-o pe scurtătura pe care am descoperit-o noi doi azi mai devreme sau poate ieri. Dar… cred că m-am înșelat. Au aproape zece minute întârziere și nu cred că vin pe drumul ăsta. Trebuie să vorbesc cu Cahners. L-ai văzut?

— Era aici cu puțin timp înainte. O să rog pe cineva să-l aducă. O să ajungă repede aici.

— Mersi. Cum a mers?

— Totul a mers strună și nu a avut loc nicio scurgere de gaz. Au folosit gloanțe cu cămașă de plumb și bombe incendiare. Nu au atins conductele sau tancurile, dar i-au ciuruit pe ticăloșii ăia. Nu au fost prea mulți supraviețuitori.

— E cineva pe care-l știm?

— Nu știu. Unele cadavre sunt arse aproape complet, dar nu i-am identificat printre ele nici pe Adler, nici pe Decker.

— Ce păcat!

— Știu, dar mai sperăm. Uite-l pe Cahners!

Lui Bill i se strânse stomacul.

— Colonele, mi-e teamă că am vești proaste. Nu am reușit să-i prind din urmă. Credeam că se duc la Chicago, așa că am luat-o pe o scurtătură și acum îi aștept să apară, dar întârzie. Nu cred că mai vin. Bill se pregăti pentru ce avea să-i spună.

— La naiba! Uite, am chemat elicopterele acum o oră și trebuie să apară în vreo jumătate de oră. Vin de la Fort. Campbell și o să le trimit la nord și la sud, pe I-71, 75 și spre vest și pe banda spre vest de pe I-74. Nu pot face nimic dacă nu implic forțele locale.

— Ce fel de elicoptere ai?

— Șase Apache.

— Colonele, cred că trebuie să alertezi poliția statelor Ohio, Kentucky și Indiana.

— De acord cu tine, dar am alte ordine și asta nu e datoria mea. Tu și cu Dr. Smithfield sunteți singurii civili implicați în operațiunea asta. Deja am forțat nota când am solicitat poliției rutiere din Ohio să ne escorteze de la Wright-Pat.

— Colonele, cred că mai trebuie să forțezi o dată nota sau să-ți suni superiorul. Nu putem să-i lăsăm să scape. La o secundă după ce afirmă asta, lui Bill îi păru rău.

— Să ne scape? Voi i-ați speriat. Dacă nu v-ați fi amestecat, am fi putut să-i prindem pe toți și să le capturăm marfa, așa că nu-mi spune mie ce trebuie să fac și ce nu.

Bill era gata să se scuze, când văzu un jeep negru. Era

urmat de un tir bleumarin care trăgea o remorcă albă, apoi încă două, și în sfârșit, slavă domnului, încă un jeep negru. Fără să se gândească, țipă:

— Ticăloșii naibii!

— Ce-ai zis? țipă Cahners.

— Îmi pare rău, colonele, nu la tine mă refeream. Trei camioane și două jeepuri negre tocmai au trecut pe lângă mine. Cred că ei sunt și pornesc în urmărirea lor.

— Sper să ai dreptate. Prinde-i din urmă și asigură-te că sunt ei.

— Plec acum. Te sun eu în cinci minute.

Bill acceleră la 130 km/h și se concentră pe luminile de poziție ale jeepului din urmă. Încetini pe măsură ce se apropie de ei. Avea plăcuțe de Utah și ultima remorcă avea numărul 805 vopsit pe ușa din spate. Bill își luă telefonul și icni când citi afișajul: Fără acoperire. Bill intrase în mijlocul zonei de centru-sud a statului Indiana. Următoarele 30 de minute aveau să-i pară o veșnicie.

★★★

Dale Van Horn cuplă pilotul automat și se întinse. Abia terminase de povestit cum reușise să scape din portbagajul mașinii lui Bill McNamara când Decker îl întrebă:

— Cât timp erai ostatic, i-ai auzit vorbind despre ceva?

Decker căuta să afle câte ceva despre un alt eventual atac. Presupunea că va mai fi un atac, dar nu știa când o să aibă loc și cine o să-i atace. Spera ca oamenii pe care îi lăsase în urma sa vor face față oricăror manevre ale poliției locale.

Dale Van Horn relată ce auzise despre Irwin, armată și naziști. Decker se simțea de parcă i-ar fi intrat un țăruș în inimă. Decker știa că, dacă Irwin era încă în viață, trebuia să mai facă un drum la Utah.

Decker își drese glasul:

— Au zis cum de au aflat de naziști?

— Nu.

Decker își luă mobilul, dar nu avea semnal. Mai trebuia să

aștepte 20 de minute, înainte să sune la fabrica de procesare. Urma să le ordone să distrugă toate documentele și să părăsească fabrica imediat ce se întorcea Adler. Nu se mai gândea la amenințarea pe care o reprezentau McNamara și poliția locală, dar armata era cu totul altceva.

Decker se gândea la această amenințare și nu se simțea prea bine. Încă era uimit că Smithfield și McNamara luaseră o barcă de unii singuri. Se gândea că dacă făceau parte din operațiunea armatei, nu ar fi jucat rolul de iscoade.

Decker se uită la mobilul mort și continuă se mediteze asupra acestei probleme. Nu voia să întrerupă procesarea gazului pentru că ar mai fi putut să scoată încă 30%, în caz că procesau și ultima încărcătură. Decker decise să nu-i lase pe cei doi băgăcioși să-l sperie și să facă un gest necugetat, asta dacă nu cumva erau deja morți. O să sune la fabrică ca să le spună să proceseze gazul, apoi să închidă unitatea și să se ducă la Chicago.

Decker mai hotărî să-l sune și pe Lipinski, ca să-i spună că e un cretin, pentru că McNamara și Smithfield erau pe fundul râului Ohio, nu la Reno. Avea să-i spună lui Lipinski să se ascundă un timp, pentru că mai avea treabă pentru el, mai ales că Melon și McNamara nu mai reprezentau o problemă. Se uită din nou la mobil și avea în sfârșit semnal. Era timpul să-l sune pe Lipinski și apoi la fabrică.

În același timp, Bill îi suna pe Cahners și pe Dr. Smithfield. Așadar, printr-o coincidență ciudată, părțile rămase în conflict vorbeau la telefon în același timp și cei care vorbeau erau la 100 de metri distanță. Semnalele telefoanelor erau la câteva lungimi de undă distanță unele de altele. De asemenea, un lucru foarte neobișnuit era că se auzeau perfect.

— Cahners, Bill la telefon. Suntem la 50 km sud de Indianapolis.

— Ce? De ce dracu' nu m-ai sunat mai devreme? A trebuit să trimit elicopterele la Wright-Pat ca să alimenteze.

— Îmi pare rău, nu am avut semnal.

— Puteai să folosești un nenorocit de telefon public. Nu mai au telefoane în Indiana?

— Nu voiam să-i pierd din nou.

— Unde ești?

— La 50 kilometri sud de Indy, pe I-74. Cred că se duc la Chicago.

— Când o să știi precis?

— Când ajungem la Indy. Dacă se duc la Chicago, o să-o ia pe I-65 înspre nord. O să știu sigur în 45 de minute. Bill făcu o pauză și apoi întrebă: Care e planul? Urmă o tăcere îndelungată, apoi Bill continuă: Alo… mai ești la telefon?

Cahners răspunse:

— Da, mai sunt, dar încă nu am făcut un plan. Vorbesc cu cei de la Washington și trecem în revistă opțiunile.

— Treceți în revistă opțiune? Ce dracu' înseamnă asta?

Dr. Smithfield se băgă în vorbă:

— Bill, nu putem să aruncăm o bombă în capul lor. Gazul s-ar pulveriza în atmosferă și s-ar crea un nor toxic care ar acoperi kilometri întregi. Toată lumea doarme, așa că nu s-ar mai trezi nimeni.

— Ce altceva puteți să faceți? În aproximativ trei ore o să ajungă la Chicago cu tone de gaz paralizant.

— Vedem, îi promise Cahners.

Bill auzi zgomot de fond.

— Uite ce e, țipă el, nu vă mai aud! Vă sun din Indy.

Bill se sprijini de volan ca să se întindă un pic. Îl durea tot corpul. Simțea că răcise. Se simțea groaznic. Drumul lung, mâncarea proastă și lipsa somnului îl secătuiseră de puteri. Se cufundă în scaun și închise ochii. Bill stătu nemișcat câteva secunde, apoi deschise ochii și se aplecă în față. Putea să adoarmă. Bill scutură din cap și se frecă pe față cu ambele mâini. Mâinile îi miroseau a praf de pușcă, transpirație și mâl.

Deschise radioul, dădu mai tare aerul condiționat și se frecă din nou pe față. Se gândi cum să distrugă gazul paralizant fără să pună în pericol viața oamenilor nevinovați. Medită la această problemă vreo zece minute, dar mintea nu-i era prea clară. Era pur și simplu extenuat. Se gândi la prietenul său, Dr. Smithfield; el era inteligent, sigur că putea să născocească un plan, dar și el era extenuat.

Totuși, Bill trebuia să rămână treaz. Așa că începu să fredoneze melodiile de la postul de radio „Oldies”, dar erau prea sentimentale. Cântă *Bridge over Troubled Water, One Tin Soldier și Puff the Magic Dragon,* dar fără prea mare succes.

Bill conducea prin Indiana în zori. Nu dormise de aproape 24 de ore, iar în ultimele 72 de ore dormise pe sărite doar opt ore pe bancheta din spate a mașinii sale. Se gândea la ce se întâmplase în ultimele zile. În mintea obosită a lui Bill se amestecau informațiile primite cu faptele întâmplate. Era extenuat și trebuia să doarmă.

Bill începea să adoarmă la volan. Într-o încercare disperată de a rămâne treaz, scutură din cap, își dădu două palme și deschise geamul. Creierul lui nu mai funcționa. Capul îi cădea în piept, închise ochii, iar roțile din dreapta se izbiră de parapetul din dreapta al autostrăzii. Se trezi tresărind și trase de volan spre stânga. Era complet treaz acum, dar simți cum oboseala îi învăluia creierul în ceață.

Autostrada se îngusta, iar omniprezentele butoiașe portocalii și săgețile galbene o strâmtau din ce în ce mai mult. Bill se chinui să se concentreze asupra tirurilor din față; doar două mașini îl despărțeau de ultimul jeep, dar șoseaua era din ce în ce mai strâmtă și Bill trebuia să conducă pe un drum foarte îngust, cu bariere pe o parte și butoiașe portocalii pe cealaltă.

Oboseala câștigă bătălia cu mintea lui Bill și adormi profund pentru câteva secunde. Bum! Bill se agită. Bum! Bill își ridicase capul și încerca să deschidă ochii. Bum! Bill își deschise ochii tocmai când intra în al patrulea butoiaș portocaliu. Bill trase din instinct volanul spre stânga, evită al cincilea butoiaș și apăsă pe frână. Cele două butoiașe se agățaseră de bara din față în poziție verticală, însă după un timp se rostogoliră peste celelalte. Bill se uită la aceste mișcări lente ca de balet și se trezi de-a binelea.

O bucățică de asfalt care ieșise din șosea după coliziunea cu butoiașele îi sparse un far. Aerul intrase prin spărtură în vidul protector. Filamentul fierbinte al becului care emitea o lumină strălucitoare era acum expus la oxigen și luă foc.

Pentru o clipă, filamentul străluci mai tare ca de obicei și apoi se stinse. Farul din dreapta a mașinii lui McNamara nu mai era.

Capitolul 44

Bill continuă să conducă pe banda îngustă, care era deviată înapoi spre sensul către nord, iar după aceea ieșea pe autostrada obișnuită. Încetini și se uită la convoiul care părăsea autostrada, dar nu știa unde se află, pentru că ratase indicatorul de ieșire. Căută cu disperare un indicator pentru o răscruce de drumuri. Se întreba cum îi va spune lui Cahners că se rătăcise.

Convoiul trase în parcarea pentru camioane, dar tirurile nu se duseră la pompe. În schimb, traseră în parcarea centrală și intrară cu toții în restaurant. Bill presupuse că erau la fel de obosiți ca și el și că voiau să bea o cafea. Bill se uită în jur după un alt restaurant sau o altă benzinărie. După tot ce se întâmplase la magazinul alimentar, nu voia să riște să intre în același restaurant cu ei. Văzu o benzinărie și se duse acolo să bea o cafea. Se uită la aparatul de marcat de la pompă și în portofel; avea doar șase dolari.

Decise că avea nevoie de cafea mai mult decât de benzină, așa că intră și cumpără două cafele mari. Cât stătu la bar, îl întrebă pe chelner pe unde să o ia. Bărbatul, care avea un nume imposibil de pronunțat, îi explică într-o engleză stricată că se afla pe Șoseaua statală 244, la 50 de km sud de Indianapolis.

Conduse până la parcarea pentru camioane și-și savură cafeaua. După câteva clipe, aceasta își făcu efectul. Poate că era doar efectul psihologic, dar era treaz de-a binelea. În timp ce fredona *Puff the Magic Dragon,* ultimul cântec pe care-l auzise la radio, se uita la oamenii lui Decker, care se urcau în tiruri și o luau din nou pe I-74.

Cafeina îi limpezi lui Bill gândurile și trecu în revistă ce se întâmplase în ultimele zile: turul depozitului, incendiul de la casa lui și ce-i povestise Dr. Smithfield despre Vietnam. Pe când Bill se gândea la cel mai bun mijloc de a distruge gazul paralizant, îi veni o idee legată de cei implicați în aceste trei

evenimente. Bill fredonă și se gândi că armata găsise deja o metodă de a distruge gazul. Apelaseră la oameni inteligenți ca să găsească o metodă sigură și eficientă pentru a scăpa de această substanță toxică. Armata folosise roboți ca să dea găuri în containere, să scurgă lichidul și după aceea să-l incinereze. Era un procedeu foarte simplu. Din păcate, nu avea roboți la dispoziție, iar substanța pe care voia să o distrugă era apărată de oameni înarmați până în dinți.

Tot fredonând, se gândi la cântec și la povestea doctorului Smithfield despre avioanele militare și de mitralierele lor Vulcan Phalanx. Acești „dragoni" scuipau șase mii de limbi de foc pe minut. Cântecul și cafeina i-au mai dat o idee. Bill se gândi: „Să-i împușcăm pe ticăloșii ăia în timp ce tragem în canistrele cu gaz. Să tragem în canistrele cu gaz, să le găurim pe toate și să folosim napalm ca să incinerăm gazul lichid VX." Lui Bill îi veni în minte reportajul „Autostrada morții" făcut de CNN în timpul Războiului din Golf. Același incident se putea repeta pe I-65, în preriile dintre Indianapolis și Chicago.

Lui Bill îi surâdea planul, dar își aminti că cineva îi spusese că armata nu mai folosea napalm. Napalmul, o armă perfectă pentru această operațiune, a fost o altă victimă a Războiului din Vietnam. Nu era o armă cu care să lupți cinstit. Nu avea acuratețea armelor moderne cu laser. Putea să rateze, cum a și făcut-o, rănind pe cine nu trebuia. Acea fotografie a fetiței vietnameze care alerga pe drumul de pământ cu hainele în flăcări a însemnat sfârșitul folosirii napalmului. Indiferent de ce amenințare era vorba, guvernul SUA nu avea să folosească napalm pe o autostradă interstatală.

Bill conduse prin întunericul din Indiana și se gândi la napalm și la incendiu. Se gândi la casa lui mistuită de flăcări. Își aminti cum arsese, cum fuseseră nevoiți să plece de acolo mai mult morți decât vii. După ce scăpaseră teferi, își aminti aerul răcoros al nopții pe care îl inspirase pe când stătea în curtea din față și îi mulțumea lui Dumnezeu pentru că îi salvase. Se gândi la pompierii care se luptaseră cu demonul care îi mistuia casa. Atunci ideea care îi încolțise în minte ieși

la iveală. Se contura din ce în ce mai clar. Apoi își luă mobilul și-l sună pe Cahners.

— Colonele, ați stabilit deja un plan de acțiune?

— Încă mai lucrăm la amănunte, dar iată-l în linii mari: imediat ce ne spui unde se duc, vom alege o porțiune de șosea părăsită și o să aducem poliția locală aproape de autostradă. Elicopterele Apache vor lovi tirurile, iar oamenii mei, care vor ieși din elicopterele Black Hawk, vor trage în convoi cu arme convenționale.

— O să găuriți canistrele și o să iasă gazul.

— Vom folosi gloanțe cu cămașă. La fabrică n-am găurit nimic.

— Și ce fel de muniție vor folosi elicopterele Apache la atacul tirurilor? întrebă Bill.

— Păi… au muniție anti-tanc de 30 de milimetri.

— Atunci cu siguranță vor găuri canistrele.

— Știm, dar nu avem de ales. Oamenii mei sunt antrenați pentru asemenea situații și o să poarte costume de protecție și măști de gaz. Mașinile pentru neutralizarea gazului sunt la doar 90 de kilometri în spatele tău.

— Dar cu oamenii de acolo ce se va întâmpla?

— Trebuie să alegem un loc părăsit.

— Dar tot vor fi oameni pe acolo.

— Vom încerca să limităm pierderile, însă n-avem de ales.

— Dar ați putea avea de ales, afirmă Bill cu mult calm.

— Ce anume?

— Folosiți elicopterele Apache ca să distrugă tancurile și să găurească toate canistrele, apoi dați foc la tot ce a rămas.

— Nu avem asemenea ordine.

— Știu că nu mai folosiți napalmul, dar aveți în schimb arme incendiare.

— Nu avem nevoie de asemenea arme împotriva oamenilor cumsecade din Indiana. Avem doar șase elicoptere Apache și opt Black Hawk și nu pot să fac rost de mai multe până ajung bandiții la Chicago.

— Știu și vă înțeleg, dar am o idee, răspunse Bill pe un ton monoton.

★★★

Pe când se îndepărtau de luminile orașului Indianapolis, Decker se uită la ceas. Era patru dimineață și vor ajunge în două ore la micul depozit din East Chicago. Oamenilor săi o să le ia patru ore de muncă susținută ca să descarce tirurile manual.

Decker sună de opt ori la fabrică, apoi închise telefonul și începu să se îngrijoreze. Îl sună pe Lipinski și la al treilea țârâit îi răspunse o voce răgușită:

— Alo!

— Care-i treaba? întrebă Decker.

— Nimic. Sunt acasă și aștept noi ordine.

— Ce s-a întâmplat la Reno?

— Nimic. Nu m-am dus, era o poveste inventată. Șeful o inventase ca să scape de presă. Pe unul dintre handicapații ăia din subsol l-a luat gura pe dinainte. Așa că am decis să-mi amân călătoria la Reno.

— Foarte bine. Putea să fie o capcană.

— Nu. Nimeni nu mă suspectează. Era doar o poveste care să îndepărteze presa, ca „băieții noștri în uniformă albastră” să jelească moartea unuia dintre ai noștri.

— În regulă, atunci plânge-ți partenerul, fii un polițist de treabă și încearcă să nu ieși în evidență, mormăi Decker și închise telefonul.

★★★

Era 4:10 și ajutorul de șerif Ronald Owens din Montgomery făcea o patrulare de rutină pe șoseaua regională 47, în zona Crawfordsville, Indiana, când dispecerul l-a sunat și i-a dat instrucțiuni să se deplaseze la o alarmă silențioasă. Ronald Owens, un ajutor de șerif micuț, de 28 de ani, arăta mai mult ca Barney Fife decât ca Dirty Harry. Ajutorul de șerif Owens dorea mult să fie detectiv la Chicago sau membru în trupele SWAT. Dar acum avea probabil un jaf în desfășurare, care era prima infracțiune importantă din ultimele două

săptămâni. Owens întoarse mașina și se duse în viteză spre Hoosier Propane.

Ajutorul de șerif Owens stinse farurile și se apropie încet de clădirea întunecată din beton cu un etaj. Era înconjurată de jumătate de hectar de pietriș alb, așa cum le plăcea celor ce făceau afaceri cu propan. Owens cercetă cu prudență zona să vadă dacă era vreo mișcare, apoi se îndreptă încet spre clădire. Fiecare pas pe care îl făcea avea ecou din cauza zidurilor de beton ale clădirii. Pe când Owens își scotea arma, i se uscă gura, își linse buzele și înghiți cu greutate.

Owens se duse în fața clădirii, dădu colțul și merse de-a lungul ei. Auzi un fâsâit de la un compresor și apoi un zăngănit, de parcă o șenilă s-ar fi lovit de un tanc de oțel. Owens scrută cu privirea curtea de depozitare și își miji ochii, încercând să vadă prin întuneric, dar în zadar.

Owens auzi câțiva bărbați vorbind în șoaptă și sunetul metalic al uneltelor pe care le foloseau. I se părea că oamenii munceau din greu în întunericul deplin. Încercă să-și dea seama ce se întâmplă când auzi deodată o bătaie surdă.

Owens era pe punctul de a pleca să cheme întăriri când simți că e cineva lângă el. Încercă să se întoarcă, nu se putea mișca. Simți o strânsoare puternică pe mâna cu care ținea pistolul și apăsarea unui braț pe pieptul său. Înainte să scoată o vorbă, i se trase pe cap o pungă de pânză verde și simți o împunsătură în fesa dreaptă. Împunsătura fu urmată de o durere care îl fulgeră din picior până în spate. Owens se prăbuși, căci picioarele nu-l mai ascultau. Vedea ca prin ceață și i se îngreuna capul. Se simțea amorțit și greoi, de parcă fusese trântit la pământ, dar tot auzea bătaia din ce în ce mai puternică. Apoi auzi prin ceața indusă de droguri pe cineva spunând:

— În regulă. N-o să aibă nimic. Hai să mergem.

Capitolul 45

Se crăpa de zi, iar cerul era tot învăluit în întuneric, la est, dar în câteva minute avea să fie purpuriu. Ofițerul Peter Strickland de la Poliția rutieră din Indiana stătea singur în mașina de poliție întunecată, parcată pe pasajul superior al Șoselei 18, care dădea în I-65 la exact 115 km nord-vest de Indianapolis. Strickland scrută banda spre nord și așteptă până când apăru sub pod un jeep negru, urmat de trei tiruri cu remorci și încă două jeepuri. Băgă în viteză mașina sa Crowne Victoria, acceleră și întoarse spre intrarea pe I-65. Urmări convoiul pe o distanță de trei kilometri, se uită în oglinda retrovizoare și încetini.

Ofițerul Strickland ajunse la un stop, așteptă până dispăru convoiul și dădu drumul la girofar. Se uită înspre sud și văzu o altă mașină de poliție cu girofarul aprins. Strickland văzu că cealaltă mașină încetinea și se oprea lângă el, blocând astfel autostrada. Ofițerul Ken Osborne ieși din mașină și-i spuse lui Strickland:

— Pete, ce naiba facem aici?

Strickland scutură din cap și dădu din umeri.

— Trebuia să depistăm convoiul ăla de mașini și să blocăm autostrada după ce trece.

— Ce e în tirurile alea?

— Nu știu. Am întrebat, dar nu mi-au zis nimic. Mi-au zis să-mi văd de treabă și să mă asigur că nimeni nu trece de noi. Blochează șoseaua!

— În regulă… uite și primul nostru client. Ce trebuie să le spunem?

— Drumul e închis din cauza unei nenorocite de scurgeri toxice care trebuie să fie curățată.

— Nu-i o denumire mai științifică pentru rahatul ăsta de scurgere?

— Nu. Zi-i așa. E trei dimineață și oamenii o să te creadă.

Ofițerul Strickland începu să mătură zona cu lanterna,

când prima mașină se opri în spatele mașinii lui. Se duse la mașină, se aplecă pe geamul deschis și îi explică șoferului că drumul e închis. La 50 de kilometri spre nord, ofițerul Kevin LaBarre făcea același lucru pe benzile spre sud de pe I-65.

★★★

Decker aruncă mobilul pe panoul de bord și bombăni:

— Ceva e în neregulă. Nu-mi pasă cât de ocupați sunt, ar trebui totuși să răspundă la telefon.

— Pompele și compresoarele astea fac un zgomot infernal. Poate nu aud telefonul, interveni Van Horn.

— Se aprinde. Telefonul are o nenorocită de luminiță, o lumină mare și roșie care pâlpâie. Nu poți să n-o vezi. Ceva nu e în regulă.

Decker luă telefonul și formă numărul lui Adler, dar nu-i răspunse nimeni. Decker nu știa că atât telefonul, cât și posesorul lui se aflau acum pe fundul mâlos și întunecat al râului Ohio. Decker își scoase agenda electronică și formă numerele altor tipi care muriseră. Se pregătea să dea cu telefonul de pământ, când acesta sună:

— Alo!

— Stokes la telefon. Scuze de deranj, dar…

— Ce e?

— Ne urmărește o mașină cu un singur far aprins… de când am plecat din Indianapolis.

— Mă ocup eu de asta, zbieră Decker, închizând telefonul și trântindu-l de pământ.

— Era Stokes. Suntem urmăriți de cel puțin o oră sau poate de mai mult timp. Suntem urmăriți de o mașină cu un singur nenorocit de far.

Van Horn se uită la Decker și îi răspunse:

— Cu un singur far! Am fost urmăriți de o mașină cu un singur far și noaptea trecută.

— Știu. Oprește la următoarea ieșire, stinge luminile și staționează pe pasajul superior.

Decker își luă telefonul de jos și le spuse planul său și

celorlalți șoferi. Van Horn și Decker au văzut amândoi indicatorul pentru ieșirea spre Woolcott și Șoseaua 231, care era la doar 3 km depărtare. Decker hotărî să-i omoare cu mâinile lui pe tâmpiții ăia doi. Va reuși acolo unde alții dăduseră greș și avea să scape de ei pentru totdeauna.

Pe când jeepul lui Decker părăsea autostrada, el se vârî în partea din spate a mașinii, cu pistolul mitralieră și trei cartușiere cu muniție. Își repetă în gând că avea să se răzbune și să-i omoare pe tâmpiții ăia în timp ce-și curăța arma și se uita la convoiul care trecea pe sub pod. Apoi văzu o mașină cu un singur far.

Jeepul întunecat s-a oprit în vârful pasajului superior, iar Van Horn s-a uitat în ambele direcții și a văzut doar girofarurile de jos, de pe Șoseaua 231 care ducea spre Woolcott. Luminile erau la cel puțin 3 kilometri depărtare, așa că el își închipui că vreun fermier din zonă luase vreo amendă pentru viteză excesivă sau lovise cu mașina vreo căprioară.

Și Decker văzu girofarurile, dar acum avea altceva în minte. Mintea îi era întunecată de ură, așa că nu băgă în seamă semnalele de avertizare. Era hotărât să-i ucidă pe cretinii ăia. Decker zbieră:

— Atrage-i în centru și lovește-i pe la spate!

În timp ce jeepul lui Bill McNamara trecea pe sub pod, Van Horn își punea ochelarii de vedere nocturnă și accelera pe pasajul superior al intrării. Apăsă pe accelerație și se uită cum se îngusta spațiul dintre cele două mașini. Van Horn îi strigă în spate lui Decker:

— Îi prind în două minute!

— Depășește-i și taie-le calea! Atunci o să deschid focul! zbieră Decker.

Cu farurile aprinse, jeepul negru coborî cu 160 km/h, dar Bill McNamara nu-l vedea. A fost luat complet pe neașteptate. Văzu cu colțul ochiului un jeep negru trecând în viteză pe lângă el. Bill știa de drumurile închise și credea că nimeni nu-l poate urmări. Se concentra pe plăcuța de înmatriculare de Utah, când Decker deschise geamul din spate. Bill își dădu imediat seama că era prins în capcană și apăsă pe frână. Devie

spre dreapta, slăbi volanul din strânsoare și se puse la pământ când Decker începea să tragă cu pistolul mitralieră.

Prima rafală a lui Decker sparse parbrizul și atinse grilajul din față al mașinii, dar nu îl nimeri pe Bill. Decker urlă:

— Încetinește… oprește!

Decker își reîncărcă imediat arma și trase a doua rafală spre locul șoferului. Decker își goli pistolul în jeep. Gloanțele intrară în aripă, făcură praf cauciucul din stânga, pătrunseră prin portieră și intrară prin piele.

Sistemul ABS lupta să-i încetinească derapajul. Conform legilor fizicii, jeepul intră în șanțul nu prea adânc de pe marginea autostrăzii. Bill McNamara era întins pe scaunul din față al mașinii când se izbi de fundul șanțului. Încă era parțial ținut de centura de siguranță, când un glonț care își pierduse din viteză trecând prin portieră îl nimeri în coapsă. Bill țipă de durere.

Glonțul îi intrase aproape zece centimetri în mușchiul coapsei, înainte să ajungă în femur. Bill simți că parcă i s-a înfipt un vătrai aprins în picior. Din cauza impactului, căzu într-o rână, ceea ce i-a salvat viața, deoarece coloana i-a fost ferită de următorul proiectil care i-a trecut razant pe la spate. Acel glonț, care ar fi trebuit să-l omoare, îi lăsă doar o rană de-a lungul spatelui de vreun centimetru adâncime și de vreo cinci lungime. Era foarte dureroasă, dar nu mortală.

Jeepul lui Bill se opri în sfârșit, iar aripa dreaptă i se propti în marginea cealaltă a șanțului, dar Bill nu fu trântit în față, întrucât era ținut de centura de siguranță. Îl apăsa de parcă era un tub de pastă de dinți în mâna unui copil. Apăsarea puternică pe abdomen radia spre coastele sale rupte și simți că întregul corp era pe cale să i se dezmembreze. Bill era în ceață. I se părea că piciorul era cât pe ce să fie despărțit de corp, iar spatele îl ardea de parcă îi era în flăcări. În ciuda durerii, mintea îi era începțoșată și scutură din cap, încercând să risipească ceața.

Când auzi cauciucurile scârțâind, Bill își veni în fire. Își scoase centura de siguranță, se uită prin deschizătura în care fusese parbrizul și văzu la doar o sută de metri luminile albe

ale mașinilor care îi veneau în ajutor. Bill încercă să deschidă portiera din dreapta, dar era țintuită în șanț. Așa că apăsă pe buton și fereastra coborî încet, groaznic de încet; i se păru că a durat un minut să se deschidă.

Imediat ce se deschise complet fereastra, Bill se trase prin deschizătură și căzu cu capul înainte pe pământul umed al statului Indiana. Deși impactul nu a fost prea mare, l-a năpădit un nou val de durere sfâșietoare în tot corpul. Stomacul, piciorul, coastele și spatele urlară de durere. Fiecare porțiune de carne zdrobită în ultimele zile își cerea plângând izbăvirea de chin. Copleșit de durere, Bill știa că trebuie să iasă din mașină și să se ascundă în întunericul din Midwest. Se cățără pe marginea șanțului și își luă avânt prin deschizătura din gardul de sârmă ghimpată care despărțea autostrada de terenurile agricole alăturate.

Bill ateriză într-un lan de porumb și toată durerea provocată de impactul anterior năvăli asupra lui cu gând de răzbunare. Bill se târî prin lan și-și aminti de o zicală din tinerețe: „Porumbul e înalt pân' la genunchi în jur de 4 Iulie". Așa era zicala, dar porumbul îi ajungea până la piept, deși 4 Iulie era încă departe. Bill mulțumi lui Dumnezeu pentru porumbul hibridizat.

Bill se strecură repede prin cele 20 de rânduri de porumb și își întoarse corpul ca să se miște mai bine în spațiul dintre rânduri. Se târa paralel cu rândurile de porumb și cu autostrada. Se opri să asculte și-l auzi pe Decker urlând din spatele jeepului. Era pe aceeași linie cu jeepul său distrus, care se afla la 20 de metri în josul pantei. Bill era la zece metri în lanul de porumb și abia putea să-l vadă pe Decker stând în spatele jeepului și supraveghind lanul de porumb.

Bill își căută pistolul, dar nu mai era la locul lui. Căzuse din toc cât timp se târa de la mașină în lanul de porumb și nu putea să se întoarcă să-l caute. Acum era o victimă a împrejurărilor; nu deținea controlul și nu avea cum să riposteze. Decker deținea controlul și totul depindea de el. Bill știa că Decker avea să-l găsească în mai puțin de două minute.

Bill era fără apărare și la mila unui criminal fără scrupule.

Se resemnă cu gândul că mai avea puțin de trăit pe acest pământ. Se gândi la Jenny. Spuse o rugăciune ca să se împace cu Dumnezeu. Bill McNamara era o victimă a împrejurărilor, dar nu avea să fie o victimă neajutorată. Era pregătit să lupte dacă i se dădea ocazia. Se căută în buzunar și scoase briceagul Buck cu două lame paralele. Era pregătit. Dacă Decker se apropia de el, avea să-l atace și să moară luptând. Bill McNamara era pregătit, calm și împăcat cu sine însuși.

Van Horn își verifică pistolul mitralieră și îi dădu lui Decker ochelarii de vedere nocturnă. Prin lumina verzuie a ochelarilor, Decker scrută mașina distrusă, să vadă dacă era vreo mișcare. Se năpusti la mașină și trase o rafală de gloanțe de 9 milimetri, apoi se dădu înapoi să-și încarce arma, iar Van Horn trase și el.

Amândoi se uitară la mașina goală, iar Decker urlă și dădu cu piciorul în portiera găurită de gloanțe. Bill McNamara zâmbi atunci când Decker trase cu pistolul mitralieră înspre lanul de porumb și-și goli încărcătura în porumbul inofensiv. Decker dădu târcoale mașinii, își reîncărcă pistolul, își puse ochelarii de vedere nocturnă și se uită fix la porumbul care se unduia în bătaia vântului.

— E sânge peste tot pe scaun, șopti Van Horn.

Acum era rândul lui Decker să zâmbească. Se uita la dâra de sânge de pe jos și văzu pistolul de 9 milimetri al lui Bill. Decker vâna un om neînarmat și rănit. Vânatul era la doar zece metri distanță și-i putea chiar simți mirosul. Îi va face plăcere să omoare așa un animal. Decker îi șopti lui Van Horn:

— Mă ocup eu de trebușoara asta. Tu supraveghează traficul.

Van Horn dădu din cap că da și îi răspunse:

— Știi, e ciudat, dar n-am văzut nicio mașină de 20 de minute.

Decker stătu un pic și-și aminti că nici el nu văzuse nicio mașină. Își aminti de pasajul superior și se gândi la girofarul mașinii de poliție. Decker își mută gândul de la vânătoare pentru un timp, dar apoi auzi un zgomot slab. Se uită în sus cu ochelarii de vedere nocturnă și atunci le văzu.

Decker stătea cu gura căscată, pe când urmărea cu privirea cele șase elicoptere Apache care zburau către el. Aceste păsări de pradă se apropiau de convoi și zburau deasupra șoselei ciudat de părăsite, chiar spre depozitul lui secret de arme, iar destinul Reichului era în cumpănă. Elicopterele care zburau jos, deasupra capului lui Decker, făceau un zgomot infernal, iar eticele lor ridicau praful în aer, dând naștere unor tornade în miniatură. Decker simți vibrația motoarelor în piept, pe când era luat pe sus de una dintre aceste tornade, dar continua să se uite în sus, la cer. Bill îl văzu pe Decker aproape luat pe sus de vârtej. Atunci își aminti cum îl amenințase Churchill pe Hitler în cele mai grele ore prin care trecea Marea Britanie. Churchill le spusese naziștilor citatul din Biblie: „Cine seamănă vânt, culege furtună”. Bill se uită cum vârtejul se împrăștia și îl elibera pe Decker. Bill se întrebă dacă Decker își dădea seama că aceste tornade în miniatură doar anticipau vijelia ce va urma.

În timp ce se uita la Decker și la Van Horn, care se retrăgeau, Bill apăsă pe butonul „trimite”. Când îi răspunse Cahners, Bill îi zise doar atât: „Totul e-n regulă. Continuați”.

Capitolul 46

În timp ce jeepul accelera, Decker fixa cu privirea elicopterele Apache și tasta numărul tirului din față. Nu observase cele șase elicoptere Black Hawk, aflate la 400 m est de autostradă. Nu observase nici că fiecare dintre ele avea un cilindru uriaș suspendat pe burtă.

Van Horn apăsă pe accelerație până jos, dar nu putea să prindă viteza elicopterelor Apache. În timp ce aștepta să-i vină conexiunea, Decker calculă că în șapte minute Jeepul său ar putea depăși convoiul, dar elicopterele Apache vor ajunge la el în 30 de secunde. Decker ascultă primul sunet al telefonului, se uită la ceas, scutură din cap și speră că se înșelase.

— Hai, răspunde la nenorocitul ăsta de telefon! zbieră Decker, pe când auzea al doilea sunet de apel.

Se gândi la convoi și la cei opt oameni ai săi, toți înarmați cu câte un pistol mitralieră. Credea că ar putea să ia prin surprindere elicopterele, iar apoi el și cu Van Horn vor putea ataca din spate. Aveau o șansă, numai să fi răspuns la acel nenorocit de telefon.

— Alo, răspunse șoferul primului tir din convoi.

— Sunteți atacați. Elicopterele vă ajung din urmă. Opriți-vă și luptați!

Pe când Decker își strigă ordinele în telefon, cele șase elicoptere Apache se împărțiră în două grupuri, virară de pe autostradă și depășiră convoiul. Elicopterele au traversat râul Iroquois, care părea o panglică neagră în lumina difuză a zorilor. S-au întors și s-au răspândit. Fiecare grup de trei s-a aliniat în formație de atac și s-au năpustit asupra convoiului. Lui Cahners, care se afla sus în elicopterul de comandă, această manevră i se păru că desenează o inimă. Elicopterele Apache și-au început atacul de la 400 m distanță și de la 170 m deasupra terenului fertil din Indiana.

— Ce tot spui acolo? îl întrebă șoferul pe Decker, în timp

ce prima rafală de gloanțe antitanc de 30 mm lovi cabina tirului cu o viteză de șase ori mai mare decât a sunetului.

În prima fază a atacului, elicopterele și-au folosit senzorii cu infraroșii ca să-și lumineze țintele. Elicopterele Apache Bravo, Delta și Foxtrot și-au concentrat primul atac asupra celor trei tiruri, distrugându-le cabinele și transformându-le motoarele diesel în grămezi de fier vechi. Primul tir s-a încovoiat și a căzut pe șosea pe o parte, iar al doilea tir s-a izbit de el. Ultimul tir din convoi intră în partea din spate a celui de-al doilea și o comprimă ca pe un acordeon.

După ce terminară cu al treilea tir din convoi, elicopterele Apache-Echo deschiseră atacul asupra jeepului. Rafalele intense au oprit mașina și au rupt-o în două. Rămășițele pasagerilor s-au contopit cu resturile mașinii.

Elicopterele și-au concentrat apoi atacul asupra remorcilor. S-au apropiat la 500 m și au tras sute de rafale. Aluminiul și placajul remorcilor atinse a început să se fărâmițeze, iar lichidul vâscos de VX a țâșnit prin toate găurile făcute de gloanțe.

Elicopterele Apache au făcut roată în jurul grămezii de fiare rămase și au început să tragă în ele, încercând să găurească toți cilindrii. Lui Cahners totul îi părea o scenă dintr-un vechi western, dar în care un alt fel de „apași” înconjurau căruțele. Numai că pe timpuri „apașii” veneau călare.

Ultimul atac a durat un minut, timp în care elicopterele au tras în rafale mii de gloanțe de 30 mm. Din convoi nu mai rămăsese decât o grămadă de fiare contorsionate, în jurul căreia se întindea o baltă mare de lichid. Cahners nu voia să rișteca rotoarele să transforme lichidul în gaz, așa că le ordonă oamenilor săi să se retragă și să înceapă atacul cu rachete. Jumătate dintre rachetele de 70 mm, care erau de mărimea unei bâte de baseball, conțineau exploziv convențional, iar cealaltă jumătate conținea muniție antipersonal. Fiecare dintre ultimele avea 2000 de săgeți, care erau proiectile ce puteau străpunge un strat de oțel de 2 mm. Explozia rachetelor convenționale a distrus restul deșeurilor,

lăsând la vedere canistrele cu gaz, ca să fie bombardate de muniția antipersonal.

Decker auzea bubuitul atacului cu rachete suprapunându-se zgomotului de motor forțat și vedea și elicopterele de pe ambele margini ale autostrăzii. Vedea dârele de foc ieșind din fiecare elicopter și-și dădea seama că venise prea târziu. Decker se întoarse spre Van Horn și îi spuse:

— Trebuie să plecăm de aici. O să vină curând și după noi.

Van Horn încetini jeepul, trecu pe transmisie integrală și ieși de pe autostradă. Traversară cu ușurință micul șanț de pe margine, trecură pe partea cealaltă a șoselei și intrară într-un lan de porumb. Van Horn apăsă pe accelerație, iar noroiul care intră pe sub roți făcea un zgomot aproape la fel de puternic ca și cel al exploziilor îndepărtate. Van Horn se îndepărtă de autostradă la un unghi de 90 de grade.

Când cerul se făcea gri deschis, Van Horn trecu pe un drum orășenesc cu pietriș și porniră spre răsărit. Drumul acesta se intersecta cu Șoseaua 114, la est de Rennesselear. Van Horn o luă înspre est, departe de Rennesselear și intră în traficul de dis-de-dimineață al mașinilor agricole. Acolo au auzit primul zgomot puternic.

Primul din cele șase elicoptere Black Hawk trecu de țintă la 1000 de metri. Țintele fumegânde păreau inofensive, dar nu erau câtuși de puțin. Lichidul vâscos de VX se transforma în gaz. În această stare, când era pe cale să devină gaz, agentul chimic avea forța letală a bombei atomice lansate deasupra Hiroshimei.

Dacă prețioasa încărcătură de VX lichid s-ar fi transformat cu totul în gaz, atunci s-ar fi dezlănțuit infernul pe o suprafață de mii de kilometri pătrați. Ar fi distrus mii de vieți, iar terenul ar fi fost contaminat pentru ani buni. Dacă procesul fizic nu era oprit, briza plăcută a dimineții ar fi adus moarte, ca ciuma din trecut, orășelului Rennesselear și ar fi ucis orice formă de viață în drumul ei, chiar și gândacii. Gândacii ar putea să supraviețuiască unui război termonuclear, dar nu aveau să reziste la expunerea la gazul VX. Din Rennesselear, acest nor diavolesc ar fi fost luat de vânt și dus spre Ohio

înainte să se împrăștie de la sine.

Primul elicopter Black Hawk, care avea o încărcătură ce depășea greutatea admisă, coborî un pic, iar apoi câștigă altitudine. Pe când elicopterul Black Hawk trecea de țintă, la o înălțime de 3300 de metri, echipajul se pregăti pentru o situație de urgență și specialistul trase de cordonul care activa lansarea. Cuplajul de la cârligul de tragere se rupse și cilindrul cu 800 de galoane de propan căzu la pământ. Pierderea în greutate propulsă elicopterul spre cer, iar pilotul se strădui să mențină controlul. După cinci secunde, care i s-au părut pilotului o veșnicie, a redobândit controlul și a transmis prin radio coordonatele elicopterelor Black Hawk din jur.

În cădere, cilindrul de propan de 3600 de kilograme și-a mărit viteza, până a atins pământul cu viteză maximă. Cilindrul a făcut 25 de secunde până s-a izbit de șosea, cu o viteză de 190 km/h. S-a sfărâmat de parcă ar fi fost un bec scăpat din mână.

Într-o fracțiune de secundă, asfaltul lichefiat s-a împrăștiat la 100 de metri de locul impactului, apoi a aprins lichidul volatil, datorită electricității sale statice. A apărut o uriașă flacără portocalie, urmată de un bubuit provocat de aerul supraîncălzit care își mărea și își micșora volumul succesiv. Se produse primul zgomot puternic care îl anunța pe Decker de nenorocirea care avusese loc. Ciuperca de foc care se înălța îi confirmă și cele mai negre presimțiri.

La intervale de un minut, cele cinci elicoptere Black Hawk își lansară încărcătura cu același rezultat. Furtuna de foc dezlănțuită de bombele cu propan incineră majoritatea cantității de gaz paralizant de la nivelul solului. Gazul care scăpase de la ardere era atras de flăcările flămânde, întrucât căuta oxigen ca să se alimenteze. Focul ce se extindea rapid se transforma într-un uriaș furnal. Ramele de oțel ale remorcilor se topiră, iar produsele de combustie rezultate din acest infern se ridicară la sute de metri în atmosferă. Acest vulcan cu gaze fierbinți reprezenta garanția că gazul VX care nu arsese avea să se ridice în atmosferă și să se împrăștie în nori.

Bill McNamara se târâse din lanul de porumb și se

întinsese pe iarba umedă din spatele jeepului său distrus. Numără secundele dintre explozii și bubuituri și estimă că se afla la zece kilometri de câmpul de luptă. Bill simți o briză răcoroasă care-i mângâia fața și își dădu seama că gazul nu-l va omorî, însă șocul putea să-l ucidă. Se uită la picior și la garoul improvizat pe care și-l făcuse din ce mai rămăsese din cămașă și curea. Rana nu-l mai durea, dar încă mai sângera.

Cerul se făcea din gri albastru, dar întunericul îl împresura pe Bill McNamara. Simți căldura învăluindu-l, iar senzația de oboseală îl copleși. Îi scăzuse pulsul, temperatura corpului și tensiunea, iar oboseala era mai tare ca șocul. Moartea era la doi pași de el. Pe când își pierdea cunoștința, Bill se gândea la acele lungi zile de vară petrecute la ferma unchiului său, care nu aveau să se întoarcă niciodată.

Pe când se legăna în hamacul unchiului său, Bill simți o briză plăcută adiindu-i în față. Se lăsă în voia ei, iar briza se transformă într-un vânt puternic. Auzea vântul suflând printre copaci și simțea praful și pietrișul lovindu-l peste față. Bill era în mijlocul unei tornade, iar vântul șuiera ca o locomotivă.

Capitolul 47

Soarele arzător al deșertului reflecta suprafețele strălucitoare ale procesiunii de automobile. Limuzinele, care arătau ca un șarpe negru strălucitor, intrară în grădinile perfect îngrijite și șerpuiră pe lângă șirurile de morminte de marmură. Mașinile strălucitoare contrastau cu mormintele din această grădină de piatră.

Bill McNamara și Dr. Smithfield se chinuiră să iasă din limuzină și să se ducă spre cort. Ajutându-se de cârje și având-o pe Jenny McNamara aproape, cei doi bărbați șchiopătară pe delușorul ce ducea la groapă. Când ajunseră în vârf, Bill văzu o mare de uniforme albastre, căci tot departamentul venise la înmormântare.

Polițiștii înconjurară groapa și se opriră cu toții când preotul poliției începu rugăciunea. Șeful poliției și primarul vorbiră puțin. Parcă erau politicieni, vorbeau găunos despre mândrie, datorie, sacrificiu și pierdere. Cu toții erau mișcați. Mesajele se asemănau și amândoi au spus că lui Henry Melon i se va simți lipsa. Șeful și primarul citiră discursuri scrise de oameni care nu-l cunoscuseră pe Henry Melon și sfârșiră vorbind despre patriotism.

Bill McNamara făcu o grimasă când se ridică și se clătină în cârje. Scrâșni din dinți și se duse nesigur spre mica platformă. Preotul îi luă cârjele, pe când Bill se duse la podium și încercă să stea drept. Își îndreptă uniforma albastră și se uită la mulțime. Bill se uită la standul gol din fața lui și își dori pentru o clipă să fi pregătit un discurs.

Bill McNamara nu era un bun orator, așa că decise să nu vorbească despre calitățile de lider ale căpitanului Henry Melon sau spiritul lui de sacrificiu. Vorbi în schimb despre prietenul său Henry. Povesti despre cum lucraseră împreună în departament și cum Henry nu-l dezamăgise niciodată.

Bill se uită la marea de uniforme albastre și reluă:

— Henry Melon nu a încasat un glonț pentru mine, nu m-a

salvat dintr-o mașină în flăcări, dar mi-a salvat viața. Ani la rândul am purtat o bătălie cu propriii mei demoni, dar asaltul lor final a îmbrăcat forma unei tragedii, doar așa au reușit să mă învingă. Eram dărâmat și singur până când Henry mi-a întins o mână de ajutor. Când alții mi-au întors spatele și mă credeau un nenorocit, Henry m-a scos din hăul în care mă cufundasem.

Bill înghiți în sec, strânse din buze, își drese glasul și scoase o șoaptă răgușită:

— Henry mi-a fost alături și m-a apărat de demonii din exterior, în timp ce eu mă luptam cu demonii mei din interior. Henry Melon m-a ajutat să mă lupt cu demonii și să-i înfrâng. N-aș fi reușit să-i înfrâng dacă nu era el. Mi-a salvat viața. Bill își stăpâni lacrimile și continuă: Henry Melon nu m-a dezamăgit niciodată. A fost mereu lângă mine… a avut grijă de mine… a fost prietenul meu… a fost partenerul meu… a fost un adevărat ofițer de poliție și am avut onoarea și privilegiul să lucrez cu el. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Henry Melon!

În timp ce Bill vorbea despre Henry, mulțimea de bărbați și femei în albastru s-a apropiat de el. Erau cu toții împreună, stăteau drepți, aproape unul lângă celălalt. Bill simțea de pe podium că toți îi împărtășeau durerea, dar mai simțea și că erau mândri și puternici. Bill își sfârși necrologul și îi rugă pe toți să cinstească memoria lui Henry, străduindu-se să fie ca el. Rosti o rugăciune și îi ceru Atotputernicului să aibă grijă de familia lui Henry și să vegheze asupra ei. Preotul încheie slujba în acordurile de flaut ale imnului *Amazing Grace,* care în ultimii ani le era cât se poate de cunoscut tuturor americanilor. Steagul Americii care acoperea sicriul lui Henry a fost scos, împăturit și dat lui Karen. Ea stătea cu copiii lângă ea și se străduia să rămână demnă. Rămase acolo și după ce marea de uniforme albastre trecu pe lângă sicriu și cu toții îl lăsară pe Henry să-și doarmă somnul de veci.

Capitolul 48

Curt Decker se uită pe geamul din spate al camionetei de spălătorie parcate la rampa de încărcare. Peste câteva clipe, Lipinski și Van Horn, îmbrăcați în salopete albe, traseră prelata de pânză din spatele camionetei. Decker deschise ușile duble și cei trei încărcară repede ceva în camionetă și închiseră ușile din spate. Decker șopti:

— Lipinski, tu ai să mă ajuți, iar Dale o să ne scoată de aici.

Van Horn se așeză la volan și scoase camioneta din parcare, încadrându-se în traficul lejer de după-amiază, în timp ce Decker, Lipinski și Dr. Norbert Zimmer încercau să îl mute pe pacientul inconștient din spatele camionetei pe o targă improvizată. Dr. Zimmer îi puse din nou canula și mări doza de lichid hrănitor.

Decker îl bătu ușurel pe față pe Peter Irwin și îi spuse calm:

— Somn ușor, prietene. Vom face un drum scurt până la ferma din munți, unde Dr. Zimmer o să aibă grijă de tine și o să ne începem noul proiect.

— Îl fac eu bine în câteva săptămâni, aprobă Dr. Zimmer.

Decker îi zâmbi vag doctorului, în timp ce se așeza în spate pe un morman de rufe. Se uită la doctor și întrebă:

— Crezi că o să se facă bine?

— Sigur… E într-o formă foarte bună, iar doctorii au avut multă grijă de el.

— Știu, dar crezi că vom reuși să combinăm virusul variolei cu cel al gripei?

— Da, deja am făcut-o cu ectromelia, virusul variolei la șoareci, care e înrudit cu virusul variolei. Mai avem puțin și terminăm secvența în care punem o genă umană în virusul variolei, care va da imunitate la vaccinul existent. Apoi încrucișăm secvența cu virusul gripei și obținem un virus mortal care se va răspândi ca și gripa. Problema e ce fel de

virus gripal s-ar potrivi mai bine.

— Ce zici de H1N1? îl întrebă Decker, luând în mână o carte.

— Virusul care a cauzat marea pandemie mondială din 1918?

— A omorât 20 de milioane de oameni fără să fie încrucișat cu vreun alt virus.

— A făcut de patru ori înconjurul lumii și probabil că a omorât 100 de milioane de oameni. Aici, în Statele Unite, numărătoarea s-a oprit la 700.000, pentru că nu aveau destule sicrie. În China și în India au murit milioane de oameni fără să li se mai țină socoteala. Și încă există tulpini de virus în lume, așa că s-ar putea ca oamenii să fi dobândit imunitate la el. Probabil că o să folosim H2N2, virusul care a cauzat pandemia din 1957 și care a fost înlocuit complet de virusul Hong Kong din 1968, așa că majoritatea oamenilor nu l-au contractat.

— Crezi că putem să o facem?

— Da, va fi mai ușor și mai ieftin decât să procesăm gaz paralizant, dar mult mai periculos. Gazul paralizant e un produs finit, nu se înmulțește, nu se extinde, nu suferă mutații într-o formă mai ucigătoare, și, pe lângă asta, există antidot la gazul paralizant.

— Exact.

Notele autorului

Capitolul 1. Locațiile – Această carte este o lucrare de ficțiune, dar multe din tocurile descrise există cu adevărat. Toole Chemical Agent Disposal Facility există cu adevărat, ca de altfel și alte locuri asociate cu evenimente pozitive. Locurile unde s-au întâmplat tragedii sunt fictive și orice asemănare cu locuri existente este pură coincidență.

Capitolul 2. Sea Lion – Dr. Adler îi dă lui David parola Sea Lion, care este numele de cod folosit de Hitler pentru planul de invazie al Marii Britanii.

Capitolul 3. EPIRB – baliză de salvare care este de mărimea unei popice de bowling de obicei montată pe puntea unei nave, în apropiere de timonă. Dacă nava se scufundă, va pluti la suprafață și va emite un semnal radio către un satelit, care apoi este transmis către Paza de coastă a SUA. Sebastian Junger descrie cu mare măiestrie cum funcționează acest aparat în cartea sa, *The Perfect Storm* (Furtuna perfectă). Aceasta nu emite de fapt un semnal acustic.

Submarine – USS Nebraska (SSBN-739) este un submarin din clasa Ohio, care are 24 de rachete balistice Trident. Douglas Waller descrie în cartea sa *Big Red* viața la bordul unui asemenea submarin.

Submarine și vase de pescuit – Cu ceva timp în urmă, am petrecut o parte din vară ca aspirant în cadrul ROTC (Reserve Officers' Training Corps) pe un SSBN care opera pe Coasta de Est a Statelor Unite. În timpul Războiului Rece am răspuns unui semnal SOS care venea de la un vas de pescuit; am încercuit-o ca un rechin uriaș care așteaptă să înhațe niște supraviețuitori după ce o navă se scufundă. Barca a rămas pe linia de plutire până când o navă de suprafață a Flotei SUA a venit la locul incidentului ca să ofere ajutor.

Capitolul 5. Rata crimelor din Salt Lake City – Am preluat statisticile de pe site-ul web al Departamentului de Poliție din Salt Lake City.

Capitolul 6. Arme – Armele folosite de personaje sunt adevărate. Pentru a afla cât mai multe despre calibre, costuri și tipuri de muniție, am folosit o ediție a *Shooter's Bible,* scrisă de Paul G. Emberley și editată de William S. Jarrett.

Capitolul 7. Chemical Agent Disposal Facility din Tooele, Utah – Mi-am petrecut cea mai mare parte a ultimilor 30 de ani făcând planuri și construind instalații pentru tratarea apei și a apelor reziduale. Am vizitat unitatea de la Tooele în 1991 pentru a evalua cum reușeau să elimine apa sărată ce ieșea din sistemul de răcire. Descrierea fabricii și a procesului de tratare este rodul unor vagi amintiri. Când am vizitat fabrica, am notat numărul de igluuri și cantitățile de agent chimic stocate în ele. Informațiile suplimentare despre unitate provin din broșura pe care mi-a dat-o armata.

Apa sărată a fost generată de distrugerea gazului de combustie, iar singurul agent contaminant a fost sarea. Era singurul produs rezidual în afară de carbon care era scos din instalații. Carbonul activat scos din purificatoare trebuia să fie incinerat *in situ* la sfârșitul procesului de distrugere a armelor chimice. Ideea de a incinera carbonul sărăcit granular în afara unității este pură ficțiune.

De când am scris această carte, tot gazul VX stocat în Tooele, cât și stocurile din alte unități au fost distruse. Ca să vedeți munca excepțională depusă de către Army's Chemical Materials Agency a SUA, mi-aș invita cititorii să acceseze site-ul *wurw.pmcd.apgea.army.mil*

Zyklon-B – inițial a fost folosit ca dezinfectant, înainte ca Rudolph Hoess, comandantul lagărului de la Auschwitz, să-l folosească în alte scopuri. A fost utilizat ca agent de exterminare și descris în timpul Procesului de la Nüremberg; William Shirer îl menționează în cartea sa, *Rise and Fall of the Third Reich* (Mărirea și decăderea celui de-Al Treilea Reich).

Mark I – trusa cu antidoturi Mark I este foarte eficientă dacă ai fost expus la gaze toxice. Am exagerat efectele secundare pentru a șoca cititorii.

Capitolul 8. Oile moarte – Aceasta este prima notă de subsol din cartea lui David Wise, *Cassidy's Run:* Ceva nu a

mers deloc bine pe 14 martie 1968 la Dugway, când s-au făcut teste cu gaz paralizant. Domnul Wise descrie magistral cum funcționează gazul paralizant și antidoturile; de asemenea, m-am bazat și pe ce mi s-a spus când am fost la Tooele.

Cassidy's Run este o lucrare de non-ficțiune foarte antrenantă despre spionaj și despre proliferarea armelor chimice în timpul Războiului Rece. Se citește ușor, iar cel ce o va citi va descoperi că adevărul e mai sinistru decât ficțiunea.

Capitolul 9. Belladonna – atropina se extrage din planta *Atropa belladonna,* care e mai cunoscută și sub numele de iarba corbului sau mătrăgună. Belladonna înseamnă o femeie blondă sau frumoasă și derivă de la folosirea plantei ca produs cosmetic. În secolul XVIII, ochii negri erau considerați frumoși, iar femeile foloseau sevă din plantă ca să-și dilate pupilele.

Capitolul 14. Schimbarea ordinii cifrelor dintr-un număr de telefon – toți greșim, iar ideea mi-a venit chiar când am greșit și eu. Totuși, când David Wise a scris în *Cassidy's Run* despre un agent sovietic care schimbase cifrele dintr-un număr de telefon într-un comunicat secret, întregul concept mi s-a părut mai plauzibil.

Capitolul 16. Eagle – Decker primește un telefon de la Eagle (Vultur). Adler înseamnă vultur în germană.

Capitolul 20. BLEVE – Această explozie de vapori are loc când un container din oțel, plin de lichid volatil, este expus unor temperaturi excesive. Lichidul fierbe în interiorul containerului, iar vaporii ies prin gurile de aerisire făcute în container; acest proces este menit să răcească acel container și să prevină explozia inițială, dar vaporii ce ies se aprind și alimentează incendiul. Când lichidul intră în stare de vapori, volumul și capacitatea de a răci containerul sunt scăzute, iar oțelul este atacat de căldură până când nu mai poate să reziste presiunii. Containerul cedează, iar vaporii sub presiune se extind rapid și se creează o explozie de mari proporții.

Oricine a participat la o simulare de incendiu sau la o lecție despre materiale toxice în școală a fost bătut la cap cu pericolele acestui gen de explozii.

Vagoane de tren zburătoare – orice casetă video folosită în protecția muncii, instructaj de incendiu arată explozia vagonului de tren de la terminalul Sun Juanico din 16 noiembrie 1984. Explozia a catapultat un vagon cisternă la peste 800 de metri depărtare.

Capitolul 28. USAMRIID – Colonelul Kimball explică destul de bine rolul Institutului medical pentru boli infecțioase din cadrul Armatei Statelor Unite. Totuși, Richard Preston face o treabă mai bună în cartea sa, *The Hot Zone,* și descrie mai bine cum operează această organizație.

Aum Shinrikyo – implicarea USAMRIID în identificarea gazului folosit în atentatul de la metroul din Tokyo este adevărată. Pentru o relatare mai bună, citiți *Cassidy's Run* de David Wise.

Sarin (GB) – esterul acidului 1 metil etilic metilfosfonofluoridic. A 12-a ediție a *The Merck Index* caracterizează sarinul (8520) ca un inhibitor al colinesterazei extrem de activ, care este folosit doar ca armă chimică.

Soman (GD) – esterul acidului metilfosfonofluoridic 1,2,2-tri-metil propil. A 12-a ediție a *The Merck Index* caracterizează somanul ca fiind un puternic inhibitor al colinesterazei, care este folosit doar ca armă chimică.

Tabun (GA) – esterul etilului acid dimetilfosforamidocyanidic. A 12-a ediție a *The Merck Index* caracterizează tabunul (9196) ca pe un puternic inhibitor al colinesterazei, care este toxic dacă este inspirat sau absorbit de piele sau ochi. Ca și gazele înrudite, e folosit doar ca armă chimică.

VX – esterul acidului metilfosfonotioic 2-bis 1-metiletilaminoetil. A 12-a ediție a *The Merck Index* descrie VX (10172) ca pe un lichid nevolatil și inodor, care este un inhibitor al colinesterazei, mai puternic decât sarinul. De asemenea, nu este folosit decât ca armă chimică.

Gazul paralizant 101 – povestea spusă de colonelul Kimball este adevărată, căci naziștii produceau arme chimice pe scară largă în timpul războiului. La sfârșitul războiului, sovieticii au capturat unitatea de producție și au mutat-o la

Volograd. Relatarea lui Kimball este un rezumat a celei oferite de David Wise, în *Cassidy's Run.*

În discuția din capitolul șapte, între Adler, McNamara și Smithfield, Adler menționează că inamicii nu au folosit niciodată gazul de luptă de teama că va fi folosit împotriva lor. Din discuțiile mele cu un ofițer pensionat din U.S. Army Chemical Warfare Service, am aflat că, în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial, Statele Unite aveau o mare cantitate de gaz paralizant stocată în Libia. Colonelul pensionat fusese trimis la acea unitate la sfârșitul anului 1944 și începutul lui 1945. El m-a asigurat că Statele Unite erau pregătite să riposteze cu arme chimice, în caz că naziștii le-ar fi folosit împotriva lor.

Capitolul 29. STASI – Ministerium für Staat Ssicherheit (Ministerul securității statului). STASI era poliția secretă din Germania de Est și în timpul Războiului Rece a sponsorizat activități teroriste și tabere de antrenament. John Koehler oferă o istorie detaliată a acestei organizații în cartea sa, intitulată *STASI: The Untold Story of the East German Secret Police.*

Markus Wolf – în autobiografia sa, *Man Without a Face,* Markus Wolf descrie cum a condus serviciile secrete din cadrul STASI, cum a participat la „acte teroriste" și cum a trimis spioni în SUA. Cartea lui Wolf continuă istoria serviciilor secrete începută de Koehler.

Naziști în America – William Schmaltz descrie activitățile acestei grupări în cartea sa, *Hate: George Lincoln Rockwell and the American Nazi Party.* Multitudinea de informații din aceste cărți m-au făcut să mă gândesc să-i implic pe naziști la Tooele.

Capitolul 30. Lupii, ODESSA și Die Spinne – aceste organizații există, iar Kimball le descrie foarte veridic. Totuși, Martin A. Lee oferă o versiune antrenantă asupra activităților desfășurate de aceste organizații în cartea sa, *The Beast Reawakens.*

Capitolul 34. River Patrol Boat Mark II – Dan O'Brien, un prieten al meu, a petrecut nouă luni pe unul din aceste vase în timpul Războiului din Vietnam. De fapt, amintirile Doctorului

Smithfield despre viața de pe vas sunt ale lui Dan. Datele tehnice despre vas și despre escadronul de asalt 92 le-am cules din *The Vietnam Experience – Tools of War,* carte editată de Boston Publishing Company.

Capitolul 36. Kim Phuc – Dennis Chong descrie viața și reușitele lui Kim Phuc în cartea sa, *The Girl in the Picture*. Fotografia din 1972, care a câștigat Premiul Pulitzer, făcută de fotograful Nick Ut de la Associated Press, reprezenta o fetiță de nouă ani cu toate hainele de pe ea arse de napalm. A fost una dintre cele mai teribile fotografii făcute în timpul războiului din Vietnam. Fotografia a fost publicată în ziarele americane și a avut un impact deosebit asupra opiniei publice.

Napalm – Napalmul, gazolină lichidă, a fost produs în Al Doilea Război Mondial. După războiul din Coreea, s-a inventat Napalm B, un amestec de gazolină, benzen și polistiren, care ardea mai încet și a cărui aprindere putea fi mai bine controlată. Napalm B a fost folosit pe scară largă în războiul din Vietnam.

La începutul lui 2001, Flota SUA a distrus ultimele cantități de napalm din stocurile Statelor Unite. Napalmul a fost reciclat ca și combustibil industrial pentru furnale și incineratoare de deșeuri toxice. Bill McNamara e foarte aproape de adevăr când vorbește despre folosirea napalmului pentru a arde gaz paralizant.

Cu mulți ani în urmă, am fost angajatul unei companii care era autorizată să distrugă deșeuri toxice. În 1999, Flota ne-a cerut să vedem dacă nu se poate folosi napalm drept combustibil pentru cuptoarele de ciment. Cu toate acestea, din cauza eventualei publicități negative asociate folosirii napalmului, managementul companiei nu a dat curs contractului.

Trei ani mai târziu, aceeași companie a demarat negocierile cu Armata SUA ca să distrugă produsele rezultate din neutralizarea chimică a gazului paralizant VX din arsenalul din Newport, Indiana. O serie de procese intentate de comunitatea locală au pus capăt acelor negocieri.

Puff the Magic Dragon – Avioanele de luptă descrise în

acest capitol sunt adevărate, iar acele A-130 se mai folosesc și azi. Am aflat acest lucru din *The Vietnam Experience – Tools of War,* publicată de Boston Publishing și editată de Edgar C. Doleman, Jr.

Capitolul 37. Stația de epurare a apei din Bromley – Povestea acestei fabrici este adevărată, cu excepția părții cu gazul paralizant și se bazează pe amintirile mele. În stația părăsită au funcționat două restaurante la sfârșitul anilor 80 și la începutul anilor 90 și am avut plăcerea să cinez în ambele.

Anderson Ferry – Și acesta există cu adevărat și funcționează din 1817. Am folosit feribotul ca să traversez râul Ohio de multe ori și de aici poți vedea barjele în susul și în josul râului.

Capitolul 38. *Paul G. Blazer* – împingătorul Paul G. Blazer chiar navighează pe apele râului Ohio, fiind proprietatea companiei Ashland Oil. Vasul are un deplasament de 730 de tone, o lungime de 50 de metri și o lățime de 15 metri. Vasul, modul său de operare și călătoriile făcute sunt descrise în cartea *Towboats on the Ohio* de James E. Casto.

Yamaha KX 2000 – Caracteristicile acestei șalupe provin din propria mea experiență și din articolul despre noile modele din revista *Boating World.*

Capitolul 39. Baja – Caracteristicile legate de această șalupă cu motor cu dublă propulsie provin din experiență personală și dintr-un articol din *Boating World* în care se făcea reclamă la ambarcațiunile noi.

Ruger MP-9 – Informațiile despre această armă le-am cules din *Complete Encyclopedia of Automatic Army Rifles* de Tom Hartink.

Capitolul 46. Elicoptere – Informațiile despre elicopterele Apache și Blackhawk le-am luat din cartea *America's Top Guns* de Gallery Books – New York.

Capitolul 48. H1N1 – Acest virus a cauzat epidemia de gripă spaniolă din 1918. Numărul de victime ale acestui virus variază între 20 și 100 de milioane, iar majoritatea deceselor au survenit în intervalul de șase săptămâni când virusul a făcut pentru a doua oară ocolul lumii. John M. Barry a descris

în cartea sa, *The Great Influenza,* cum se manifestă acest virus și ce impact a avut. Cartea lui este o relatare extraordinară a celui mai puternic virus care a afectat omenirea, iar prognosticul următoarei pandemii este îngrijorător. În ultimul capitol, acesta susține că „O pandemie va fi mai distrugătoare decât un atac cu arme chimice și este mai probabil să aibă loc."

Încrucișarea unui virus cu altul – în cartea sa, *Demon in the Freezer,* Richard Preston descrie cum s-ar putea întâmpla acest lucru. Autorul mai menționează și că anumiți cercetători rău-intenționați sunt pe cale să descopere un „supervirus".

Mulțumiri

Rămân profund îndatorat familiei mele și în special soției mele, Carolyn. Ea a citit prima variantă și m-a sfătuit și încurajat de-a lungul întregii perioade cât am scris. Ea, alături de copiii mei, Benjamin, Chase și Lydia, mi-au suportat programul infernal de lucru, dându-mi posibilitatea să termin această carte. Nu aș fi putut s-o scriu fără ajutorul lor.

Kathy Barkley, cumnata mea, mi-a fost redactor. M-a încurajat tot timpul, dar mi-a corectat fără milă scriitura și structura cărții. Mi-aș dori ca fiecare student din America să aibă o profesoară ca ea.

Le sunt recunoscător prietenilor și rudelor mele care au citit cartea și care mi-au sărit în ajutor cu comentarii valoroase. Vorbele de încurajare ale lui Harry Marshall, John Lyle, John Tippey, Constance Swank, Billie Bridgeman, Rod Swank și Bill Touzel m-au ajutat să scriu în continuare. Benjamin, fiul meu, m-a ajutat pe ultima sută de metri.

Dex Neilson, un autor din partea locului, m-a sfătuit să mai scot chestiile tehnice din carte ca s-o fac mai citibilă. Sugestiile lui directe m-au obligat să rescriu cartea, să reduc din detalii și să fac ritmul mai alert. Nu pot să-i mulțumesc îndeajuns pentru ajutorul pe care mi l-a acordat.

Răposatul Colonel John Megaris, un ofițer pensionat de le Depozitul de arme chimice, mi-a oferit informații prețioase despre începutul armelor chimice în SUA. El mi-a dat ideea să pun în gura unui ofițer de armată toate detaliile tehnice. Colonelul Megaris mi-a servit drept model pentru Colonelul Kimball. Națiunea noastră a fost binecuvântată să aibă un ofițer ca el.

În cele din urmă, aș vrea să-i mulțumesc soacrei mele, Mary Jean Swank. Ea mi-a insuflat dragostea pentru cărți și m-a încurajat să scriu. Deși acum suferă de Alzheimer, Jeanie este una dintre cele mai inteligente persoane pe care le-am întâlnit vreodată, iar conversațiile cu ea erau întotdeauna

interesante. Am sperat tot timpul că vom scrie o carte împreună, dar nu cred că aș fi putut să țin pasul cu ea.

Dan Scroggins
IGLUURI ÎN DEȘERT

„Nu vă lăsați înșelați de abundența termenilor tehnici din acest thriller – haideți să-l numim științific. Acțiunea pe care o imaginează Dan Scroggins îi lasă în umbră. Pentru că e palpitantă. Pentru că e originală. Pentru că ne atrage atenția în ce pericol trăim din pricina unor scelerați dornici să pună bazele celui de Al Patrulea Reich, realizând arme chimice din reziduurile care nu sunt arse potrivit instrucțiunilor de securitate ale armatei. Iar cuplul de anchetatori – un medic și un polițist – este de-a dreptul incitant de urmărit în tentativa lor – încununată de succes – de a combate fărădelegea, înfruntând primejdii care deseori le amenință viața.”

George Arion

crime scene 39

Dan Scroggins

IGLUURI ÎN DEŞERT

„Nu vă lăsați înșelați de abundența termenilor tehnici din acest thriller – haideți să-l numim științific. Acțiunea pe care o imaginează Dan Scroggins îi lasă în umbră. Pentru că e palpitantă. Pentru că e originală. Pentru că ne atrage atenția în ce pericol trăim din pricina unor scelerați dornici să pună bazele celui de Al Patrulea Reich, realizând arme chimice din reziduurile care nu sunt arse potrivit instrucțiunilor de securitate ale armatei. Iar cuplul de anchetatori – un medic și un polițist – este de-a dreptul incitant de urmărit în tentativa lor – încununată de succes – de a combate fărădelegea, înfruntând primejdii care deseori le amenință viața."

George Arion

ISBN 978-606-8130-85-2

virtual project

Recomandat de:

AXN CRIME

Crimescene Publishing

FLACĂRA

TRITONIC

Foto coperți © Witold Krassowski | Dreamstime.com

{1} Leu de mare (n. tr.)

{2} Situation Normal: All Fouled Up. S-ar putea traduce prin: lucrurile nu merg bine, ca de obicei, deci nu-i nimic de mirare. Se folosește în glumă și se pare că s-a folosit prima oară în Al Doilea Război Mondial. (n. tr.)

{3} United States Army Medical Research Institute of Infectious Diseases = Institutul de cercetare a bolilor infecțioase din cadrul Armatei americane. (n. tr.)

{4} The Waltons – serial american despre viața unei familii în timpul Marii crize economie din 1929 și celui de-Al Doilea Război Mondial. (n. tr.).

{5} Army of the Republic of Vietnam (Armata Republicii Vietnam)

{6} Inima purpurie – (n. tr.)

{7} Steaua de argint – (n. tr.)

{8} Țara lui Lincon, partea de nord a Americii. (n. tr.)

{9} Băutură nealcoolică, adesea carbogazoasă, aromată cu sirop din extract de rădăcini, ramuri și scoarță de copac a mai multor plante, care au fost fermentate cu zahăr și drojdie. În compoziția sa se găsește vanilie, scoarță de vișin, rădăcină de lemn dulce, rădăcină de sarsaparilla, scoarță și rădăcină de sassafras (dafin american), nucșoară, anason melasă și alte ingrediente. (n. tr.)

{10} Este un bombardier Douglas AC-47 Spooky (poreclit *Puff, the Magic Dragon*, după un cântec de succes din anii 60).